

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/03 • 07 Nisan 2001 • 150.000 TL

Krizin faturası kapitalistlere!

- ✓ *Tüm devlet borçları geçersiz sayılsın!*
- ✓ *İMF ve Dünya Bankası ile kölece ilişkilere son!*
- ✓ *İMF-DB-TÜSİAD reçetelerine son!*
- ✓ *Özelleştirme talanı durdurulsun!*
- ✓ *Zamlar geri alınsın, fiyatlar dondurulsun!*
- ✓ *Dolaylı vergilere son! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!*
- ✓ *Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!*
- ✓ *7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!*
- ✓ *İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!*
- ✓ *Tüm çalışanlar için genel sigorta!*
- ✓ *Herkese parasız eğitim ve sağlık hizmeti!*
- ✓ *Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!*
- ✓ *Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!*
- ✓ *Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!*

Genel grev-genel direniş!

İÇİNDEKİLER

Esnaf eylemi, burjuvazinin hesapları ve devrimci sınıf tutumu	3
Sendika ağalarının işi bu kez kolay değil! .4	
Sınıf hareketine devrimci müdahale sorumluluğu.	5
Öncü İşçi İnisiyatifi'nin çalışmalarından. 6	
Öncü işçilere önemli sorumluluklar düşüyor.	7
"Krizin Faturasını sermayeye ödetmenin yolu mücadeleden geçiyor"	8
EP'in Sultanahmet eylemi.	9
Ara sınıf eylemlilikleri ve gösterdikleri!	10-11
Üç baro başkanının "Açık Mektup"u . . . 12	
Ölüm Orucu sürüyor!	13
Dayatılan yıkıma karşı mücadeleyi örgütleyelim!	14
"Biz bu senaryonun oyuncularını olmak istemiyoruz!"	15
Düzenin krizine liberal sol reçeteler/2 (orta sayfa)	16-18
Özelleştirme ve Telekom	19
Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/1.	20-21
Krizin sosyal faturası.	22
Newroz kutlamaları İmralı çizgisinin iflasını belgeler!	23-24
F tipi hücrelere karşı mücadelemiz devam ediyor!	25
Ölüm Orucu direnişi 25. haftasında! 26-30	
Mücadele postası	31

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/03 ● 07 Nisan 2001
Fiyatı: 150.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Ölüm Orucu direnişçilerine zorla müdahale sürekli ve yaygın bir hale getirilmeye başlandı. Faşist devlet hiç bir tavize yanaşmadığı, hiç bir hak tanımak istemediği gibi, ölme hakkına da tecavüz ediyor. Tıbbi müdahale adını verdiği işkenceyle öldürmeye çalışıyor tutsakları.

Devletin bu şiddeti, bu zoru karşısında, ne yazık ki, devrimci tutsakların eli-kolu bağlıdır. Hücreler işte bunun için inşa edilmişti. Devrimci tutsaklar da işte bunun için ölümüne bir direnişle karşılaşmıştı hücreleri. Devrimcileri, her türlü devlet terörü karşısında yalnızlaştıracağı, çaresizleştireceği için; devleti faşist teröründe cesaretlendireceği, azdıracığı için. Burada tutsaklar sadece birbirlerinden yalıtılmakla kalmıyor. Görüş yasaklarıyla yakınlarından, yerleşim yerlerine uzaklıklarıyla toplumdan da yalıtılmış oluyorlar. Ne birbirleriyle, ne dışarıdaki yakınlarıyla ve ne de toplumla dayanışma imkanları vardır. Hücre tipi zindanlarla birlikte savunma hakkı da gaspedilmiş durumdadır.

Tüm yapılanması ve mantığıyla F tipleri, sistemin, devrimci tutsakları bir biçimde "imha edilmesi", "ortadan kaldırılması" gereken bir kesim olarak gördüğünün kanıtıdır.

Sistemin böyle bir imha projesine engel olamayan bir toplum, zindanlarda devlet eliyle işlenen seri cinayetlerin sorumluluğundan kurtulamaz.

Hücreler, hemen, hiç zaman yitirilmeden yıkılmalı,

Ölüm Orucu direnişçilerine zorla tedavi işkencesine son verilmelidir. Devleti buna "ikna etme" gücü, artık dışarıdaki mücadelenin elindedir. Bu faşist saldırganlığa kitlesel bir karşı koyuş, devrimci tutsakların taleplerini kitlesel bir sahiplenme olmaksızın, zindanlarda kitlesel ölümlerin(toplu cinayetlerin) önüne geçmek olanaksızdır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

Çıktı!... Kitapçılarda...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Esnaf eylemi, burjuvazinin hesapları ve devrimci sınıf tutumu

Ülke çapında hızla yaygınlaşan ve öfkeli protestolar olarak gerçekleşen esnaf eylemleri, ekonomik krize bir sosyal kriz boyutu eklemiş bulunmakta. Kriz süresi boyunca emperyalist merkezlerin ve onlarla çıkar birliği içindeki tekelci burjuvazinin krize müdahale planlarının borazanı durumundaki medya, esnaf eylemlerinin yarattığı geniş çaplı sosyal huzursuzluk tablosunu özellikle önplana çıkarıyor ve döne döne işliyor. Krize müdahale çerçevesinde adeta tek merkezden yönlendirilen ve aynı temayı işleyen sermaye mediasının bu tutumu elbette salt habercilik misyonundan gelmiyor. Bu görüntünün gerisinde daha ciddi misyonların gereği çerçevesinde davranıldığı çok kesin. İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü tepkisinin kendini henüz yeni yeni göstermeye başlayacağı bir evrede esnaf eylemlerini “sosyal kriz” ögesi olarak önplana çıkarmanın ve işlemenin gerisinde özel hesapların ve planların olduğundan kuşku duyulamaz.

Yaşamakta olan krizin işçi sınıfı, yoksul köylülük ve yarı-proleterler kadar kentin ve kırın küçük-burjuva katmanlarını da ağır bir biçimde etkilediği, onları kitlesel bir yıkıma sürüklediği açık bir olgudur. Kapitalizmin doğasından gelen ve ona devrevi olarak eşlik eden krizler, toplumsal servet israfına, kitlesel işsizliğe, işçi sınıfı ve yarı-proleterlerin yoksulluk ve sefaletini derinleştirmeye yolaçmakla kalmazlar, kent ve kırsal küçük üreticileriyle esnafının yıkımını da hızlandırırlar. Ağır iktisadi kriz dönemlerinde yarımına güvensizlik tüm emekçiler için genel bir durum halini alır ve bu aynı ölçüde küçük esnaf ve zanaatkar emekçiler için de geçerlidir. Birbirini iki ay arayla izleyen iki ağır krizin yıkıcı sonuçlarının kent ve kırsal küçük-burjuvazisi üzerindeki etkisini, patlayan öfke üzerinden de açıkça izlemek mümkün.

Mülk sahibi küçük-burjuva katmanların hoşnutsuzluğu ve öfkesi işçi sınıfı ve emekçilerde büyüyen öfke ve hoşnutsuzluğun bir parçasıdır, bu kadarı çok açık. Fakat bundan ötesi üzerinde dikkatle durmak gerekmektedir. Binlerce öfkeli esnafın Türkiye’nin dört bir yanında öfkeli protestolara girişmiş olmasından hareketle, “kitle hareketi” heyecanı içinde bu gelişmelerin içerdiği ve yarattığı sorunları gözden kaçırmak tam bir budalalık örneği olur.

Bu gelişmenin içerdiği sorunların esası, kapitalist gelişmenin ve özellikle de kapitalist krizlerin bu katmanları kaçınılmaz olarak yıkıma uğrattığı gerçeğini gözden kaçırmak olabilir. Bu, erken ya da geç, hızlı ve acılı ya da ağır ve sancılı, sonuçta kaçınılmaz bir süreçtir. Burada doğru devrimci sınıf tavrı, ikili

bir yön taşımaktadır. Biz bu gelişmenin kaçınılmazlığı bilinci ile hareket eder, yıkıma uğrayan küçük-burjuva kitlelerde, farklı hükümetler olsaydı, farklı politikalar uygulansaydı bu hiç de böyle olmazdı, olmak zorunda değildi, düşünce ve umudunu yaratmak yoluna asla gitmeyiz. Tam tersine, mevcut kapitalist üretim ilişkileri ve büyük burjuvazinin sınıf egemenliği koşullarında bunun kendileri için kaçınılmaz bir kader olduğunu anlatmaya çalışırız. Bugünkü acılı yıkım sürecini bir parça hafifletmek istiyorsa, kaderini işçi sınıfının ve öteki emekçi katmanların kaderi ile birleştirerek, kapitalist düzene ve tekelci büyük burjuvazinin sınıf egemenliği sistemine karşı mücadele yolunu tutmalarını anlatmaya ve onları bu yola çekmeye çalışırız.

Bütün bunlar parti programında yeterli açıklıkta yer alan temel teorik ve tarihsel gerçekliklerdir. Parti programının teorik bölümünün ilk maddesi, kapitalist gelişmenin küçük mülk sahiplerinin yıkımı demek olduğuna; üçüncü maddesi, büyük çaplı üretim karşısında küçük ölçekli üretimin kaçınılmaz tasfiyesine, herşeye rağmen ayakta kalmaya çalışan “köylüyü ve zanaatçıyı da sermayenin ezici egemenliği altına” soktuğuna; beşinci maddesi ise, bu sürecin kapitalist krizler döneminde “küçük üreticilerin yıkımını” nasıl hızlandırdığına işaret eder. Ve nihayet onuncu maddede şunlar söylenir: “... *Kapitalizmin yıkıma sürüklediği küçük mülk sahibi emekçiler; ancak kapitalizm koşullarında kendi durumlarının umutsuzluğunu anladıklarında ve proletaryanın önderliğini benimsediklerinde, gerçekten devrimci olurlar.*” (TKİP Programı, s.15-18)

Burada devrimci sınıf partisinin küçük mülk sahibi katmanların konumuna ve akıbetine olduğu kadar mücadelesine yaklaşımın da teorik, ilkesel ve taktik çerçevesi bir arada verilmektedir. Küçük mülk sahibi katmanların krizin yıkıcı etkileri karşısında ortaya koyduğu toplumsal öfkenin dalga dalga yayıldığı günlerde, parti programının bu bakış açısının dikkatle özümzenmesinin çok özel bir önemi vardır.

Buradan sorunun güncel yönüne dönebiliriz. Birçok kaba belirti, büyük bölümü burjuvazinin sınıfsal denetiminde, dinsel ve faşist gericiliğin ise ideolojik-politik etkisi altındaki bu katmanların ortaya koyduğu öfkenin sermayenin krizi yönetme politikalarına dolgu malzemesi olarak kullanılmaya çalışıldığını göstermektedir. Esnaf öfkesinin iki önemli hedefi göze çarpmaktadır. İMF ve hükümet. İMF zaten sicili bozuk bir emperyalist kuruluş olduğu ve dünyanın dört bir yanında

yaygın sosyal öfkenin hedefi haline geldiği için, ona yönelen öfkeler çoğu durumda kanıksanmayla, emperyalizmin ve burjuvazinin arsız ifadesiyle “normal” karşılanır. Ülkeyi bir anda yarı yarıyadan fazla fakirleştiren, işsizliği ve iflasları büyük boyutlara ulaştıran bir krizin ardından, üstelik bu kriz İMF programının iflası anlamına geldiği için, düzenin egemenleri İMF’ye yönelen tepkileri çok da problem etmemektedirler. Tersine bunu, öfkenin boşalacağı bir dış hedef saymaktadırlar.

Onlar için bundan da önemli olan, patlayan öfkenin içte hükümetle sınırlı kalmasıdır. Zira böylece iflası kesinleşmiş Türkiye kapitalizmiyle, bu temel üzerinde hüküm süren Türk tekelci burjuvazisi ve devleti hedef olmaktan kurtulmakla kalmayacak, yanısıra hükümete yönelen öfke, sermayenin kriz yönetme politikalarına hayli işlevsel bir dolgu malzemesi olarak da kullanılacak. Bu dolgu malzemesinin işçi sınıfı ve kamu emekçileri hareketinden değil de, geleneksel olarak burjuvazinin denetiminde ve gericiliğin hizmetinde olan kent esnafından devşirilmesi, düzenin egemenleri için özel bir tercihtir.

Böylece en kritik noktaya gelmiş bulunuyoruz. Eskinin ağırlaştırılmış biçimi olan yeni bir IMF programını uygulama hazırlığı içerisinde olan, hazırlıktan da öte, ABD dayatması “15 günde 15 yasa”nın çıkarılmasına Şeker Yasası ile ilk adımı atan işbirlikçi tekelci burjuvazi, mevcut hükümeti devreden çıkararak bir “teknokratlar hükümeti” ya da bir “milli mutabakat hükümeti” ile işleri götürmek hesabı ve hazırlığı içerisinde. Böylece hem krizin yarattığı yıkıma karşı oluşan büyük öfke mevcut hükümetin harcanması üzerinden kontrollü bir biçimde boşaltılmış; hem de yeni saldırı programını taze bir güç ve sahte umutlar eşliğinde bir süre için engelsizce uygulayacak yeni bir hükümete kavuşulmuş olacak.

Adına ister “teknokratlar hükümeti” ister “milli mutabakat hükümeti” denilsin, bu yeni adım faşist bir “ara rejim” anlamına gelecektir. Buna olağanüstü hal ya da sıkıyönetim türünden işçi sınıfı ve emekçi hareketini etkisiz kılmaya yönelik özel uygulamalar eşlik edecektir. Denetimli ya da kendiliğinden olsun, patlayan esnaf öfkesinin bu amaca ulaşmak için bulunmaz bir fırsat olarak değerlendirilmeye çalışıldığı görülmektedir. Düzen mediasının esnafın hükümete yönelen öfkesini, başbakanın önüne fırlatılan “yazar kasa” vakalarını çok özel bir tarzda kullanması bu hesabın bir parçasıdır. Esnaf eylemleri sürekli “sosyal kriz” teması olarak işlenmekte ve bu denli “denetimsiz” patlamalara karşı zorunlu önlemlerin (olağanüstü hal ya da sıkıyönetim) yolu düzenlemeye

çalışılmaktadır. Böylece, herşeye rağmen örgütlü ve sermaye planlarına dolgu malzemesi olması doğası gereği güç sınıf ve emekçi hareketinin henüz kendini bulmadan ölü de kesilmiş olacaktır.

Tarihte küçük-burjuva katmanların, özellikle esnaf ve zanaatkarların doğası gereği yönsüz, hedefsiz ve gerici amaçlara yöneltilmeye müsait öfkesinin burjuvazinin emekçilere yönelik saldırısına dayanak yapıldığı çok görülmüştür. Tabandan gelen kitlesel faşist hareketlerin en önemli dayanağı çoğu durumda geleneksel kent esnaf ve zanaatkarları olmuştur. Bunlar birçok durumda işçi sınıfı hareketine karşı karanlık ve kirli hesaplar için kullanılmıştır. (Konya’da esnaf eylemlerinde dinsel gericiliğin, Maraş’ta ise Maraş katliamının baş sorumlularından bir faşist katil eskisinin önplanda rol oynamasına da bu açıdan bakmak gerekmektedir.) Türkiye sol hareketinin esnafın “sosyal öfkesi” üzerinden kendini kaybetmeden bu katmanlara ilişkin temel teorik ve tarihsel gerçekler üzerine dikkatle düşünmesi günün en önemli konularından biridir.

Türk burjuvazisi adına bu ülkeyi MGK’nın, MGK üzerinden generallerin yönettiği artık herkesçe biliniyor. Ekonomik krizi ele alan son MGK toplantısı, hükümetin ve parlamentonun ekonomik krizi aşma çabalarına tam desteğini ifade etmiştir. Bunu Türk generallerinin ABD memuru Derviş’in yeni saldırı programına desteği olarak da anlayabiliriz. Bilindiği gibi, hükümet ve parlamentonun şu sıra krizi aşmak için en öncelikli çabası, ABD ve emperyalist finans kuruluşlarının dayatması olan “15 günde 15 yasa”yı Nisan sonunda yapılacak İMF toplantısı öncesine yetiştirmektir. MGK ve onun üzerinden Türk generallerinin sonuçta bu emek düşmanı ihanet çabalarına destek verdiği açıktır.

Fakat MGK’nın güncel icraatı bundan da ibaret değildir. Tam da böylesi kriz günleri için MGK tarafından yasal bir kurum olarak gündeme getirilen Kriz Yönetim Merkezi’nin şu günler hummalı bir çalışma içerisinde olduğundan kuşku duyulmamalıdır. Ne üzerine çalışıldığını ise basındaki “görevli” kalemler kamuoyuna şimdiden ifşaa etmiş bulunmaktadır. “Öngörmek yönetmektir” özdeyişi çerçevesinde, “halkın sokağa dökülme” olasılığına karşı” gerekli müdahale planlarının şimdiden hazır olduğu bildirilmektedir. Bu bir tehdit olduğu kadar, kesin olduğu tartışma götürmez olan bir somut hazırlıktır da.

Burjuvazi egemen bir sınıf olarak son derece deneyimli ve örgütlüdür. Son kriz haftalarının da gösterdiği gibi, yeni saldırı programı için uygun koşulları yaratmak

ve etkili bir uygulamaya geçmek için koordineli bir çaba içerisinde. Basındaki sermaye uşakları sistematik bir biçimde mevcut hükümeti hedef haline getirerek, olup bitenlerden onu sorumlu tutarak, bir “teknokratlar hükümeti” için sistemli bir kampanya yürütmektedirler. Generallerin ise aynı sonuca ulaşmak için daha çok bir “milli mutabakat hükümeti”ne eğilimli olduklarının ciddi belirtileri vardır. Her halükarda bu hükümet, çok büyük bir ihtimalle planlı bir yönlendirme çerçevesinde, sınıf hareketinden önce sahneye çıkarılan “esnaf öfkesi”ne feda edilecek, mevcut parlamento üzerinden başka bir hükümet olanağı bulunmadığı için de, bir “milli mutabakat hükümeti”ne yol kendiliğinden açılmış olacaktır. Böyle bir hükümet “milli bir kriz” durumuna müdahale etmek üzere “milli dava” misyonu üstleneceği için, bunun gereği olarak her türlü kitle hareketine, gerçekte ve somutta ise sınıf ve emekçi hareketine dizgin vurulacaktır. Bu, “milli fedakarlığın” gereği olarak gönüllü bir “mutabakat”ta sağlanamazsa eğer, olağanüstü hal ya da sıkıyönetim bunun araçları olarak kullanılacaktır.

Tekelci burjuvazinin, her zaman ona hizmette kusur etmeyen tüm düzen kuvvetlerinin halihazırdaki hesabı bu. Kuşkusuz işçi sınıfı ve emekçi hareketi bu hesabı bozma olanaklarına fazlasıyla sahiptir. Örgütlü ve birleşik eylem, sermaye sınıfının saldırısına karşı devrimci sınıf çizgisinde direnme kararlılığı, bunun biricik yoludur. Fakat bu yola girmek ve başarıyla yürüyebilmek için, öncelikle yıkıcı krizin ve yeni yıkım saldırısının sınıfsal ve siyasal dayanakları konusunda açık bir fikir ve tutuma sahip olmak gerekir. Sınıf düşmanını bile tanımlayamayan, olup bitenin tüm sorumluluğunu hükümetlere ve bugünkü hükümete yıkan liberal programların en tehlikeli ve dolayısıyla tahrip edici yanı da budur. Boğazına kadar liberal oportünizme batmış bazı reformist sol akımların sınıf ve emekçi hareketine en büyük kötülüğü de bu noktadadır. Bunlar, düzeni ve egemen sınıfı bile tanımlayamayan, ileri sürdükleri reform istemlerinin elde edilebilmesi için bu sınıfsal ve siyasal güç odağını hedef göstermeye bile yanaşmayan liberal programları işçi sınıfına ve emekçilere “tarihi seçenek” olarak sunabilmektedirler. Bu nedenledir ki, liberal oportünizme karşı etkili bir mücadele günün öncelikli görevleri arasındadır.

Fakat daha öncelikli ve temel olan, sınıf ve kitle hareketinin öfkesini ve mücadele isteğini devrimci bir çizgide, emperyalist merkezlerin ve işbirlikçi burjuvazinin saldırılarını boşa çıkarmak üzere harekete geçirebilmektir. Bu doğrultuda her olanak, güncel bir fırsat olarak da Emek Platformu’nun 14 Nisan eylemi en iyi biçimde değerlendirilebilmek durumundadır. Emek Platformu’na ilişkin liberal oportünst hayallerle etkili bir mücadeleyi, bu platformun gündeme getirmek zorunda kaldığı eylemlerden etkin bir biçimde yararlanmak tutumuyla birleştirmek durumundayız. Bu ikisi, birbiriyle çelişmek bir yana, birbirini sıkı sıkıya tamamlayan güncel devrimci görevlerdir.

SY Kızıl Bayrak

Sınıfı ve kitleleri sermaye düzenine karşı mücadeleye seferber etmek için

İş başına!

Sokakların ısındığı, giderek çok daha fazla ısınacağı bir döneme girmiş bulunuyoruz.

Sermayenin yeni saldırı programı henüz açıklanmadı. Fakat nasıl bir program olacağı sır değil. Şöyle bir durup neler yaşandığına bakan herkes, bu yeni programın, öncekileri aratacak sertlikte bir saldırı paketi olduğunu görüyor. Fazla düşünmesine hiç de gerek yok. Çığ gibi büyüyen işsizlik, yağmur gibi yağın zamlar, emperyalistlerin isteği doğrultusunda hazırlanıp oldu bittiye getirilerek meclisten geçirilmeye başlanan saldırı yasaları durumu bütün açıklığıyla gösteriyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere, toplumun çalışıp üreten bütün kesimleri sermayenin saldırı politikalarının yıkıcı sonuçlarını şu sıralar bizzat yaşıyorlar.

Bu tablonun bir yanı. Tablonun öteki yüzünde ise ısınan sokaklar var. Saldırılarından bunalan, krizin ve yıkımların faturasını ödemeyi reddeden yığınlar, mücadele şiarlarıyla meydanlarda buluşmaya, tepki ve öfkelerini eylemlerle ifade etmeye başladılar.

Başlangıç 31 Mart’ta yapıldı. Emek Platformu’nun düzenlediği eylemler, birçok yerde coşkulu bir işçi-emekçi katılımına sahne oldu. Şimdi sırada 14 Nisan mitingi var. Onu ise 1 Mayıs izleyecek. İşçi ve emekçiler sermayeyle meydanlarda hesaplaşacak.

Sınıf hareketinin güçlü bir çıkış yapabilmesi için bu eylem olanaklarını en iyi şekilde değerlendirmek gerekiyor. Bu nedenle sınıf devrimcileri ve öncü, bilinçli işçiler 14 Nisan’ı 1 Mayıs’ın bir provası olarak görmeli, hazırlıklarını buna göre yapmalıdırlar. 1 Mayıs’ın sınıf hareketi ve devrimci hareket açısından kritik önemini ise ayrıca vurgulamaya gerek yoktur. 1 Mayıs kavga günüdür! Buna denk bir önemle ele alınmalıdır.

Sokakları ısıdıranlar sadece işçi ve emekçiler değil. Saldırı politikalarından dolayı yıkıma uğrayan esnaf, sanatkar gibi ara katmanlardan binlerce kişi ülkenin her yanında

eylemler yapıyorlar.

Basın ve televizyonlar bu eylemlere ısrarla ve muhtemelen de bilinçli bir tutumla sürekli olarak “esnaf eylemi” diyorlar. Oysa İstanbul Karaköy ya da Unkapanı gibi bazı yerler dışında yaşananlar “esnaf eylemi” olmanın sınırlarını fazlasıyla aşmış durumda. Özellikle büyük kentlerde, “esnaf”ların yanısıra o semtte, o bölgede yaşayan binlerce kent yoksulu ve emekçi de bu eylemlere aktif olarak katılıyorlar. İnsanlar saatlerce İMF ve hükümet aleyhtarı sloganlarla yürüyorlar, düzenin kolluk güçleriyle karşı karşıya geliyor ve yer yer onlarla çatışıyorlar.

İşçi ve emekçilerde mücadele isteğinin bu denli yoğunlaştığı, saldırı ve yıkıma karşı tepkinin işçi ve emekçilerin dışına toplumun farklı kesimlerine taşmaya başladığı bir dönemde her zamankinden daha enerjik daha yoğun bir çaba içine girmek durumundayız. Görevimiz, ortaya çıkan ve çıkacak olan her olanaktan yararlanarak, sınıfı ve kitleleri sermaye düzenine karşı mücadeleye seferber etmektir.

Kitlelerin sahnede olduğu her eylem, her etkinlik bu bakımdan sınıf devrimcileri için birer olanaktır. Politik müdahale konusudur. Elbette sınıf hareketiyle daha ileri düzeyden birleşmek bizim için temel önemdedir. Ve elbette bu alandaki görevlerimiz her zaman önceliklidir. Ama bu, kendimizi bununla sınırlamamız anlamına da gelmemelidir. Güç ve olanaklarımızın imkan tanıdığı her koşulda, sınıf dışı kesimlerin içinde bulunduğu hareketliliğe de devrimci politikalarla müdahale etme perspektifine sahip olmalıyız.

Sermaye politikalarına karşı öfkesini haykıran kitlelerle bir arada olmalı, sınıf partisinin devrimci politikalarını bu eylemlere taşıyabilmek ve etkin kılabilmek için de belli bir çaba ve hazırlık içinde olmalıyız.

Şimdi her zamankinden daha çok iş yapma zamanı. İnatçı bir çabayla sınıfa ve kitlelere! İş başına!

Hain sendika bürokratları ESK toplantısına katıldılar...

Sendika ağalarının işi bu kez kolay değil!

Ekonomik Sosyal Konsey hükümetin çağrısıyla 31 Mart’ta toplandı. ESK’nın gündemi, Derviş’in sözcülüğünü yaptığı yeni emperyalist saldırı programıydı. Sermaye temsilcileri, ihanetçi sendika bürokratları ve hükümet sözcülerinin biraraya geldiği toplantıda, “ulusal programının yaratacağı sosyal maliyetin nasıl paylaştırılacağı” tartışıldı. Saldırı programı çerçevesinde sendika bürokratlarından uzlaşma ve destek istendi.

Sermaye kesimi yatırım eksikliğini vurgulayarak, bunun nedenini emeğin pahalı olması olarak gösterdi. TİSK başkanı Refik Baydur’un, esnek çalışmanın yaygınlaştırılması ve sigorta primlerindeki artışın sınırlandırması talebi ise, “maliyetin” kimlere yükleneceğini ortaya koydu.

Toplantıya katılan konfederasyon ve birlik başkanları (Türk-İş, Hak-İş, TOBB) bu programa destek vermeyeceklerini açıkladılar. ESK’ya raporlar sundular. Türk-İş raporunda krizin sorumlusunun İMF programlarını uygulayan hükümetler olduğunu belirtti. Hak-İş, fedakarlığın çalışanlardan beklendiğini, ancak artık fedakarlığın rantiyecilerden beklenmesi gerektiğini vurguladı. Konfederasyonlar, emekçilerin çıkarlarını gözetmeyen bir programa destek vermeyeceklerini, uygulanmak istenen programa karşı duracaklarını belirttiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Bu söylemler hiç de yabancı değildir. İşçi ve

emekçilerde büyüyen öfkeyi yatıştırmak ve manipüle etmek için sürekli başvurdukları bildik tutumdur bu. Bugüne kadar saldırı programlarının uygulanmasında sermayeye en büyük hizmeti sunanlar bu aynı ihanetçi bürokratlardı. Şimdi de aynı misyonu yerine getirmek için çırpınmakta, ama bunu geçmişte olduğu gibi yapma imkanlarından yoksun bulunmaktadırlar.

Sermaye düzeni kapsamlı bir kriz yaşamakta, işçi-emekçilere tam bir yıkımı dayatmaktadır. Biriken öfke ve hoşnutsuzluk ihanetçi sendika ağalarının manevra alanlarını daratmaktadır. Krizin sonuçlarını en ağır biçimde yaşayan işçi sınıfı ve emekçilerin tepkisinin giderek büyümesi ve düzene yönelmesi tehlikesi sermayenin korkulu rüyasıdır. Sendika ağalarının uzlaşma ve fedakarlık söylemlerini kullanmaya cesaret edememelerinin gerisinde de bu korku yatmaktadır.

Bu saldırı karşısında işçi ve emekçilerden gelecek tepkilerin önünü kesmek görevi bir kez daha ihanetçi sendika bürokratlarına düşmektedir. Ancak yaşanan krizin yarattığı sonuçlar ve tepkiler gözönüne alındığında, sendika bürokratlarının işi hiç de kolay değildir. Büyüyen tepkiler, ESK’nın bu toplantıdan birlik-beraberlik içinde çıkmasını engellemiştir. Önümüzdeki süreçte, sendika ağalarının, emek cephesindeki tepkileri yatıştırmayı başarabildikleri ölçüde, emek savunucusu söylemlerini terketmeleri hiç de şaşırtıcı olmayacaktır.

Sınıf hareketine devrimci müdahale sorumluluğu

IMF-TÜSİAD programının çöküşünü ilan eden 21 Şubat krizinin üzerinden daha bir ay geçmeden, sınıf ve kitle hareketi yükselmeye başladı. Özellikle, taşra illerinde başlayan ara katman eylemleri giderek metropollerdeki küçük sanayi siteleri ve ticaret bölgelerini de kapsayarak yayıldı. İşçi-emekçi hareketi ise daha yavaş ilerliyor. Fakat bu, esas olarak onun sınıfsal özelliklerinden, daha derli-toplu, daha örgütlü hareket etme eğiliminden kaynaklanıyor. Merkezi bir saldırı karşısında birleşik mücadele için, öncelikle örgütlerine basınç yapmayı deniyor. Bugün için bu basınç, EP'in "alternatif program"ı ve aldığı eylem kararlarında somutlanmış bulunuyor. Programın kamuoyuna açıklanması amacıyla gerçekleştirilen 31 Mart eylemleri, krizden bu yana, bu cepheden gerçekleştirilen ilk kitlesel eylemler oldu. Gene de, harekete geçmekte yavaş davranılmasının gerisinde, sendikal bürokrasinin isteksizlik ve atılgı yatıyor. Bu durum, bir kez daha B. Meral'in ESK toplantısından çıkarken ağzından kaçırdığı sözlerde ifadesini buldu. Eylem kararını "tabanın basıncına dayanamadıkları" için almışlardı...

Kitle hareketindeki genel yükselme tablosu içinde sınıf hareketinin durumunun bu olmasına ve hareketin genelde barışçıl eylemler biçiminde seyretmesine rağmen, düzen cephesinde krizi aşma umutları şimdiden kırılmaya başlamış görünüyor. Anlaşılan o ki, Derviş'in "sosyal destek" şartını yerine getirmenin imkansızlığı ortaya çıkmaya başlamıştır. İşçi-emekçi örgütlerini tepeden bağlamış olmak artık düzene yetmiyor. Bu örgütlerin yöneticilerinin, çatışmanın böylesine keskinleştiği koşullarda, açıktan karşı safta yer alarak kendi kitlelerini tümüyle karşılarına almaları mümkün olmadığına göre, en azından yükselen hareketin önünde görünmeleri gerekiyor. Bunun için de, iktidara ve saldırı kararlarına karşı söylemler kullanmaları, kitlenin basıncını az-buçuk karşılayacak eylem kararlarına imza atmaları lazım. Halihazırda yaşanan budur. Fakat bu kez, iç boşaltma eylemleriyle dönemi atlatma, hareketi yatıştırma imkanları bulunmamaktadır. Çünkü sistemin krizi aşma programı, işçi ve emekçileri daha derin bir krize sürükleme programıdır. Böyle olunca da, sınıf ve kitle hareketindeki bugünkü kaynaşmanın giderek derinleşeceği öngörülmektedir.

Bu öngörüyle, düzen, hiç kuşkusuz kendi cephesinden bir takım önlemler düşünecektir. Hesaplar yapacaktır. Yaşadığı krizi en az hasarla atlatmanın yollarını, araçlarını bulmaya çalışacaktır.

İşçi ve emekçiler cephesinden sorun, sistemin nasıl bir yol bulacağı, ne tür araçlar kullanacağından önce, hangi yolla olursa olsun yaptığı tek kapıya çıkacağıdır: Krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere kesmek. Düzen cephesinden, krizi aşmak adına getirilen tüm öneriler, bugüne dek açıklanmış ve uygulamaya başlanmış bulunan tüm önlemler bunu olanca açıklığıyla ortaya koymaktadır. Öyleyse, işçi-emekçi hareketi de kendi hedefini aynı açıklıkta belirlemeli ve ortaya koymalıdır. Bu hedef düzeninkinin tam tersi, yani, "Krizin faturası kapitalistlere!" olmak durumundadır. Mücadeleyi bir kez bu eksene oturtuktan sonra ise, düzenin taktiklerini zamanında görmek ve karşı taktikler geliştirmekte fazla bir zorluk kalmaz. Esas mesele, bu sınıfsal hattı tutturmakta ve ondan hiçbir koşulda

ayrılmamaktadır.

Hareketin halihazırda böyle bir hatta oturduğu söylenemez. Bugün hareketin başını çekenlerin (özelde Emek Platformu'nu oluşturan sendikalar), sermaye sınıfı ve düzenini cepheden karşısına alan böyle bir hattı tutturması zaten düşünülemez. Gelişen hareketi bu sınıfsal hatta çekmenin/oturtmanın bir tek aracı vardır, o da devrimci-siyasal müdahaledir.

Bu müdahale, öncelikle istikrar ve süreklilik arz etmelidir. İkinci olarak, kitleleri etkileyebilecek bir güç ortaya koyabilmelidir. Üçüncüsü; bu politik faaliyetin pratikte de hayat bulduğunun işaretlerini gösterebilmeli, kitlelere bu yönlü güven verebilmelidir. Bu maddeleri biraz açarsak: Sınıf kitleleri, eylem alanlarında, fabrika ve işyerlerinde, semtlerinde adeta kuşatmaya alınmalı; faturayı kapitalistlere çevirmenin yol ve araçları, sınıfın güç ve imkanları, öncünün görevleri vb. konularda sistemli bir propaganda-ajitasyona tabii tutulmalıdır. Bunun bugün en etkili araçlarından birinin eylemlere katılım olduğu gözönüne alınarak, zengin bir görsellik ve etkileyici bir kitlesellik sağlamak için her türlü çaba gösterilmelidir. Sınıf kitlelerine döne döne propaganda ettiğimiz "taban örgütlenmeleri"nin gerçekleştirilmesi

pratik faaliyetin merkezine oturtulmalıdır. Sınıf kitleleri, sınıf devrimcilerini sadece politik propaganda materyallerinin kendilerine ulaştırılması çalışması içinde değil, önerilerini hayata geçirme pratik çabası içinde de giderek daha fazla görmelidir. Devrimci politikanın sınıf tabanında hayat bulmasının (ya da doğal öncünün devrimci politikaya kazanılmasının) başka bir yolu yoktur.

Sınıfı eksen alan, gözünü sınıfa diken her siyasal çalışmanın kendi güçlerini de buradan çıkaracağını, son haftalardaki kimi gelişmeler bir kez daha ve fazlasıyla kanıtlamış bulunuyor. Özellikle İşçi İnisiyatif çalışması, sınıf güçlerinin nasıl harekete geçirilebileceği, siyasal-sınıfsal bir faaliyete nasıl sevk edilebileceği, dolayısıyla, nasıl kazanılabileceği konusunda yeterli açıklığı sağlamaktadır.

İlerleyen süreçte ise, hareketin kendi sınıfsal-siyasal eksenine oturtulması ve ilerletilmesi faaliyetine, giderek artan sayıda işçi ve emekçiyi katabilmenin olanakları daha da artacaktır. Bu olanaklar hakkıyla değerlendirilebilirse eğer, hem sınıfa karşı görevlerin hangi güç ve imkanlarla yerine getirileceği sorusu esastan yanıtlanmış, hem de hareket ihtiyacı olan sınıfsal hatta doğru yaklaşılmış olacaktır.

Sınıf ve kitle hareketinin sunduğu bu olanakların ötesinde, süreç, kendi güç ve olanaklarımızdan azami ölçüde yararlanmayı gerektiriyor. Bu, her

insanlarımızı ve çevremizi seferber etmeyi başarabilmektir, hem de araçlarımızı en verimli ve etkin biçimde kullanabilmektir. Çoğu sınıf dışı zeminlerden gelme genç güçlerin sınıf zemininde yeniden eğitilip, daha ileri düzeyde kazanılması bu seferberlikle kolaylaşacaktır. Yakın çevremiz bu çalışma içinde örgütlenebilecektir. Ve daha da önemlisi, hareketin yükselmesi sayesinde temas imkanı bulduğumuz öncü işçilerle kalıcı siyasal ilişkiler kurulabilecektir. Çalışmaya ilişkin en fazla yakınma (ya da gerekçelendirme) konusu olan "insan kaynakları" sorununu çözüme kavuşturmanın bir yolu ise, hem kendimizi, hem yakın çevremizi ideolojik-politik gücümüzle donatmaktan geçiyor. Tıpkı, sınıfın devrime ilerlemesinin yolunun, parti ve program silahıyla donanmasından geçtiği gibi.

İlişki kurma imkanı bulduğumuz her öncü işçi, mutlaka parti programı ile tanıştırılmalıdır. Bu insanlar sürecin kendilerine yüklediği görevler konusunda

aydınlatılabilir, kendi sınıf politikaları ile donatılabilirse eğer, hareketin örgütlü bir tabana kavuşturulması, propagandamızın etekemiğe bürünmesi, çabalarımızın hayat bulması mümkün olabilecektir. Daha da önemlisi, yükselen sınıf hareketi örgütlendiği oranda, gelişme ve zafere ilerleme imkanı bulabilecektir. Öncü-ileri işçilerle düzenli ilişkinin temel araçlarından biri olan

sürelî yayınlarımızı daha etkin, daha verimli kullanılabilmeliyiz. Bu, hem içerik yönünden sürecin ihtiyaçlarını karşılayabilecek zenginliğe kavuşturulabilmeleri, hem de hakkıyla değerlendirilebilmeleri anlamına geliyor. Daha fazla sayıda öncü işçiye daha fazla gazete ulaştırmak; daha fazla öncü işçiyi gazetenin salt okuru olmaktan çıkarmak; daha doğrudan sahiplenmeyi, onu mücadelenin bir aracı olarak kullanmayı öğretebilmek... İşçi sınıfı ve emekçiler için "sınırsız söz ve basın özgürlüğü" istemi, anlamını, onların kendi politik görüşlerini yayın yoluyla propaganda etme ihtiyacı duyabilmelerinde bulacaktır.

Bugün EP'in eylem programı çizgisinde ilerleyen işçi-emekçi hareketinin siyasallaştırılarak önünün açılabilmesinde, yaklaşan 1 Mayıs'ın temel bir işlevi olacağı açıktır. Bu nedenle, sınıf devrimcileri ve öncü işçiler 1 Mayıs'a daha bir özenle hazırlanmalıdırlar. 1 Mayıs hazırlığı, esasta sınıf kitlelerinin bilinç ve örgütlülük yönüyle 1 Mayıs'a hazırlanması demektir. Sınıfsal-siyasal talepler 1 Mayıs alanlarında ne kadar fazla yükseltilebilirse, faturayı kapitalistlere kesmenin o derece mümkün olacağı, sınıfın en geniş kitlelerine anlatılabilir. Sınıfsal-siyasal talepleri 1 Mayıs alanlarına taşıyabilmek için örgütlülüğün zorunluluğu öncü işçilere kavratılabilir. Çünkü, alanlara bu talepleri taşıyacak olanlar, sınıf devrimcileriyle birlikte öncü-devrimci işçilerdir.

Öncü İşçi İnisiyatifi'nin çalışmalarından...

Kriz bahanesiyle sermayenin saldırılarının yoğunlaşması, zindanlardaki direnişin kritik bir aşamaya ulaşması ve yaklaşan 1 Mayıs... Bunların tümünün çakışması sınıf hareketi açısından hayli yoğun bir gündem yarattı.

Bizler de sınıfın mücadele gündemine kendi cephemizden müdahale edebilmek, ihtiyaçlara yanıt verebilmek için çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

8 Mart'ı takip eden dönemde gündemimize düzenin krizini ve bu vesileyle hızlandırılan emekçilere dönük saldırıları aldık. Örgütlülüğümüzü alta doğru genişletmede karşılaştığımız sorunlar ve cezaevlerindeki direnişin geldiği kritik aşama da tartışmalarımız içerisinde yer aldı.

Kriz ve saldırılarla ilgili bir bildiri hazırladık. **“Sermayenin saldırılarına karşı işçi-emekçi barikatını örelim!”** başlıklı bu bildiri; Hisar Çelik, Örme Tekstil, Hacı Ayvaz, Aktaş Plastik, Üçdal, Erzincan Bakır, Uzun Makina, Tül Tekstil, Bomonti'deki tekstil atölyeleri, Şişli Belediyesi'nin Yol Bakım ve Temizlik İşleri bölümleri, PDK, Pancar Motor, Bakırköy Sümerbank, Derby, Doğu Sanayi Sitesi, Çorap atölyeleri, Küçükçekmece Belediyesi'nin Temizlik, Yol Bakım ve Fen İşleri işletmeleri, Avcılar Belediyesi'nin tüm birimleri, Şirinevlerdeki birçok tekstil atelyesi ile Esenyurt'ta sabah işçi servislerine dağıtıldı.

Gene aynı bildiri İkitelli, Bağcılar, Sefaköy, Bayramtepe, Esenyurt bölgelerinde emekçi semtlerine de de ulaştırıldı.

Ayrıca Emek Platformu'nun 31 Mart'ta

Beyazıt'ta yaptığı mitingde de 1000 adet bildirimiz kullanıldı. Böylece toplam 10 bin adet bildirinin tamamı tüketilmiş oldu.

Şimdi yeni bir çağrı bildirisi hazırladık.

Oluşturduğumuz yapılanmayı genişletme konusunda istediğimiz hızda mesafe aldığımız söylenemez. Kitle çalışması konusunda hayli deneyimsiz olmamız nedeniyle birçok zorlukla karşılaşyoruz. Fakat bu hiçbir şey yapılmadığı anlamına gelmiyor. Bir bölgede yerel çalışmayı yürütecek bir çalışma birimi oluşturuldu. Çeşitli fabrikalarda da 1 Mayıs'a dönük çalışmalar belli bir tempoda sürüyor. Şimdiye kadar katettiğimiz mesafe deneyim kazanma noktasında oldu. Çalışmalara katılanların hemen hepsi bundan önce böyle bir tecrübe yaşamamıştı. Oysa

şimdi düzenli toplanan, belli bir gündem üzerinden tartışıp işleri planlayan bir yürütme birimimiz var. Bütün arkadaşlar eylemlere katılma, bildiri dağıtma vb. konularda küçümsenmeyecek bir deneyim kazandılar.

Kazandığımız deneyimleri dayanak noktası yaparak karşılaştığımız güçlüklerin üzerine yürüyeceğiz. Giderek gelişen sınıf ve kitle hareketi, yanısıra yaklaşan 1 Mayıs, yürüteceğimiz çalışmalar için hayli anlamlı olanaklar ortaya çıkartıyor, çıkartacak. Hedefimizden bir milim bile şaşmadan bu olanakları değerlendirebilmek için seferber olacağız ve başaracağız. Sermayenin saldırılarına karşı güçlü bir ses olacağız.

İnisiyatif çalışanı bir işçi

İşçi-emekçi cephesinden kısa kısa...

Karayolları emekçilerinden Bakan'a protesto

* Ankara'da karayolları açılışına gelen Bakan Koray Aydın'ın kamu emekçileri tarafından protesto edilmesi nedeniyle tören yapılamadı. Enerji-Yapı Yol Sen üyesi emekçiler "Genel grev, genel direniş!" sloganları atarak hükümeti istifaya çağırdılar. Eyleme DSI ve Köy Hizmetleri de katıldı. Islıklar ve alkışlarla yapılan protesto gösterisi karşısında Koray Aydın hızla uzaklaşmak zorunda kaldı.

Tavşanlı köylüleri Ankara'ya yürüdü

* Kütahya Tavşanlı köylüleri, topraklarının Türkiye Kömür İşletmeleri tarafından zorla istimlak edilmesinden sonra kendilerine verilen iş vaadi sözü boşa çıkınca, "Yolsuzluk ve yoksulluğa hayır" sloganıyla 30 Mart'ta başlattıkları yürüyüşlerini Ankara'da sona erdirdiler. Ankara girişinde Dev Maden-Sen Genel Başkanı Çetin Uygur tarafından karşılandılar.

"Yeraltında servet, yerüstünde sefalet!", "İstimlak köylüsüyüz, TKİ mağduruyuz!", "Aşımızı, işimizi geri istiyoruz!" yazılı önlükler ve ellerinde karanfillerle gelen köylülerden 40 kişi Enerji Bakanlığı'na yürüdü. Diğer kitle ise Abdi İpekçi Parkı'na bekledi. Burada TMMOB Başkanı Kaya Güvenç, yasaların çiğnendiğini, sözlerin tutulmadığını belirterek, 20 yıldır hükümetlerin hak tanımaz olduğunu, bu yüzden de hakların söke söke alınması gerektiğini vurguladı. Tavşanlı köylüleri adına açıklama yapan Ünal Kaplan, TKİ'nin kendi tarlalarından 1940 yılından beri üretim yaptığını, ancak bunun kendi yaşamlarını iyileştirmek bir tarafa, yoksulluk ve açlığa ittiğini söyledi.

Gümüşsuyu Halı'da 1200 işçi işten atıldı

* Çerkezköy'de kurulu Gümüşsuyu Halı Fabrikası'nda bir aylık ücretsiz izne çıkarılan 1200 işçi işten atıldı. İzinden dönen işçilere iş akitlerinin sona erdiğine dair kağıt imzalatıldı. Üç aydır ücretlerini alamadıkların söyleyen işçiler, ücretlerinin yerine kendilerine halı verildiğini belirttiler. TEKSİF Sendikası'nda örgütlü Dinarsu Halı Fabrikası'nda çalışan 300 dolayındaki işçi de bir aylık ücretsiz izne çıkarılmış durumda.

SASA'da işçi kıyımı

31 Mart Cumartesi günü SASA fabrikasında suni elyaf sentetik tesislerinde bölüm kapatma gerekçesiyle 82 işçi işten atıldı. Şube başkanı Ahmet Kabaca; "İşveren bölüm kapatıyor. Eğer bu kriz nedeniyle olsaydı biz radikal eylemler gerçekleştirirdik. Ama bölüm kapatılınca elimizden hiçbir şey gelmiyor. Sadece genel merkezimiz basına 82 işçinin işten atıldığına dair faks çekti" dedi.

SES eylemi: "Krizi sermaye yarattı, faturasını biz ödemeyeceğiz!"

* Emek Platformu'nun aldığı karar doğrultusunda her Çarşamba günü yarım saat iş bırakma eylemine uyan İstanbul SES Aksaray Şubesi, örgütlü olduğu hastanelerde basın açıklaması yaptı. Sağlık emekçilerinin Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde yaptığı eyleme Tez Koop-İş üyeleri de katıldılar. Hasta ve hasta yakınlarının da ilgi gösterdiği eylemde, "İç ve dış borçları biz kullanmadık, kullananları ödesin!", "Krizi sermaye yarattı, faturasını biz ödemeyeceğiz!" dövizler taşındı. Tez Koop-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hulusi Umutcan, "Sıkılacak ne kemerimiz kaldı ne gömleğimiz" diyerek ortak mücadele çağrısı yaptı.

Çapa Tıp Fakültesi'nde yapılan eylemde konuşan Şube Basın Yayın Sekreteri, 14 Nisan ve 1 Mayıs'ta genel greve hazırlanacaklarını söyledi.

Diyarbakır'da 200 kişilik eylem

* Diyarbakır'da Harb-İş üyesi 6 işçi işten atıldı. Bunun üzerine 5 Nisan'da Harb-İş Diyarbakır Şubesi önünde 200 işçinin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Şube Başkanı, işten çıkarmaların ülke genelindeki işçi kıyımının bir parçası olduğunu belirtti.

Öncü İşçi İnisiyatifinin bildirisinden...

Sermayenin saldırılarına karşı

İşçi-emekçi barikatını örelim!

(...)

İşçiler, emekçiler!

Şunu çok iyi bilmeliyiz. Derviş'in pazarlamaya çalıştığı programın da bize vereceği açlık, yoksulluk ve sefaletten başka bir şey değil. Şu anda gündeme gelen zamlar, işten atmalar daha başlangıç. Arkası gelecek. Özelleştirme talanı daha da hızlanacak, hak gaspları ve işten çıkarmalar katlanarak çoğalacak.

Oysa ki krizleri biz yaratmıyoruz, biz üretmiyoruz. Krizi bu düzen üretiyor. Krizlerin sorumluları bizzat bu kokuşmuş düzenin efendileri. Krizden faydalanıp vurgun vuranlar da, krizin ceremesini bizlere çekirtmeye çalışanlar da onlar!

Kardeşler!

Bizler sermayenin saldırısına karşı mücadele etmek için bir araya gelmiş işçileriz. Daha fazla yoksulluk ve sefalete hayır diyoruz! Sermayenin kriz faturasını ödemeyi reddediyoruz! Sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin biraraya gelip örgütlenmesi gerektiğini söylüyoruz. Tüm sınıf kardeşlerimizi de örgütlü mücadeleye çağırıyoruz!

Gelin, yaşamımızı karartan bu acı reçeteye karşı birlikte mücadele edelim! Gelin, o reçeteyi alanlarda yırtıp atalım, krizin faturasını krizden yararlananlara ödetelim.

Gelin, önümüzdeki 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerin gücünü onlara gösterelim!

(...)

Kartal bölgesinde çalışan bir öncü işçi ile konuştuk...**Öncü işçilere önemli sorumluluklar düşüyor****“Korkunç bir işsizler ordusu oluşuyor”****- İçinden geçtiğimiz dönemde hat safhada bir işçi kıyımı yaşıyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?****İşçi:** Türkiye’de hem ekonomik, hem siyasi çöküntü ve kriz var. Kuşkusuz bunların temeli derindir. Ve şu anda kalıcı bir şekil almış durumdadır. İşçi kıyımlarını da bu kalıcı çöküntüden bağımsız düşünmemek lazım.**- Bu açıdan çalıştığınız bölgede somut durum ne?****İşçi:** Şu anda hemen her gün çeşitli sektörlerden kriz ya da kriz bahanesiyle işçiler ya çıkarılıyor ya da izne gönderiliyor. Bunlardan ilk aklıma gelenler şunlar. Singer; burada ücretsiz izin uygulaması var. Aksan; 30 kişi işten çıkarılmış ve ücretleri % 40 düşürme dayatılmış durumda. Mutlu Akü; ücretsiz izni daha önce uyguladılar. Patronun niyeti, elindeki işin bitirilmesinden sonra yine ücretsiz izin uygulamak. EMC Tembor; yaklaşık 4 aydır üretim durdurulmuş durumda. İşçiler ücretli izinde olmalarına rağmen ücretleri ödenmiyor. 2000 Filtre; üretim yok, işçiler ücretsiz izinde. Ünal Elektronik; yine ücretsiz izin uygulaması var. TIBET; işçilerin bir kısmı ücretsiz izinde, bir kısmı işten çıkarılmış durumda. Evrim Giyim; bu iş yerinde de 370

işçi arkadaş işten atılmış durumda. Ve böyle daha bir yığın yer. İrili-ufaklı işyerlerinin hemen hepsinde uygulamalar bu yönde. Bölgemizin işçi havzası olduğu düşünülürse, korkunç bir işsizler ordusu oluşuyor. Şimdilik durum böyle.

- Böylesine bir kıyımın yaşandığı bu bölgede oluşan tepkiler var mı?**İşçi:** Görünürde örgütlü bir tepki yok. Ayrıca işyerlerinde de herhangi ciddi bir tepki yok. Bu tepkisizliğin çeşitli nedenleri var tabii ki. Öz örgütlülüğün yoksunluk, sendikaların tutarsızlığı, vb. bir dizi etken.**“İşçiler sendikalı ya da sendikasızmı olma arasında fark göremiyor”****- Sendikalar gerekli duyarlılığı ve çabayı göstermiyorlar mı?**

uygulanıyor. Özelleştirme almış başını gidiyor. İnsanlar işsiz, açsız bırakılıyor. Eğer sınıfın örgütü olan sendikalar kulak tıkamazlarsa, bu örgütlenme için bir fırsattır. Oluşan duyarlılık dahi böylece sönüp gidiyor. Sermaye iktidarı sendikasızlaştırmayı dayatmıyor mu, dayatıyor. Onlar dayattıkça, sendikaların bu işe daha fazla yüklenmesi gerekiyor. Ama bakıyorsunuz, ne sendikasızlaştırmaya karşı ne de sendikalaşmaya dönük ciddi bir çalışma yok. Bu da doğal olarak sendikaları sınıftan koparıyor.

Güvensizlik yaratıyor. İşçiler sendikalı ya da sendikasızmı olma arasında fark göremiyor. Hatta bazı yerlerde sendikasızmı olmak çok daha iyi diyebiliyorlar. Sendikalar bu olumsuzluğu aşmak zorundadır. Sınıf adına sorumlulukları büyüktür. Bunu bir yük olarak görmekten kurtulmalıdırlar. Sınıfın sesine kulak vermek zorundadırlar.**Öncü işçi inisiyatifleri oluşturulmalı****- Sınıf bilinçli bir işçi olarak sizce neler yapılmalı ya da neler yapılabilir?****İşçi:** İlk elden yapılacak şeyler elbette ki var, yeter ki işyerlerindeki öncü işçiler bu sorunlara sırtını dönmesin. Öncelikle işyerlerinde yaşadıkları sorunlar çerçevesinde bir araya gelmeleri, komiteler oluşturmaları gerekli. Önce işyerindeki birliği-bütünlüğü sağlamalılar. Ancak böyle direnebilirler saldırılara. Daha genelinde ise, ulaşabildikleri tüm fabrikaları kapsayan bir ortak komite oluşturabilirler. Bence bunu zaman kaybetmeden yapmalılar. Çünkü saldırılar doğrudan sınıfa yöneliktir ve saldırılar da sınıf bilinciyle bir araya gelerek püskürtülebilir. Bölgede birçok işletme var. Bu ortak komiteyi hayata geçirmek için de iyi bir fırsat var. Öncü işçi inisiyatifleri oluşturularak bu işletmelere ulaşılmalı, bir hat çizilmelidir.

Önümüzde işçi sınıfı için büyük önem taşıyan 1 Mayıs var. 1 Mayıs’a yönelik olarak da böyle bir çalışmaya başlamalıyız. Bu noktada biz öncü işçilere büyük bir sorumluluk düşüyor. Taban örgütlülüklerini başlatmalı, onları daha güçlü kılmalıyız. Sendikalı ya da sendikasızmı tüm işçileri saldırılar karşısında mücadeleye katabilmeliyiz. Bu amaçla önümüzdeki imkan ve fırsatları iyi değerlendirmeliyiz.

SY Kızıl Bayrak/Kartal**Kriz bahanesiyle işçi kıyımları birbirini izliyor**

Bizler Türk-Metal’de örgütlü Atılı Zincir Fabrikası’nda taşeron işçisi olarak çalışıyorduk. Fabrikanın belli bölümleri (paketleme, örme ve yükleme) sezonluk çalıştığı için, işçileri taşeron olarak alıyor ve sezon bittiği zaman işten çıkarıyor. Patlak veren krizi bahane eden patron, sadece sezonluk taşeron işçileri değil, tüm bölümlerde taşeron işçisi olarak çalışanları işten attı. Bununla da yetinmedi, kadrolu çalışan işçileri de ücretsiz izine ayırmaya başladı.

Bu çıkışları meşrulaştırmak için, sanki 6 ay boyunca geceli-gündüzlü çalışan bu fabrika değilmiş gibi, “işler kalmadı, fabrikanın durumu çok kötü, elimizden hiç bir şey gelmiyor” gibi sözlerle işçilerin tepkilerini azaltmaya çalıştılar. Türk-Metal’in örgütlü olduğu fabrikamızda sendikalı işçi sayısının az ve taşeron işçi sayısını fazla olması tepkileri azalttı.

Kriz bahane edilerek gerçekleştirile nişten atma saldırısı sadece bizim fabrikamızla sınırlı kalmıyor. Çoğu fabrikada işçiler işten atılıyor. Ya da fabrikalar kapatılıyor.

Önceden çalıştığımız Balkan Motor’daki işçiler de patron tarafından 2 ay boyunca ücretsiz izne çıkartıldılar. Büyük bir olasılıkla işten atılma da başlayacak.

Bu durum gösteriyor ki, işçilerin kendi örgütlü gücü olmadan, birlikte hareket etmeden, saldırılar ve sömürü karşısında duramayacağız.

Yaşasın işçilerin birliği!**Yaşasın örgütlü mücadelemiz!****İstanbul’dan metal iscileri****İşçi:** Bir şeyler yapıp yapmadıklarına bakmanın yolu somutta olan şeylerdir. Bakıyorsunuz, yapılan hiç bir şey yok. Az önce saydığımız işyerlerinde sendikalı olanlar da var, ama sendika ortada yok. İşçilerin yanında görünmüyor. Kaldı ki sendikaların durumu da içler acısı, üye sayıları düşüyor. Bürokratizm yerleşmiş durumda. Bunların sınıf gibi bir derterleri de olmadığı kesin. En azından 3-5 fabrikanın işçileriyle yerel bir miting yapabilirlerdi. Direniş örgütleyebilirlerdi. Bunları yapmayan bir sendikal anlayışla karşı karşıyayız. Şimdi kriz bahanesiyle İMF-TÜSİAD programı denilen yıkım programı**Erener işçisi hakları için direniyor**

Bayraklı yolu üzerinde inşa edilmekte olan TMMOB binasının yapımında çalışan Erener firmasına bağlı işçiler iş bıraktılar. 2 aydır maaş alamayan işçiler yaklaşık 20 gün önce direnişe geçtiler.

İşçiler direnişin başlamasıyla birlikte inşaata; “Sadaka değil emeğimizi istiyoruz!”, “Söz, yetki, karar işçinin!”, “Yaşasın işçinin direnişi!”, “Hakkımızı istiyoruz!” yazılı pankartlar ve “Sözlerinde durmadılar!”, “Emekçiler birleşin!”, “Verdiğiniz söz nerede!”, “Tencereler boş!”, “Kahrolsun işçi hakkı yiyenler!” yazılı dövizlerini astılar. İşçiler günlerdir sloganlar ve halaylarla

inşaatta bekliyorlar.

İşin muhatabı olan TMMOB, biz parayı ödedik gidin Erener’den alın derken, onlar da tam tersini iddia ediyorlar. İki aydır paralarını alamayan işçiler oldukça öfkeli. Birçok işçi ev kirasını ödeyememiş, elektrik ve telefonları kesilmiş, eve ekmek bile götürüyorlar. İşçilerin bazıları işyerine kilometrelerce yolu yürüyerek geliyor.

İnşaatin ana yol güzergahında olması nedeniyle asılan pankartlar, çekilen halaylar, atılan sloganlar insanların dikkatini çekiyor. Tabii düzenin kolluk güçlerinin de TMS polisleri sürekli olarak pankartları indirmeleri için baskı

yapıyor. Ancak işçilerin pankartları indirmeme bakımından tavırları net.

Emek Platformu’nun sözcülüğünü üstlenen TMMOB’un bu sorunun çözümü için çaba sarfetmesi gerektiği açıktır. Bir taraftan emekçileri “Emeğin Programı” altında mücadeleye çağırırken, öte yandan kendisinin de muhatabı olduğu bir soruna sessiz kalması şaşırtıcıdır.

Erener işçileri tüm zorluklara rağmen haklarını alıncaya dek direnmekte kararlı olduklarını mücadeleleriyle ortaya koyuyorlar.

Zafer direnen emekçinin olacak!**SY Kızıl Bayrak/İzmir**

EP'in 31 Mart eyleminde yaptığımız röportaj...

“Krizin faturasını sermayeye ödetmenin yolu mücadeleden geçiyor”

“Krizin faturasını sermaye ödemeli”

- Sizce krizin faturasını kim ödemeli?

1. Hava-İş üyesi: Krizin faturasını 550 kişi ödemeli.

2. Hava-İş üyesi: Patronlar.

3. Hava-İş üyesi: Krizin faturasını, parayı İsviçre'ye, şuraya buraya kaçırınlar ödemeli. Bankaları boşaltınlar ödemeli veya milletvekilleri ödemeli. Kim ülkeyi bu duruma sokuyorsa onlar ödemeliler.

4. Hava-İş üyesi: Krizin faturasını bugüne kadar bizi yoksulluk, sefalet içinde bırakan egemenler ödemelidir. Biz emekçiler bu krizin faturasını hiçbir şekilde kabul etmiyoruz. Krizin faturasını kabul etmemekle birlikte, bu krizin faturasını onlara ödetmemizin tek yolu olarak mücadeleyi seçiyoruz. Mücadeleden geçiyor, bu krizin faturasını onlara ödetmek.

Yol-İş üyesi: Krizin faturasını hükümet ödemeli, meclisteki milletvekilleri ödemeli.

1. BES üyesi: Nasıl yanıt verilebilir ki bu koşullarda. Sermayenin krizinin faturasını sermaye ödeyecek tabii ki.

2. BES üyesi: Sermaye ödemeli.

1. Enerji-Yapı Yol Sen üyesi: Zenginler ödemeli. %10'luk azınlıkla bu ülkenin tüm kaymağını yiyenler ödemeli.

2. Enerji-Yapı Yol Sen üyesi: Krizin faturasını krizi yaratanlar ödemeli. Bu krizde işçilerin, emekçilerin, küçük esnafın hiçbir payı yoktur. Dolayısıyla bizim bu krizden hiç etkilenmememiz gerekiyor. Yurtdışından alınan borçlar kimler tarafından kullanıldıysa onlar tarafından geri ödenmelidir. İşçiler, köylüler, esnaflar, emekçiler bunun sorumlusu değil, dolayısıyla da bunun faturasını bizler ödememeliyiz.

1. Eğitim-Sen üyesi: Kim faturayı çıkarıyorsa onlar ödemeli. Kriz bizim tarafımızdan imal edilmiş olmadığına göre, faturayı da biz ödememeliyiz. Hortumcular adıyla anılan patronlar, sermayedarlar ödemeli. Kriz de onların yarattığı kriz, ödemek de onların sorunu. Biz zaten ödemeyi reddediyoruz.

2. Eğitim-Sen üyesi: Krizin faturasını krizi çıkaranlar ödemeli. Bu ülkeyi beceriksizce yöneten insanlar ödemeli. Krizin faturası hep bize çıkıyor, ama sonuçta onlar ödemeli.

1. TEKSİF üyesi: Onlar ödesin, hortumcular ödesin.

2. TEKSİF üyesi: Valla halka ödettiriyorlar, ama

devlet ödemeli.

TMMOB üyesi: Patronlar.

1. SES üyesi: Tabii ki sermaye ödemeli. Ama bugüne kadar olduğu gibi bugün de krizin faturası emekçilere ödettiliriliyor. Yapay bir şekilde yaratılmış siyasi bir istikrarsızlık var. Kriz derin, ama hükümetin alacağı kararlar var, alması gereken kararlar var, çünkü emperyalizme göbekten bağlı. Emperyalizmin dayattığı bir program var. Bunu uygulamak zorunda. O nedenle böyle bir ortama da ihtiyaçları var.

2. SES üyesi: Tabii ki sermaye. Ülkeyi hortumlayanlar ödemeli.

“Ciddi bir örgütlülük yaratmak gerek”

- İşçi ve emekçiler olarak, krizin faturasını krizi yaratanlara ödetmek için ne yapmalıyız?

1. Hava-İş üyesi: Birlikte mücadele ile ödebiliriz.

2. Hava-İş üyesi: Bu eylemlere devam etmeliyiz. Sesimizi duyurana kadar, dinletene kadar.

- Bugüne kadar alanlara çıkarak sesimizi yeterince duyurduk...

2. Hava-İş üyesi: Ben yeterince duyurduğumuza inanmıyorum. Çok suskun bir toplumuz. Herşeyi kesinlikle kabul ediyoruz. Bu tepkiyi göstersek bunlar olmazdı. Bugün Avrupa'da gördüğünüz gibi, benzine yapılan %1-2 zamlarla yollar kapanıyor. Trafik aksıyor, işler duruyor, fabrikalar duruyor. Bizde halkımız herşeye tepkisiz. Herşeye yapılan zam ortada. Hiçbir tepki yok. Herşeyi sineye çekiyoruz. Bence tepki.

3. Hava-İş üyesi: Birlik olmamız lazım. Şimdi uzakta olan, televizyonlarını seyreden kişilerin burada

olması lazım. Orada oldukları için, onlar adına ben utanıyorum. Bütün halkın burada olması gerekiyor, birlik olması gerekiyor. Çünkü bu bizim ortak sorunumuz. Ya birlikte yapacağız ya da birlikte çekeceğiz.

1. Enerji-Yapı Yol Sen üyesi: İşte alanlardayız.

- Alanlarda olmak yeterli mi peki?

1. Enerji-Yapı Yol Sen üyesi: Bu bir süreç. Tabii değişik versiyonlar da denenebilir, ama biz şimdilik bunu deniyoruz.

- Ama biz yıllardır alanlardayız...

1. Enerji-Yapı Yol Sen üyesi: Evet, devam.

Demirel'in bir sözü vardı, “yollar yürümekle aşınmaz” diye. Biz de yürüyoruz, bakalım ne zaman aşındıracağız.

2. Enerji-Yapı Yol Sen üyesi: Bu tür eylemliliklerin güçlendirilmesi gerekiyor. Genel grevlerin, genel direnişlerin örgütlenerek, devletin, hükümetin bu baskısını geri püskürtmek gerekiyor.

1. Eğitim-Sen üyesi: Birlikte olmak, bu karşı koyuşu emek programı etrafında örgütlemek gerek. Ciddi bir örgütlülük yaratmak gerek.

2. Eğitim-Sen üyesi: Ödettirmek için şu anda yaptığımız gibi eylemler yapmalı, ama bu tek başına yetmiyor. Bütün halkın buna katılması gerekiyor. Ne bekliyorlar ki? Daha ne kaldı kaybedecek. Sonuçta bir onurumuz var. Onun için mücadele ediyoruz. Başka yapılacak ne varsa yapılmalı.

1. TEKSİF üyesi: Türkiye ayağa kalkmalı, herkes ayağa kalksın.

2. TEKSİF üyesi: Direnişle, eylemlerle, mücadeleyle.

TMMOB üyesi: Mücadele etmeliyiz. Nasıl hortumladılarsa onu geri verdirmeliyiz.

1. SES üyesi: Emekçilere belli görevler düşüyor. Sendikalara da belli görevler düşüyor. Bunu ne kadar başaracaklar bilemiyorum ama, bu biraz bizim elimizde gibi geliyor. Bugün buraya bu kadar iyi bir kitle geleceğini düşünmemiştim. Hoşnutum. Umarım bunlar 14 Nisan'daki Emek Platformu'nun mitinginde de olur, coşku olur. Bugünkü coşku da fena değil diye düşünüyorum.

2. SES üyesi: Tabii ki direniş. Hep beraber bir direniş.

1. BES üyesi: Şu yaptığımız şeylerin çok daha fazla hayata geçmesi gerekiyor.

2. BES üyesi: Direnmeliyiz.

Yol-İş üyesi: Hep beraber halk olarak eylemlere katılarak hakkımızı aramalıyız.

EP'nin İzmir eylemi:

“İşçi memur el ele, genel greve!”

Emperyalist tekellerin devlet bakanlığına atadığı Dünya Bankası memuru Kemal Derviş'e hazırlattığı sözde “ulusal” programa karşı bir alternatif program hazırlayan Emek Platformu, İzmir'de de kitlesel bir eylemle kendi programını tanıttı.

31 Mart günü saat 11.00'de Konak Sümerbank önünden Konak Meydanı'na yapılan yürüyüşle başlayan eyleme ağırlıklı olarak kamu emekçileri katıldılar. Ayrıca kendi dövizleriyle İzelman işçileri, TÜMTİS üyesi ambar işçileri ve Petrol-İş Aliğa şube üyesi işçiler göze çarpıyordu. Atılan sloganlar sınıf hareketinde yeni bir canlanmanın işaretini veriyordu. Yaklaşık 2500 emekçinin katıldığı eylemde tek bir pankart taşındı. Bu pankartta “Yolsuzluğa ve yoksulluğa hayır” yazılıydı.

Eylemde öne çıkan sloganlar şunlardı: “İşçi memur el ele, genel greve!”. “İMF değil üretkenler yönetsin!”, “İMF uşağı hükümet istifa”, “Direne direne kazanacağız!”, “Genel grev genel direniş!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Geliyor geliyor, genel grev geliyor!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, vb.

Alternatif program metnini Elektrik Mühendisleri Odası Başkanı Musa Çeçen okudu. Ayrıca pazar yerlerinde bildiri dağıtımı yaptılar. Alternatif programın tanıtımının yanı sıra, 4 Nisan'dan itibaren her Çarşamba günü yarım saat süreyle, örgütlü bulunan tüm işyerlerinde toplantılar yapılacağı ifade edildi. Tüm bu etkinlikler 14 Nisan'da, ülke çapında gerçekleştirilecek mitinglere hazırlık olacak.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Adana EP'ten bildiri dağıtımı...

31 Mart Cumartesi günü Adana Emek Platformu, merkezi eylemlilik kararı çerçevesinde bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Platformu oluşturan kurumlar Cumartesi günü saat 12.30'da İnönü Parkı'nda toplanıp, “Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını attılar ve ardından şehir merkezinde bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler.

Emek Platformu'nun 14 Nisan tarihinde yapacağı mitinge TUYAB, TUHAY-DER, Dayanışma-Der ortak olarak pankart açma istemini bildirdiler. Fakat EP bünyesinde yeralan kurumlar dışında kimseye pankart açtırılmayacağı yanıtını aldılar.

SY Kızıl Bayrak/Adana

EP'in Sultanahmet eylemi...

Kitlesel, öfkeli ve coşkulu...

Emek Platformu'nun "Emek Programı"nı kamuoyuna duyurmak için düzenlediği basın açıklaması Sultanahmet Meydanı'nda yapıldı.

Eylem öncesi katılım için ön çalışması yapılmayan eyleme yaklaşık 7 bin civarında işçi-emekçi katıldı. Eylem, sendika ve şubelerin Beyazıt Meydanı'nda toplanmasıyla başladı.

Hava-İş, Genel-İş, Belediye-İş sendikaları, "Genel grev, genel direniş!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarıyla alana gelen diğer sendika ve şubeleri büyük bir coşkuyla karşıladılar.

Kitlenin alanda toplanmaya başlamasıyla gittikçe artan öfke ve coşku, polislin yürüyüş güzergahını kapatması ve kitleyi çembere almaya başlamasıyla iyice arttı. Polisin bu tutumu üzerine yürüyüşten vazgeçerek basın açıklamasını bitirme niyetinde olan sendika bürokratlarının arabadan yaptığı konuşmaları dinlemeyen kitle, "Yılgınlık yok direniş var!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarıyla barikatı zorlamaya başladı. Ön tarafta polisle kitle arasında tartışmalar sürerken, arka taraftan kitlenin zorlamasıyla barikat aşıldı ve kitle yürüyüşe geçti. Barikatın aşılmasıyla kitledeki coşku ve heyecan iyice arttı.

Yürüyüş boyunca susmayan sloganlar kitlesel bir şekilde atıldı. İşçi ve emekçilerin öfke ve tepkiyle yükselttiği İMF ve hükümet karşıtı sloganların yanı sıra "Genel grev, genel direniş!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları, emekçilerin birlik talebi olarak eyleme yansıdı. Atılan diğer sloganlar, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "İMF'ye değil emekçiye bütçe!", "Emekçiye değil çetelere barikat!" oldu.

Sultanahmet Meydanı'na gelindiğinde dağılmaya başlayan kitle, kürsüden yapılan konuşmalara ilgisiz kaldı. Basın metninin okunmasından sonra bitirilen eyleme işçi sendika ve şubelerinden; Türk-İş, Yol-İş 2 No'lu, Tümtis, DİSK Nakliyat-İş, DİSK Basın-İş, DİSK Genel-İş 7 No'lu şube, Genel-İş/İstanbul Şubeleri, Tez Kop-İş, Hava-İş, Deri-İş, Petrol-İş/İstanbul Boğaziçi Şubesi), Öz Çelik-İş 1 No'lu, Türk Metal-İş, "İMF defolsun, Türkiye kurtulsun" pankartıyla TEKSİF/Bakırköy şubesi, "Yaşasın bağımsız demokratik Türkiye!" pankartlı Türk Harb-İş/ İstanbul Şubesi, Selüloz-İş/İstanbul Şubesi, Tes-İş 3 No'lu Şube, "Özelleştirmeye, yolsuzluğa ve yoksulluğa karşı!" pankartıyla Tek Gıda-İş, "İş güvencesi İstiyoruz!" pankartıyla Belediye-İş, Türk Kamu-Sen/ İstanbul Şubeleri, "Yolsuzluğa ve yoksulluğa karşı, İMF açlık ve zulümdür; İMF'yi kovalım, açlığa son!" pankartı ile Genel-İş 2 No'lu Şube, "Krizin faturasını emekçiler değil hortumcular ödesin!" pankartıyla Deri-İş/Tuzla Şubesi katıldılar.

KESK ise eyleme sınırlı şube ve sendikalarıyla katıldı. Eğitim-Sen 4, 5, 8 No'lu şubeler, Türkiye Kamu Sen, Haber-Sen, Enerji-Yapı Yol Sen, SES, Bem-Sen, Tüm Bel-Sen, BES 2 ve 3 No'lu şubeler ile TMMOB eyleme katılanlar arasındaydı.

"İMF işsizliktir; İMF tipi hapisaneler kapatılsın; Ulusal değil, açlık ve ölüm programı; İMF'nin kölesi olmayacağız; İMF defol/Genel-İş", "Açlık ve zulme karşı genel greve; Sömürge valisi defol/Eminönü Belediye işçileri", "Kurtuluş Derviş'le değil işçilerle gelecek/Tez-Koop-İş" imzalı dövizlerin taşındığı eylemde, Hava-İş'e üyeleri de "Özelleştirmeye hayır" önlükleriyle dikkat çektiler.

İstanbul Üniversite Öğrencileri Temsilcilikleri, "İçerde dışarda hücreleri parçala!" pankartlı Halkevleri, TUYAB, "İMF F tipleridir, F tipleri kapatılsın" pankartıyla TAYAD, AOBP pankartıyla liseli gençlik eyleme katılan ve Ölüm Orucu Direnişi ve F tipi saldırısını alana taşıyan çevreler oldular. Yürüyüş sırasında ve alanda "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "İşçilerin birliği hücreleri yıkacak!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" sloganları kamu emekçileri kitlesi tarafından da sahiplenildi.

Biz eyleme "Krizin faturası kapitalistlere!" yazılı pankartımızla, işçi ve emekçilerle içiçe katıldık. Sloganlarımız ve coşkumuzla eylemde yerimizi aldık. *Kızıl Bayrak* imzalı kuş ve bildirilerimizi yaygın olarak kullandık.

Reformist partiler de eyleme katılanlar arasındaydı. EMEP gençliği alanda Emek Platformu'nun bildirilerini "Emeğin Programı" söylemi eşliğinde dağıttı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

ÖDP'nin İstanbul mitingine 6 bin kişi katıldı

1 Nisan'da saat 11.00'de Şişli Abide-i Hürriyet'te toplanılmaya başlandı. Devlet geniş güvenlik önlemleri almıştı. Toplam kitle yaklaşık 6 bin civarındaydı. Devrimciler ise tutsak yakınları pankartları arkasında mevzilenmişlerdi. TUYAB ilk defa bir eyleme bu kadar kitleyi katmıştı, toplam 350 civarındaydı. Bu yürüyüş sırasında daha da kalabalıklaştı. Belli bir disiplin ve canlılık taşıyordu kortej. TAYAD'ın kitlesi ise 200 civarındaydı.

Halkevleri Gençliği ve ÖDP Gençliği eğitimle ilgili talepleri dile getiren pankartla katıldılar. Bu kortejlerde sık sık zindanlarla ve hücrelerle ilgili sloganlar atıldı.

Alanda genel olarak; "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "İMF'ye değil halka bütçe!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Susma haykır, hücre ölümdür!", "Cengiz Soydaş ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Milyonlar aç milyonlar işsiz, yaşasın küresel direniş!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" vb. sloganları atıldı. Kuşkusuz zindanlarla ilgili sloganları daha çok devrimci çevreler atıp, attırdılar.

TUYAB eyleme, "Tecrite, izolasyona ve F tipi yaşama hayır!", "Katliamın hesabı sorulsun F tipleri kapatılsın!" şiarlarının yer aldığı iki pankartla katıldı. DİSK Şubeler platformu , DİSK Lastik-İş , KESK, TAYAD ve "Yoksulluk, işsizlik, tecrit, izolasyona karşı 'Yaşamı Savunma İnisiyatifi' pankartı hemen TUYAB'ın arkasında yer aldı. İHD pankartı da açılmıştı, fakat kortej oluşturmadılar.

Hava'nın yağışlı ve soğuk olması mitingin kısa sürmesine neden oldu. Saat 14.00 civarında miting sona erdi.

ÖDP içerisinde bir tartışma ve tasfiye süreci yaşandığı biliniyor, ki bu asıl olarak zindan direnişi sürecine denk geldi. Bir kısım ÖDP'li ilçe ve yöneticileri bu süreci destekleme çerçevesinde anlamlı bir çaba sarfettiler. Devletin sopasını gören ÖDP üst yönetimi ÖO direnişine destek çerçevesinde yasaklamalar getirdi. Bu süreçteki iç kutuplaşma İstanbul'daki mitinge de yansıdı. Kimi ilçe pankartları arkasında, zindanlar, Ölüm Oruçları, sosyalizm sloganları , kitleselliği ve canlılığıyla gençlerin olduğu kortejler belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Buna en iyi örnek Şişli ilçe örgütüyüdü.

25 Mart mitingi...

ÖDP'li liberallerden devrimcilere saldırı

19 Aralık katliamının ardından Ölüm Orucu direnişinin dışarıdaki ayağının kırılması ve direnişin suskunluk fesadı ile boğulmaya çalışmasıyla birlikte, uzun süren bir sessizlik dönemine girildi. Bu sessizlik yine direnişin etkisiyle, Ölüm Orucu direnişçisi Cengiz Soydaş'ın şehit düşmesiyle parçalandı.

Bu sessizliği gençlik cephesinden kırabilmek için Ankara Hücre Karşıtı Gençlik Platformu kurulmuştu. Platform, Newroz eylemine anlamlı bir katılım sağlamasının ardından, ÖDP 25 Mart mitingine katılım kararı aldı. Hemen pankart hazırlandı. Pankartta "Ölüm Orucu ateşiyle hücreleri parçala!" yazılıydı. ÖDP yönetiminin devrimcilerin alana müdahalesini engelleyebilmek için toplanma yerini bildirmemesi üzerine, alana pankartımızla girebilmek için Kurtuluş Parkı'nda toplanma kararını aldık. Aileleri de eyleme katabilmek için çalışmalarla başladık. Toplanma yerini öğrenememiz nedeniyle yürüyüşe katılamadık.

Toplanma yerine az sayıdan devrimcinin gelmesi nedeniyle pankartımızı sokamadık. Alanda TUYAB'ın imzasız bir pankartı olduğu haberi gelince, ailelerle birlikte alana girdik. Alanda ÖDP'li bazı gruplar bizi yanlarına çağırarak ortak sloganlar attılar. Sloganlarımız ve "Söz bitti, ölüyorlar, seyretme, yaşat!" pankartımız ÖDP yönetimini rahatsız etmiş olmalı ki, kürsüden slogan atmamamız yönünde uyarılar gelmeye başladı. Ardından büyük bir ÖDP pankartı pankartımızın önüne çekildi. Çekilmelerini istediğimizde, bunu yapmayacaklarını, çünkü istedikleri gibi davranmadığımızı söylediler. Biz yan tarafa geçmeye çalışınca kortejimize saldırdılar. Analar ve bizim yanıımızdaki bazı ÖDP'liler de saldırıdan nasiplerini aldılar. Tekrar slogan atmaya başlamamız üzerine yeniden saldırıya uğradık. ÖDP'nin "Faşizme karşı omuz omuza" pankartı ardında devrimcilere saldırmaları oldukça anlamlıydı!

Saldırının ardından kortejimizi yeniden toparlayıp sloganlarımız haykırmaya devam ettik. Sürekli olarak "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

ÖDP yönetimin tavrı nedeniyle polisler oldukça rahat davranıp kortejimizin yanından çekim yapmaya başladılar. Kamerayı ve polisleri kovduk.

Miting, reformizmin kitle hareketinin yükseldiği dönemde bu dalgaya binmeye çalıştığını, ancak dalganın kırılmasıyla birlikte düzenin bataklığına nasıl battığını göstermesi açısından anlamlıydı. Ölüm Orucu Direnişin safları ve ayrışmayı netleştirmesiyle birlikte, devrimci değerlerini koruyanlar bu kokuşmuşluğa karşı bir duruş sergileme kararlılığı gösterebiliyorlar. Nitekim direniş, ÖDP içinde ayrışmayı netleştirmiş, bir tarafı ileri çıkarırken, diğer tarafı da düzenin bataklığına itmiştir.

DF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SY Kızıl Bayrak okurları/Ankara

Ara sınıf eylemlilikleri ve gösterdikleri

Y. Maden

Ekonomik krizin henüz daha ilk etkileri, küçük-burjuvazi ağırlıkla olmak üzere ara sınıflar üzerinde yıkıcı sonuçlar doğurmuş durumda. Bankalardan yüksek faizlerle alınan borçların ödenemez duruma gelmesi, geleceğe dönük belirsizlik nedeniyle alacakların geri dönmemesi ve tüketim talebinin yaşanan büyük yoksullaşma nedeniyle daralması, böylesi yaygın ölçekli bir yıkımı doğuran başlıca etkenler.

Halen onbinlerce küçük ölçekli işyeri kepenk kapatmış durumda, onbinlercesi de kapatmak için gün sayıyor.

Böylesine geniş kapsamlı bir yıkımın yaşanıyor olması, doğal olarak bu kesimde yaygın ve yer yer militanlaşan sosyal bir hareketliliği koşullamış bulunuyor. Türkiye'nin birçok ilinde, birçoğunun başında sanayi ve ticaret odalarının olduğu sokak gösterileri yapılıyor. Eylemler, İstanbul gibi bir metropolden Isparta gibi bir taşra kentine kadar uzanan bir yaygınlığa sahip. Her eylemde yıkıma karşı yoğun bir öfke göze çarpıyor.

Eylemlerin dikkat çekici bir olgusu da, hareketlilik içerisindeki ara sınıfların bugüne kadar düzenin sosyal dayanağı olarak hareket etmiş ve gerici partilerin kaleleri olarak görülen birçok ile kadar yayılmış olmasıdır. Diğer yandan, özellikle miting biçiminde örgütlenen eylemliliklerin birçoğuna işçi ve emekçilerin katılımı da gözlemlenmektedir. Bu katılım örgütlü bir katılımdan çok, tek tek bireyler halinde ve daha çok kendiliğinden bir sürüklenme şeklindedir.

Hali hazırda sınıf hareketi cephesinde de belli bir hareketliliğin yaşandığı düşünülürse, içerisinde geçtiğimiz dönem sosyal hareketliliğin yeni bir dönemi olarak tanımlanabilir. Düzenin yıkımına karşı ortaya çıkan bu sosyal hareketlilik tablosu, genel planda alındığında, devrimin potansiyel olanakları olarak görülebilir. Ancak, sınıf ilişkileri düzleminden ve sözkonusu hareketlilik içerisindeki sınıfsal eğilimler ve çıkarlar ekseninden bakıldığında, bu hareketliliğin kendi içerisinde kaba bir biçimde devrimin olanakları olarak değerlendirilmeyeceği de açık olmalıdır. Çünkü ara sınıfların konumu ve sınıfsal eğilimleri, sonuçta, temel kutupları tutan sınıfların ortaya çıkaracağı güç ve konumlanmaya bağlı olarak belirlenecektir. Yani ara sınıf hareketliliğinin geleceği tamamen burjuvazinin ve diğer yanda işçi sınıfının hareketine ve politikasına bağlı olarak şekillenecektir.

İşçi sınıfı eğer bağımsız bir sınıf olarak mücadele sahnesine çıkar ve bu ara sınıf hareketliliğini kendi mücadelesine yedeklerse, elbette ki sınıfın iktidar mücadelesi bu alanda da kendi çapında bir sosyal dayanak kazanır. Aksi halde, ara sınıf hareketliliği düzenin sınırları içerisinde hapsolür ve gerici bir takım kanallara akıtılarak, geleneksel olarak olageldiği gibi, düzenin önemli bir dayanağı olarak kalmaya devam eder.

Sadece bu kadar da değil. Sınıfın kendi rolünü oynayamaması, beraberinde sınıf hareketinin bu ara sınıf hareketliliğinin peşinden sürüklenmesini de kaçınılmaz kılacaktır. Hali hazırda sınıfa dönük politika yapan, ama siyasal olarak ara sınıfları temsil eden siyasal akımlar da böylesi bir olumsuzluğun yapımcıları olarak çalışmaktadırlar.

Tüm bunlardan hareketle sözkonusu ara sınıf hareketliliğini anlamak ve buradan doğru temel

yaklaşımları belirlemek hayati önemdedir. Çünkü her siyasal çizgi kendi sınıfsal konumundan bu sosyal hareketliliğe yaklaşacak ve tutumunu buna göre belirleyecektir.

Sınıflar mücadelesi içerisinde ara sınıfların konumu ve devrimci sınıfın yaklaşımı

Küçük mülk sahibi ara sınıflar, tarihsel gelişmenin doğal süreci üzerinden sürekli bir biçimde yıkıma uğrayarak, proletaryanın saflarına katılırlar. Kriz dönemleri, bu süreci daha kapsamlı ve şiddetli bir hale sokar.

Yıkımın sonucu olarak kitlesel ölçekte bir çözülme yaşanır. Bu kapitalizmin doğal bir eğilimidir ve tarihsel planda da kaçınılmazdır.

Dahası, salt ara sınıflar için değil, burjuvazinin alt tabakalarında da aynı süreç belli bir biçimde yaşanmaktadır. Bu sürecin karşısında durmak imkansızdır, imkansız olduğu kadar

da gericidir. Üretici güçlerin gelişimi, üretimin yoğunlaşması ve kapitalist üretim ilişkileri içerisinde merkezileşmeyi de zorunlu kılmaktadır. Bunun toplumsal planda yansımaları ise, işçi sınıfı ile burjuvazi arasında kutuplaşmanın derinleşmesi, işçi sınıfının saflarının kalabalıklaşması, mülkiyetin daha dar ellerde toplanmasıdır.

Tarihsel gelişimin küçük mülk sahipleri üzerinde yarattığı bu yıkıcı etkiler, küçük mülkünü koruma çabasında olan ara sınıfların mücadelesini de koşullamaktadır. Ancak bu mücadelenin kendisi kapitalist üretim ilişkileri içerisinde, özel mülkiyet düzeninin korunması temelinde yaşanmaktadır. Dolayısıyla, küçük mülk sahipleri işçi sınıfına uzak durur, ekonomik planda bir rahatlamaya sağladığında ise kaderini burjuvaziye bağlar ve işçi sınıfı hareketine karşı düşmanca davranır. Ama tarihsel süreç içerisinde hiçbir çaba yıkımını durduramaz. Bu nedenle düzenin yıkımına karşı belli bir sosyal duyarlılık taşır ve mücadele sahnesine çıkmak zorunda kalır.

İşçi sınıfı, iktidar mücadelesini zaferle taçlandırmak için, burjuvaziye yalnızlaştırmak ve bu ara sınıfların mücadele dinamiklerini arkasına almak zorundadır. Ancak işçi sınıfı bunu nasıl gerçekleştirecektir? Sınıfsal çıkarlarından taviz vererek, tarihsel gelişmenin kendisine yüklediği görevlerden vazgeçerek, ara sınıfların mülklerini koruma mücadelesine kendi içerisinde destek vererek mi? Yoksa burjuva mülkiyet ilişkilerini parçalamaya dönük mücadelesini derinleştirip bu zemin üzerinden

yedekleyerek mi?

İkincisinin tek gerçek devrimci sınıf tutumu olduğu açıktır. Birinci yol kapitalist mülkiyet ilişkilerinin korunması ve kapitalizmin aşırı uçlarından törpülenerek tüm sömürü ilişkileriyle varlığını sürdürmesini getirir. Ki böylelikle küçük mülk sahiplerinin yıkımı ve acılarının önüne geçilemez, sadece bir süre için dindirilmiş olur. İkinci yol ise, küçük mülk sahiplerinin kaçınılmaz olan

mülsüzleşmelerini engellemez, ama bu yıkımın acısız ve sancısız bir biçimde gerçekleşmesini sağlar.

İşçi sınıfının devrimci partisi siyasal iktidarın ele geçirilmesiyle ilk iş olarak büyük burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin mülsüzleştirilmesini gerçekleştirir. Bununla beraber, tam da yukarıda söylenenlerden hareketle küçük mülk sahiplerine dönük şu önlemleri öngörür: *"Köylü ve zanaatçı işletmelerinin kooperatifleşmesi, daha ileri kollektif örgütlenmeler içinde birleşmesi her yolla teşvik edilir. Bu doğrultuda zorlama yoluna gidilemez, gönüllülük ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalınır."* (TKİP Programı, "Türkiye Devrimi"/Ekonomik Önlemler, 11. madde, s. 38)

Devrimci proletaryanın küçük mülk sahibi ara sınıfların hareketliliği karşısındaki yaklaşımı budur. Ki bu sözkonusu ara sınıfların tek gerçek kurtuluşudur. Bunun dışındaki her sözde kurtuluş reçetesi, gerçekte ancak bu sınıfların can çekişerek ölümlerini uzatabilecektir.

Devrimci proletarya, küçük mülk sahiplerini kendi iktidar mücadelesine yedeklemek için küçük mülk sahibi sınıfların düzenin yıkımına karşı verdikleri mücadeleyi desteklemekle beraber, tüm bu sözde kurtuluş reçetelerine ve hayallerine karşı da sistematik bir mücadele yürütür. Ancak böyle bir mücadeledir ki, küçük mülk sahibi ara sınıfların proletaryanın devrimci iktidar mücadelesine katılımını sağlar.

Buraya kadar söylenenler tarihsel süreç ve eğilimler üzerinden proletaryanın devrimci yaklaşımını ortaya

koyabilmek içindir. Peki halihazırda mevcut sınıf ve kitle hareketi tablosu üzerinden, devrimci proletaryanın somut tutumu ne olmalıdır? Bu soruya verilecek yanıt, ancak devrimci proletaryanın devrimci yaklaşımı ışığında, mevcut hareketliliği ve esasta sınıf hareketinin durumunu anlamakla mümkün olacaktır.

Ara sınıf hareketliliğinin durumu

Öncelikle belirtmek gerekir ki, mevcut ara sınıf hareketliliği homojen değildir. Bu, bu ara sınıfların iktisadi yapı içerisinde doğal olarak taşıdıkları bir nesnelliktir. Bununla beraber, sözkonusu nesnellik, mevcut hareketlilik üzerinden de görüleceği üzere, iç gerilimlerin ve çelişkilerin de zemini. Öyle ki, hareketliliğin kitlesel gövdesini genel olarak küçük mülk sahipleri oluştururken, başını tutanlar büyük oranda sınıfsal konum olarak burjuvazinin bir parçasıdır. Eylemlerin örgütleyicileri ticaret ve sanayi odaları olarak görünmektedir. Ticaret ve sanayi odaları ise tabanları yönünden ara sınıfların örgütlendikleri kurumlar olarak görülmesine rağmen, odaların yönetimleri kural olarak büyük burjuvazi tarafından tutulmaktadır.

Eylemci kitlenin gövdesiyle öncülüğünü yapanlar arasındaki bu sınıfsal uçurum, metropollere gittikçe açılırken taşralarda daralmaktadır. Bu uçurum doğallığında bu hareketlilik içerisinde bir gerilim alanıdır. Gerilim, mesafenin üst boyutlar kazandığı bölgelerde kendisini açığa da vurmaktadır. Hatta bazı örnekler üzerinden görüldüğü üzere, ara sınıfların tepkisi doğrudan mevcut yıkıma karşı belli bir düzeyde de olsa tepki gösteren burjuvazinin sözkonusu temsilcilerine de yönelmektedir. Örnek olarak İMF programının yarattığı yıkıcı sonuçlar karşısında ilk ve en sert tepkiyi gösteren İTO (İstanbul Ticaret Odası), bizzat eylemcilerin tepkilerini yönelttiği bir hedef durumuna gelmektedir.

Oda yönetimlerinin tepki yoğunlukları ve yaklaşımları halihazırda burjuvazinin belli kesimlerinin de krizin yıkıcı sonuçlarıyla yüzyüze olmasından kaynaklanmaktadır. Kapitalist eşitsiz gelişim yasası bölgesel planda da burjuvazi arasında bir eşitsizliğe yolaçtığı için, metropol burjuvazi ile taşra burjuvazisi krizden farklı düzeylerde etkilenmektedir. Bu sadece metropol burjuvazisi ile taşra burjuvazisi arasında değil, yanısıra bizzat metropol burjuvazisi arasında da keskinleşen bir iç mücadeleyi doğurmaktadır. Elbette ki ara sınıfların hoşnutsuzluklarına karşı farklı düzeylerde tutum almayı koşullamaktadır.

Sözkonusu heterojenliği bir yana bırakırsak, burjuvazinin elenen kesimlerinin ayakta kalmak için ara sınıfların hoşnutsuzluğunu dayanak olarak kullandıkları gerçeğine ulaşmış oluruz. Elbette ki burjuvazinin bu kesimlerinin ayakta kalmaları yine ara sınıfların yıkımıyla birleşecektir, birleşmek zorundadır. Bu anlamıyla gerçek anlamda bir kullanma ve aldatma sözkonusudur. Kullanma ve aldatma, tekerci burjuvazinin krizden güçlenen ve ayakta duran kesimlerine ve esasta emperyalist finans merkezlerine ayakta kalmak için birtakım isteklerini kabul ettirebilmek içindir. Sokak eylemliliklerine katılımları ve örgütlemeleri de bunun tarafından belirlenmekte ve sınırları da bununla çizilmektedir.

Halihazırda tekerci burjuvazinin kaymak tabakasının ve esasta emperyalist finans merkezlerinin bu tehditlere ve dayatmalara boyun

eğmediği görülmektedir. Öyle ki, 31 Mart tarihinde sanayi ve ticaret odalarının bankalara ödemeleri gereken yüksek faizi geri ödememe talepleri geri çevrilmiştir. Bu koparılan tüm yaygara ve tehditlere karşın böyle olmuştur. Çünkü emperyalist-kapitalist sistemin genel krizi ve eğilimleri bunun dışında herhangi bir seçenek bırakmamaktadır. Tam da bu nedenle düzen solu tarafından sözcülüğü yapılan, sözkonusu burjuva kesimlerinin de titrek de olsa sahiplendiği “ulusal-halkçı seçenek”in, ister burjuvazi içerisinde iç pazarlıklarla, isterse belli sosyal hareketlilik tehditleriyle gerçekleşme şansı yoktur. Bu sadece bir darbe yoluyla yapılabilir, ama bu da siyasal ve sınıfsal plandaki eğilimler ve güçler üzerinden bir varsayım olmaktan öteye gidemez.

Sınıf hareketinin durumu ve sınıf devrimcilerinin güncel görevi

Ara sınıf hareketinin mevcut tablosu üzerinden devrimci proletaryanın tutumunun ne olması gerektiği sorusuna verilecek yanıtı yukarıda ifade etmiş olduk.

geçememekte ve toplumsal planda burjuvazi karşısında bir sınıf olarak çıkamamaktadır. Mevcut bilinç ve örgütlülük düzeyi ile bugün halihazırda ara sınıfların hareketliliği karşısında tutması gereken yolu tutmak bir yana, tam tersine ara sınıfların talep ve programlarının arkasından gitmektedir. Ya da daha doğrudan burjuvazinin elenen kesimlerinin talep ve programları arkasından. Sınıf hareketinin burjuvazinin belli bir kesimine talepler ve program ekseninde yedeklenmesinde, onun mevcut bilinç ve örgütlenme düzeyi kadar sınıf hareketine burjuva talep ve programları taşıyan liberal platformlar da rol oynamaktadır.

Dolayısıyla, küçük mülk sahibi ara sınıfların burjuvazinin elenen kesimlerinin gerici çıkarlarına dayanak olmaktan çıkarılması için, öncelikle işçi sınıfının bağımsız bir sınıf haline getirilmesi zorunludur. Aksi durumda, işçi sınıfının kendisi de burjuvazinin peşinden sürüklenmek ve daha önemlisi sermayenin yıkım saldırısına boyun eğmek durumunda kalacaktır. Tam da bundan dolayı, bugün sınıf devrimcilerinin temel görevi ve ara sınıf hareketliliğinin taşıdığı mücadele birikimi karşısındaki somut tutumu; işçi sınıfını bağımsız bir sınıf hareketi haline getirmek için tüm güç ve çabalarını bu yönde yoğunlaştırmaktır. Bu yaklaşım özünde sınıf hareketinin diğer ara ve burjuva sınıflardan devrimcileştirilerek ayrıştırılması ve bu ayrışma zemini üzerinden ara sınıfların sınıf hareketi tarafından yedeklenmesini öngörmektedir. Doğrudan ara sınıf platformlarıyla sınıfı yedeklemeye çalışan talep ve programlarla olduğu kadar, sosyalizm adına tüm ara sınıflarla işçi sınıfının bugünden birliğini öngören ara sınıf platformlarıyla da arasındaki temel ayrım noktası budur. Bu ayrım noktası, sınıf hareketini devrimcileştirmeye yoğunlaşmış bir mücadelenin, sözkonusu platformlara karşı verilecek mücadeleyi de içermesi gerektiğini göstermektedir.

Esnaf eylemlerinden...

“Hükümet istifa, Derviş Amerika’ya!”

Ankara: “Hükümet istifa!” sloganlarıyla Altınay Caddesi’ne gelen esnaf, Samsun yolunu trafiğe kapattılar. Barikat kuran bir grup çevik kuvvet polisini aşarak ilerlemeye çalışan ve burada sayıları daha da artan esnaf ve işçilerin önü, çevik kuvvet tarafından kesildi. Polis saldırısı sonucu bir kısım eylemci dağılırken, 5000 civarında kitle dağılın uyarılarına karşın eyleme devam etti.

Siteler’den Ulus’a doğru yürüyüşe geçen esnaf ve işçilere polis barikat kurdu. “Yolu aç!”, “Esnafa uzanan eller kırılсын!” sloganlarıyla tepkilerini dile getirdiler. Yürüyüşe devam ederek hükümet karşıtı sloganlar attılar. Eylem yaklaşık 4 saat sürdü. Polis’in engelleme çabalarını eylemciler metrelerini ve çakmaklarını atarak protesto ettiler. Ankara Emniyet Müdürü ile Valinin çağrısıyla eylem yerine gelen Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün’ün yatıştırma çabalarına ısıklık ve yuhlamalarla, “Hükümet istifa” sloganlarıyla karşılık verildi. Eylemde konuşan bir mobilya esnafı; “Memleket satıldı, deniz bitti, kum bitti. Geçici çözüm istemiyoruz. İşimiz yok, sorunumuz Bağ-Kur’la ya da vergiyle değil” dedi.

İstanbul: Cengiz Topel Caddesi otobüs durağında bir araya gelen 700’e yakın esnaf Alibeyköy Esnaf Odası’na kadar yürümek istedi. Alibeyköy Esnaf Odası’nın sorunlarına sahip çıkmadığını, odanın bu tutumunu protesto etmek istediklerini belirttiler.

Polis engeliyle karşılaşan kitle tarafından “Esnafa değil İMF’ye barikat!” sloganı atıldı. “Hükümet istifa, Derviş Amerika’ya!” pankartı açıldı. Eylemde ayrıca “Artık yeter!”, “Ya İMF ya vatan!”, “Halk esnaf elele!”, “Kriz bahane, hortum şahane!” dövizlerini taşıyan esnaf, polis yürüyüş izni vermemesi üzerine Alibeyköy Meydanı’na araçlarla gittiler. Alanda yine polis engellemisiyle karşılaşan esnaflardan 16 kişi gözaltına alındı. Esnaf Alibeyköy Meydanı’nda yaptıkları açıklamanın ardından dağıldılar.

6 Nisan İstanbul:

Yürüyüş ve kepenk kapatma

Pendik: Pendik ilçe merkezindeki Migros önünde saat 10.30 sıralarında toplanan bir grup esnaf, hükümet aleyhine slogan atarak çarşı bölgesinde yürüyüşe başladı. Yürüyüşün başlamasından kısa bir süre sonra, bölgedeki esnafın katılımıyla grup büyüdü.

Ellerinde çeşitli dövizler taşıyan ve sloganlar atan gruptakiler, Merkez Polis Karakolu önünden geçerek, sahildeki Atatürk Anıtı’na kadar yürüdüler.

Sarıgazi: Sarıgazi Meydanı’nda da, saat 10.00 sıralarında toplanan bir grup Demokrasi Caddesi’ne doğru yürüyüşe geçti.

Jandarmanın geniş güvenlik önlemi aldığı olayda, alkış tutan ve hükümeti eleştiren slogan atan grup, bir süre yürüdüktan sonra jandarma tarafından durduruldu. Jandarmanın dağılmasını istediği grup, yaklaşık 1 saat süren eylemlerini ısıklık çalarak sona erdirdi.

Yürüyüşün yapıldığı bölgede, Sarıgazi esnafının kepenkleri kapattığı görüldü.

Eyüp: Eyüp Fahri Korutürk Caddesi üzerinde toplanan bir grup esnaf ekonomik kriz nedeniyle çeşitli sloganlar atarak, hükümeti protesto etti.

Yürüyüşlerine izin verilmeyen göstericiler, burada yaptıkları basın açıklamasının ardından dağıldılar.

Bahçelievler: Bahçelievler Haznedar’da da, bir grup esnaf ekonomik krizi protesto gösterisi düzenledi. Çeşitli sloganlar atan esnaf topluluğu, basın açıklamasının ardından olaysız dağıldı.

Üç Baro başkanının “Açık Mektup”u...

“Kutsal olan devlet değil, yaşamın ta kendisidir”

“İnsan beyni var oldukça çözüm vardır”

Tutuklu ve hükümlüler...

Kimileri öldü, kimileri ölüm döşeğindeler,

kimileri ölmeseler de sakat kalacaklar:

Yaşadıkları sürece aileleri, yakınları onları “yarı ölü” taşıyacaklar.

Birey ölümü seçebilir,

ölümü insanca yaşamının koşulu olarak görebilir;

devlet ise asla! Çünkü devlet bireyin yaşamının güvencesi olarak vardır ve

kutsal olan devlet değil, yaşamın ta kendisidir.

Ölümün önüne geçilebilir. Tutuklu ve hükümlülerin gün boyunca, tecrite yol açmayacak biçimde, makul sayıda bir arada yaşamalarını, ortak mekanlardan yararlanmalarını sağlayarak; hiçbir önkoşula, “treatment”a, “uyum”a, “eğitim”e, vb bağlamaksızın, birlikte spor, kültür, rekreasyon faaliyetlerinde bulunabilmeyi

“hak” kabul ederek; yani, tutuklu ve hükümlülerin maddi-manevi varlıklarını geliştirebilmelerine yönelik, insancıl ve demokratik infaz anlayışını benimseyerek; yani, Terörle Mücadele Yasası’nın 16. maddesini kaldırmayı, gerekli mekansal değişiklikleri yapmayı, toplumun demokratik örgütlenmesine ağır darbe vuran 3’lü Protokol’ü yürürlükten kaldırmayı vaat ederek, ve vaatleri gerçekleştirme güvencesini vererek ölümün önüne geçebilir:

KUTSAL OLAN

DEVLET DEĞİL,

YAŞAMIN TA KENDİSİDİR.

Av. Sadık Erdoğan (Ankara Barosu Başkanı)

Av. Yücel Sayman (İstanbul Barosu Başkanı)

Av. Noyan Özkan (İzmir Barosu Başkanı)

(Bu “Açık Mektup” 5 Nisan tarihli Cumhuriyet’te ilan olarak yayınlanmıştır...)

İHD Cezaevi Komisyonu ÖO’nun 166. gününde hazırladığı raporu açıkladı...

“Bugün cezaevlerinde insanlık tarihine geçecek bir direniş yaşanıyor”

İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu Ölüm Oruçları’nın 166. gününde basın açıklaması düzenledi. Açıklamada tutsakların sağlık durumlarına ilişkin bir rapor sunuldu ve artık tutsakların taleplerinin kabul edilmesi gerektiği vurgulandı.

Komisyon adına söz alan Ümit Efe, uzun süre açlık grevinde olan tutsaklarda artık geri dönülemez sakatlıklar ve hastalıklar oluştuğu, tıp literatüründe dahi henüz bilinmeyen semptomların görülmeye başlandığını belirtti. Zorla ve bilinçsiz müdahalelerin de sakat kalmalara yol açtığını vurgulayarak, Eylem Yeşilbaş, Barış Kaya, Hülya Tümgan, Hatice Yazgan ve Semra Askeri’nin Wernice Korsakof hastalığına yakalandığını belirtti.

Çocukları Ölüm Orucu’nda olan aileler ise, gün gün hücre hücre eriyen çocuklarının yaşayan ölümler haline geldiğini açıkladılar. Bu gelişmelerin basın tarafından kamuoyuna yansıtılmamasını kınadılar. Bunun suça ortak

olmak anlamına geldiğini de belirten aileler, Adalet Bakanı ve yetkililerin açıktan “yok etme politikası” izlediğini söylediler.

Açıklamada ‘96 direnişçisi Refik Ünal da söz alarak; ‘96’daki direniş çok daha kısa süreli olduğu halde sonuçta bir çok tutsağın sakat kaldığını, kendisinin ise bunların içinde her şeye rağmen en iyi durumda olanlardan biri olduğunu dile getirdi. 166 gündür bir yanda bir insanlık dramı ve bir vahşet yaşanırken, diğer tarafta devrimci tutsakların insanlık tarihine geçecek bir direnişe imza attıklarını vurguladı ve direnişçilerin bugüne dek hiç yürünmemiş bir yolda yürüdüklerini söyledi. Refik Ünal, sonuçta elde edilecek kazanımın da tüm topluma mal olacağını belirterek bitirdi konuşmasını.

Tutsakların sağlık durumlarına ilişkin düzenlenen raporun dağıtılmasıyla açıklama sona erdirildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir’de Cumartesi eylemi:

“Yeni ölümlere hayır!”

İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından, 31 Mart Cumartesi günü saat 13.30’da, hücre karşıtı eylem gerçekleştirildi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde, “Yeni ölümlere, hücrelere, tek tip elbiseye, kişisizleştirilmeye, işkenceye, gözaltında kayıplara hayır!” pankartı açıldı.

Platformun basın metnini Halkevleri Bölge Temsilcisi Aliye Turan okudu. Basın açıklamasında şunlar söylendi: “... Geçen hafta Ölüm Orucu’nda olan Cengiz Soydaş yaşamını yitirdi. Yeni ölümlerin yaşanması an meselesi. Ölümlerin engellenmesi için yetkililerin, meslek örgütlerinin, insan hakları kurum-kuruluşlarının ve ailelerin de görüşleri alınarak derhal tutuklu ve hükümlülerle görüşmelerin başlatılması talebimizi

ynetiyoruz. Bir kez daha haykırıyoruz ki bu çılgıncı duyum, yoksa yarın çok geç olacak.”

Saygı duruşuyla başlayan eylemde, “Cengiz Soydaş ölümsüzdür!”, “Hücreye değil emekçiye bütçe!”, “Zorla besleme işkencedir!”, “Devrimci tutsaklar yalnız değildir!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Şehit namırın!” vb. sloganlar atıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
SY Kızıl Bayrak/İzmir

İHD İstanbul Subesi’nin açıklaması...

Ölümlere izin vermeyelim! Ölüm Orucu 166. gününde

F tipi cezaevlerine karşı başlatılan Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçları 20 Ekim 2000 tarihinden bu tarafa devam etmektedir.

Alınan bilgilere göre, sürekli F tipi cezaevlerinden hastanelere mahpuslar götürülüp getirilmektedir. Adalet Bakanı’nın yaptığı 28 Mart 2001 günlü açıklamasına göre 122 mahpus hastanede bulunmaktadır. Bu sayı her geçen gün artmaktadır. Hemen hemen açlık grevi sürdüren mahpusların hepsi için hekimler, hekim odaları yaptıkları açıklamalarda sağlıklı bir yaşama geri dönüş şanslarının olmadığından söz etmektedir. Şu ana kadar Cengiz Soydaş yaşamını yitirmiştir... Fakat görünen odur ki bu sessizlik ve devletin sürdürdüğü inat bu şekilde devam ederse arka arkaya ölümlerin olması kaçınılmazdır.

Mahpuslara zorla müdahale edilmesi için Sağlık Bakanlığı tarafından genelge yayınlanmıştır. İnsan hakları ve tıbbi etik açısından kabul edilemez olan şeker, tuz ve su alımını kestikleri bildirilmiştir. İstanbul’da bulunan tutuklu ve hükümlüler ulaşan bilgilere göre Bayrampaşa Hastanesi’nde toplanmaktadır. Bu hastanede bulunan tutuklular ve Kartal Hastanesi’nde bulunan bayan tutuklular su, şeker ve tuz alımını kesmişlerdir.

Genel olarak yoğun kilo kaybı, görme ve hareket zorlukları, kan işeme, kan kusma, bellek bozuklukları, denge bozuklukları yaygın şikayetlerdir. Tamamen yatağa bağlanan tutuklular sözkonusudur.

Uzun süreli açlık grevleri ve Ölüm Oruçları sonucunda oluşan Wernice Korsakof isimli hastalığın şu ana kadar 6 tutukluda geliştiği bilgisi derneğimize ulaşmıştır. Bu hastalık bir daha geri dönüşü olmayan beyin ve sinir hücrelerinin ölümü olarak izah edilmektedir. Genel anlamda bellek bozukluğu, denge bozukluğu, denge kaybı ve görme sorunu vb... belirtiler sözkonusudur.

Tıbbi kontrol ve gelişmeler hakkında sağlıklı bilgi alınamamaktadır. Bu nedenle mahpusların aileleri son derece mağdur durumdadır. Cezaevleri ve hastaneler arasında mekik dokumaktadırlar.

166 gündür vucutlarını aç bırakan mahpusların geri dönüş şansı olmayacaktır. Sürdürdükleri bu eylemin talepleri insani taleplerdir. Çözülebilir, kabul edilebilir taleplerdir... 166 gündür hem mahpuslar açısından hem aileleri açısından hem de kamuoyu açısından bir psikolojik işkenceye dönüşen bu süreç bitmelidir.

Devlet mahkumlarla görüşmeleri başlatmalı ve sorunun çözümü için adımlar atılmalıdır.

İHD İstanbul Şubesi

03 Mart 2001

Kamuoyuna

Ölüm Orucu sürüyor

Yaşatmak, zorla müdahale ile olmuyor. Olmadığı görüldü. Ölüm Oruçcusu Cengiz Soydaş 150. günde yaşamını yitirdi.

Yaşatmak adına dövülerek hücrelerinden alınan ölüm orucundaki tutuklular, elleri ve kolları yataklara kelepçelenerek, zorla "yaşama döndürüldü"ler.

Semra Askeri, Eylem Yeşilbaş, Serkan Aydoğan, Barış Kaya, Ayşe Baştımur, Mehmet Zincir... Onlar şimdi hiçbir şeyi düşünemiyorlar. Hafızaları yok. Sadece "yaşıyor"lar.

Yaşatmak, ancak tutukluların insani ve demokratik taleplerinin karşılanması ile mümkündür. Devlet, tutukluların taleplerini karşılamak üzere derhal tutuklularla görüşmelere başlamalıdır. İşkenceye karşı olan kendisine insanım diyen herkesi zorla müdahale işkencesine karşı çıkmaya ve görüşmelerin başlatılması için Adalet Bakanlığı'na baskı uygulamaya çağırıyoruz.

*Kurtuluş, Devrimci Demokrasi, Partizan, Atılım, Alınterimiz,
Özgür Barikat, Direniş, Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak*

Tutsak aileleri

H. Sami Türk'ü protesto etti

2 Nisan günü bir araya gelen TUYAB, TUHAY-DER ve Dayanışma-Der'li aileler Adana Büyük Postahanesi'nden Adalet Bakanı H. Sami Türk'e faks çekme eylemi gerçekleştirdiler. 30 kişinin katıldığı eylemde "Hücreler ölümdür izin vermeyelim!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!" sloganları atıldı.

Tutsak annesi Emine Gürsoy'un protesto metnini basına okumasının ardından faks çekme eylemi gerçekleştirildi. Ardından alkışlarla eylem sona erdirildi.

H. Sami Türk'e fakslanan metin:
"Bugün Ölüm Orucu 166. gününü geride bırakmaktadır. Ölüm Oruçları'ndan dolayı Cengiz Soydaş yaşamını yitirdi. Birçok tutuklu da ölümlerle burun buruna, onlarcası da sakat kalacaklar. Bizler tutuklu aileleri ve insan hakları savunucuları olarak, diyoruz ki; tutukluların tamamen insani talepleri olan, izolasyon ve tecrit ortamına bir an önce son verilsin. Ortak yaşam alanları sağlansın. Ve bunun gibi bir çok talebin bir an önce kabul edilerek tutuklularla bir an önce görüşmeler başlatılsın. Aksi takdirde yaşanabilecek ölümlerden başta şahsınız olmak üzere tutukluların insani taleplerine kulak tıkayanlar sorumlu olacaktır./TUYAB, TUHAY-DER, Dayanışma-Der, İHD/Adana"

SY Kızıl Bayrak/Adana

İzmir İHD'den faks eylemi:

"Ölümleri izlemek istemiyoruz!"

İHD İzmir Şubesi tarafından, 4 Nisan Cumartesi günü saat 12.30'da, Cumhuriyet Postanesi'nden Adalet Bakanlığı ve Başbakanlığa, "Ölümleri izlemek istemiyoruz!" vurgulu bir metni faksalama eylemi yapıldı. İHD Şube Başkanı Günseli Kaya tarafından metnin okunmasının ardından faks çekmek için postaneye girildi. Eyleme İHD yöneticileri, tutsak aileleri, bazı HADEP İl- İlçe yöneticileri, ÇHD başkanı, Nakliyat-İş İzmir Şube Başkanı katıldı.

İzmir İHD'nin faks metni...

Ölümleri izlemek istemiyoruz!..

Cezaevlerinde "tecrit ve işkenceye" karşı çıktıkları için açlık grevi ve Ölüm Orucu'nda bulunan tutuklu ve hükümlülerin yaşamı pamuk ipliğine bağlıdır.

Evet! Onlar sadece insan onuruna ve sağlığına uygun mekanlarda kalmak istedikleri için ölümle yüz yüzeler...

"Toplumsal mutabakata varılmadan açılmayacak!" sözü verilmesine rağmen açılan F tipi cezaevlerinde insanlık dışı uygulamalara maruz kaldıkları için ölüyorlar...

Artık günleri değil, saatleri sayılıdır...

Ölümlerin durdurulması için adımlar atılması beklenen beş ay boyunca ise hiçbir yasal düzenleme yapılmadı..

Yüzlercesi için artık yaşamını yeniden sağlıklı bir şekilde sürdürme şansı ne yazık ki kalmadı. Yapılan zorla tıbbi müdahaleler sonrasında ise birçoğu felç oldu ya da hafızasını yitirdi.

Günler ilerliyor. Yeni ölümler ve sakat kalmaların yaşanması artık an meselesi.

Cezaevlerinde insan onuruna ve insan haklarına uygun koşullar yaratılarak bu ölümler önlenabilir. Sorun bir inatlaşma sorunu değil, yaşam sorunudur. Ülke yöneticilerini bu konuda daha önce verdikleri sözleri tutmaya ve ölümlere seyirci kalmamaya çağırıyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

31 Mart 2001

Ses veriyordu sessizlik

1

Toprak ve taş
kanıyordu.

Ateş yanıyordu
zindan içinde ateş.

Gecelerin bağrında
ses veriyordu
sessizlik ses...

Ölümlerde, doğumların
ilk çığlıklarıydı
yaşamı muştulayan...
zindan içinde
sessizlik
ses veriyordu
yaşama dair...

Okyanus ötesi mavi bulutlardan.
Dağlardan ve ocaklardan;
Çukurova'nın yorgun işçilerine
ses veriyordu sessizlik
ses.

Ağrı'nın zirvesinden
ve binlerce metre
derinliklerden sarsıyordu doğayı
İNSANI
Sessizlik. Ses.

2

Kızıl bantlı alınlarda
Zonguldak havzasının
kömüre kesmiş

beden
soluk alıp veriyordu.
Zindan içinde kavga

ateşi
harlanıyordu ha babam.
Ses veriyordu sessizlik
kentlerin meydan yerlerine...
Bir başına büyümek
özgürlük tutkusu...

Hep bir tohumdur
yalnızca baharda ekilmeyen
Dört mevsim yeşermeli kavga.

Rahime Henden

29 Mart 2001/Çobançeşme

Dayatılan yıkıma karşı mücadeleyi örgütleyelim!

(Ekim Gençliği'nin Nisan '01 tarihli 45. sayısından alınmıştır...)

Düzen, IMF-TÜSİAD programının çökmesiyle beraber, kapsamı hızla genişleyen ve derinleşen ekonomik bir çöküntü içerisine girdi. Çöken, gerçekte çürümekte olan kapitalist düzendir. Öyle ki, onlarca yıldır süren krize herhangi bir çözüm getirilememekte, salt krizin faturasının işçi sınıfı ve emekçilere çıkarılması ile düzen ayakta kalmaya çalışmaktadır.

Şimdi, son krizle daha da katlanan fatura bir kez daha işçi ve emekçi kitleler yüklenerek düzene yeni bir soluklanma imkanı yaratılmaya çalışılmaktadır. Ancak bunu başarabilmek düzen açısından geçmişteki kadar kolay olmayacaktır. Çünkü işçi sınıfı, emekçiler ve gençlik kitleleri artık "ulusal fedakarlık", "aynı gemideyiz" vb. masalların gerçek içeriği konusunda belli bir bilinç açıklığına sahiptirler.

Emperyalist kölelik yeni boyutlar kazanıyor

Krizle beraber emperyalizme kölelik yeni boyutlar kazanmış bulunuyor. Öyle ki, bir Dünya Bankası memuru kurtarıcı sıfatıyla hükümetin başına fiili başbakan olarak atanmış, düzenin siyasal temsilcileri kriz sonrasında ABD merkezlerinde kuyruğa girmişlerdir. Emperyalist tekellere yeni yağma ve talan alanları açılması için, hükümetin önüne, işçi ve emekçilerin sosyal yıkımını daha da ağırlaştıracak saldırı kararları konulmuştur.

Mevcut koşullarda düzenin bundan başka bir yolu yoktur. Milli gelirin yarısını bulmuş olan iç ve dış borçların geri ödenmesi, yanısıra tekelleci burjuvazinin "sıcak para" ihtiyacının karşılanması, tümüyle emperyalist finans merkezlerinden gelecek kaynağa bağlıdır. Bu ise emperyalist tekellerinin önüne yeni yağma ve talan alanlarının açılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu da beraberinde tekelleci burjuvazinin zayıf kesimleri de içinde toplumun çok geniş bir kesiminin yıkımını kaçınılmaz hale getirecektir.

Yeni kriz yönetme planı hazırlanıyor

Bizzat emperyalist merkezlerden hazırlanan program çöken programın daha da ağırlaştırılmış biçimidir.

Düzenin krizi aşma imkanı bulunmadığı için, hazırlanan bir kriz yönetme programıdır.

Tümüyle işçi sınıfı ve emekçilerin tam anlamıyla iktisadi ve sosyal yıkıma uğratılmasına dayanmaktadır.

İktisadi ve sosyal planda

programın içerdiği saldırılar, işçi ve emekçi kitlelerin zaten büyük ölçüde tırpanlanmış bulunan sosyal hak ve kazanımlarının tümüyle yok edilmesi, kitlesel işçi-emekçi kıyımları, özelleştirmeler, katlanan vergi ve zamlarla soygunun katlanması vb. olarak sıralanabilir. Bunun kaçınılmaz sonucu, ise toplum çapında yoksulluğun korkunç boyutlar alması ve bununla beraber toplum çapında etkilerini gösterecek kültürel ve moral yozlaşmadır.

Bu yıkım programının uygulanabilmesi için, toplum çapında estirilen faşist terör ve zorbalık yeni boyutlar kazanacaktır. Ancak, bu programların işçi ve emekçi kitlelere "ulusal fedakarlık" masallarıyla yutturulması artık eskisi kadar kolay değildir. Krizin ilk sonuçları üzerinden toplumsal planda oldukça kapsamlı ve yoğun bir öfke birikimi ve mücadele isteği söz konusudur. Bu öfke birikiminin kendine akacak kanallar bulması düzenin en büyük korkusudur. Bu gerçek bugün düzenin temsilcileri tarafından da belli kaygı ve korku ifadeleriyle yansıtılmaktadır.

Korkularını artıran bir diğer gerçek ise, düzenin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere düzen içi bir siyasal alternatif sunma olanaklarının tükenmiş olmasıdır. Öyle ki, kamuoyu araştırmalarında, bugün seçim olsa kime oy verirsiniz sorusuna verilen yanıtların yüzde 50'ye yakını, "oy kullanmayacağım", ya da "hiçbirine" biçimindedir. Emekçi kitlelerin düzen partilerinden hiçbir beklentisi kalmamıştır. Bu tablo, faşist baskı ve terörle beraber, önümüzdeki dönemde yeni siyasal alternatif yaratma girişimlerinin de devreye sokulacağını göstermektedir. Düzenin bunu ne ölçüde başarabileceği bir yana, devrimin güçlü bir alternatif olarak işçi-emekçi ve gençlik kitlelerinin gündemine sokulmasının aciliyeti ortaya çıkmaktadır.

Yıkım programına karşı işçi sınıfının devrimci programı!

Emperyalist-kapitalist sistem giderek daha da derinleşecek krizlerin kaynağı olduğu gibi, krizlerin faturasını işçi-emekçi ve gençlik kitlelerine çıkarmaktan başka bir yol bulamamaktadır. Bu düzen altında işçi-emekçilerin yaşamı sürekli bir biçimde

yıkıma uğratılmakta, gençlik geleceksizliğe mahkum edilmektedir. Kapitalist üretim ilişkileri ve bu ilişkiler üzerinden süren sınıf egemenliği aşılmadığı sürece, düzen yıkım ve geleceksizlik üretmeye devam edecektir.

Yalnızca yıkım üreten bu düzenin yıkılması, ancak işçi sınıfının devrimci programına bağlanmış, işçi sınıfı, emekçiler ve gençliğin birleşik devrimci mücadelesiyle olanaklıdır. Dayatılan yıkımın faturasını ödemeyi reddetmek ve sömürüyü bir parça sınırlamak da, işçi sınıfının devrimci programında ortaya konulan "acil demokratik siyasal istemler" ile "emeğin korunması"na dönük talepler etrafından örülecek birleşik mücadeleyle olanaklıdır.

Bahar sertleşen sınıf mücadelesine tanıklık edecek!

Krizin yarattığı sonuçlar üzerinden işçi, emekçi ve gençlik kitlelerinde patlamaya hazır bir mücadele dinamiği mevcuttur. Bu dinamiklerin nasıl ve ne şekilde açığa çıkacağı, yönünü nasıl belirleyeceği, önümüzdeki günlerde cevaplarını bulacak sorulardır. Ancak bugünden bakıldığında, sendika ağalarının tabanın baskısıyla almak zorunda kaldıkları eylem kararları ve işçi-emekçi kitlelerde dışa vuran öfke ve hoşnutsuzluğun giderek büyüyecek olması, önümüzdeki sürecin sert mücadelelere gebe olduğunun işaretlerini vermektedir.

Diğer yandan, devrimci tutsakların büyük zindan direnişleri kritik bir evreye gelmiş bulunmaktadır. Katliam, işkence, sistemli dezanformasyon kampanyalarıyla örülen sessizlik duvarı, yeni şehitlerle yıkılmaya başlamıştır. Bu, önümüzdeki günlerde zindan direnişinin toplumun gündemine gireceğinin habercisidir. Büyük zindan direnişinin ulaşacağı bu yeni evre ile beraber, sermayenin yıkım programları ve faşist terör barikatlarını kırmanın olanakları da artacaktır.

Devrimci tutsakların direniş ruhunun tüm toplum çapında yaygınlaştırılması, işçilerin, emekçilerin ve gençliğin, saldırının kendilerine dönük parçasından başlayarak mücadelelerinin örgütlenmesi günün temel görevidir.

Genç komünistler bu bilinç ve sorumlulukla döneme yaklaşmalıdırlar. Düzenin krizi ve yıkım programları kelimenin gerçek anlamıyla gençliği geleceksizliğe mahkum etmekte, düzenin gençliği kazanma imkanları tümüyle tükenmiş bulunmaktadır. Sistemli bir propaganda-ajitasyon ve örgütlenme faaliyetiyle geniş gençlik kitlelerini düzenin karşısına dikmek, bugün düne göre çok daha fazla olanaklıdır. Gençlik hareketinin sorunları ve ihtiyaçları üzerinde yoğunlaşmalıyız. Her bir gençlik kesimine kendi özgün sorunları üzerinden seslenmeyi ve harekete geçirmeyi başarabilmeliyiz. Bunun için her türlü yol, yöntem ve aracı etkin ve yaratıcı bir biçimde kullanmalıyız. En önemlisi, işçi sınıfının devrimci programının gençliğe ilişkin acil istemlerini gençlik kitlelerini düzenin karşısına dikecek bir silah olarak kullanmayı başarabilmeliyiz.

ODTÜ’de dağıtılan bildiri...

“Biz bu senaryonun oyuncularını olmak istemiyoruz!”

Matrix’e hoşgeldiniz!..

Garip gelebilir ama yaşadığımız dünya gerçek değil. Etrafınızda gördüğünüz herşey de öyle. Yanınızdaki arkadaşınızdan tutun sevinçlerinize kadar hepsi gerçekmiş gibi sunulan bir bilgisayar programından başka bir şey değil. Ve sizi kandırıyorlar, gerçek diyorlar, **inanmayın!**

Herşey sanal ama herşey!..

Geçen hafta bir arkadaşınız kaçırıldı diye yine birileri yaygara çıkardı, sizi rahatsız etti. Bağışlayın onları! Onlar globalleşen dünyamızda soyu tükenen dinazor olmakta ısrar edenler, onlar hala Don Kişotların olabileceğine inananlar, onlar hala insanın içindeki kötülükleri göremeyenler. Bağışlayın onları! Bir arkadaşları kaçırıldı, ölümlle tehdit edildi diye sokağa çıktılar ve avazları çıktığı kadar buna hayır dediler. Bağışlayın onları! Bilmiyorlar ki yaşadığımız dünya gerçek değil, sadece bir bilgisayar programı ve oyun. Ne olacak biri kaçırılrsa, öldürülse. Herşey bir oyun değil mi?..

Zaten iki HADEP yöneticisinin kaçırılıp kaybedilmesi de oyundu. Herhalde kimse, onların akrabalarına ve onlar için sokakları özgürleştirmeye (özgürleşme de neyse) çalışanlara herşeyin bir oyun olduğunu anlatmadı, anlatsalardı da anlamazlardı herhalde, devlet tarafından varlığı bile kabul edilemeyenler.

Hele Susurluk kazası ile ortaya dökülen “pislikler” bilgisayar programı içerisine sızan beklenmedik bir virüsün sonucuydu. Kahrolsun virüsler! Yoksa program mükemmeldi. Ana çelişki, halkın mutluluğunu düşünen Kosla beyazlığındaki devlet adamları ile halkın birlik

ve beraberliğini yoketmeye ayarlanmış kanlı teröristler ve dış mihraklar arasındaydı.

Virüsün bedeli büyük oldu. Program içindeki insanlar, herşeyi gerçek sandı ve programa kinlerini kustu. İmdada 28 Şubat anti-virüs programı yetiştirdi. 28 Şubat sen çok yaşa!

Herşey ama herşey sanal! TV ekranlarına yansıyan elektromanyetik dalgaların oluşturduğu görüntüler de... Cezaevi çıkışında yanıklar içerisinde “Bizi diri diri yaktılar”

diyecek kadar görüntülere yanlışlıkla yansıyan “kadın terörist”in silüeti de... 21 Mart’ta bölücülerin diliyle Newroz ateşleri bir yanda, devlet erkanının kutladığı Nevruz bir yandayken, haber bültenlerine yansımak zorunda kalan bir terörist devam etmeyen Ölüm Orucunda yaşamını kaybetmedi, onlarcası da sakat kalmadı aslında. Ölüm Orucu devam etmiyor ki ölüm yaşansın, birileri sakat kalsın! Hem ne fark eder ki, onlar terörist değil mi zaten!

Herşey ama herşey sanal!!

19 Aralık “hayata dönüş” operasyonu 31 kişi de ölmedi zaten. Böyle diyenlere inanmayın! Yalan söylüyorlar, devleti karalıyorlar. Devlet,

tecavüzü sistematik bir işkence olarak

kullanıyormuş, kontr-gerilla ve sivil faşistleri kullanarak sokak infazları gerçekleştiriyormuş. YÖK bir baskı aracıymış, cebindeki paranın alım gücünün düşmesinden İMF’ye tam bağımlı devlet sorumluymuş, vs. İnanmayın, kafanızı yıkamaya çalışıyorlar! Devlet, hiç böyle şeyler yapar mı, yapsa da herşey program içindeki sanallıktan ibaret değil mi?

Matrix Hollywood

yapımı bir film. İçinde yaşatılmaya çalıştığımız film ise tamamen Amerikan sponsorluğunda kontr-gerilla cumhuriyeti (TC) imzalıdır. Yukarıda da bahsettiğimiz ve şimdi sana yalan olarak sunulan olgular bu senaryonun ta kendisidir. Sömürü, işkence, katliam sana dayatılan senaryonun vazgeçilmez gerçekleridir. İnan veya inanma! Biz bu senaryonun oyuncularını olmak istemiyoruz, uygulamaya çalışılan anti-demokratik hak gasplarına karşı, kaçırılan Murat arkadaşımız ve şimdi F tipinde yaşama savaşı veren iki eski ODTÜ’lü (Olca ve Ünal) şahsında HAYIR diyoruz.

Seslerimizi birleştirerek haykırıyoruz:
ARKADASIMA DOKUNMA!

Mimar Sinan Üniversitesi’nde eylem...

“İMF defol! Bu ülke, bu halk satılık değil!”

Mimar Sinan Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi’nde kriz ve saldırılarla ilgili bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde “Kurt, kuş, arı, kahrolsun İMF iktidarı!”, “Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!”, “İMF defol, bu ülke, bu halk satılık değil!” sloganları atıldı.

Politik içeriği zayıf olmakla birlikte, Mimar Sinan Üniversitesi koşulları düşünüldüğünde anlamlı bir eylemdi. Taşınan dövizlerde Derviş ve hükümeti eleştiren öğrenciler, basın açıklamasının ardından alkışlarla okula girdiler.

Basın açıklaması metninden...**Krizin bedelini ödemeyi reddediyoruz!**

5 Nisan ‘97’den bu yana halka “gelecek güzel günler” vaad edip kemer sıkırtıyorlar, yoksullaştırıyorlar. Krizden bu yana her gün zam haberleri, her gün daha fazla yoksulluk. Türk lirası her gün biraz daha fazla değer kaybediyor. İMF politikalarını tek çözüm olarak gösteren zihniyet, sorunu kişilerden menkul kılarak aynı paketleri ısıtıp ısıtıp halka bu sefer de Derviş’le yutturmaya çalışıyor. “Dışarıdan borç alacağız, herşeyi yoluna koyacağız” diyorlar. Ama bu sırada halkın ne kadar yoksullaşacağından ve ödenecek faizlerden bahsetmiyorlar. (...)

Sürekli herşeye zam yapan devlet, burslarımıza zam yapmıyor, devletliğini sadece cezaevlerinde hatırlıyor, eylem yapan öğrencilere, esnafa, memura dayak atarken hatırlıyor. Devlet devletliğini polisiyle hatırlıyor, zulmüyle hatırlıyor. Devlet buysa biz böyle devlet istemiyoruz.

Yönetemiyorsunuz! Polisinizle, YÖK’ünüzle, Derviş’inizle halkı rahat bırakın ve gidin.

Defolun! Bu ülke, bu halk satılık değil!

“Yıldız Teknik Üniversitesi Hücre ve Tecrit Karşıtı Öğrenciler’in çağrısı...

Öğrenci arkadaş,

19 Aralık cezaevi katliamından sonra ülke çapında yapılan F tipi protestolarından birinde gözaltına alınan YTÜ öğrencisi İrfan Kaplan’ın da aralarında bulunduğu beş kişi Vatan Terörle Mücadele Şubesi’nde kaba dayaktan geçirildikten sonra savcılık tarafından Kandıra F tipine konuldu.

Bu ülkede banka hortumlayanlar, kriz yaratanlar, işçi ve emekçi halka kan kusturanlar özgürce sokaklarda dolaşırlarken, Ölüm Orucu’ndaki tutsakların taleplerine sahip çıkıp katliam ve tecrite karşı tepkili olanlar bugün F tiplerinde susturulmaya çalışılmaktadır.

Öğrenciler, analar ve aydınlar F tiplerinde!**Ölüm Orucu sürüyor!**

Ölüm Orucu’ndaki tutsaklara, analarımıza ve F tipinde, tecritteki öğrenci arkadaşlarımıza sahip çıkmak için, 6 Mart 2001 Cuma günü Saat 10:00’de Beşiktaş DGM’de herkesi davayı izlemeye çağırıyoruz.

Yıldız Teknik Üniversitesi

Hücre ve Tecrit

Karşıtı Öğrenciler

Düzenin krizine liberal sol reçeteler/2

Karşıtını tanımlamakta

Perinçekçi safsatanın “Ulusal direnme programı”nın “Giriş ve gerekçe” bölümünde “çağımızın tunc vasası” kesinliğinde bir direnme misyonu yüklediği “ulusal devlet ve ulusal ordu”, doğru biçimiyle burjuva devlet ve burjuva ordu cephesindeki gerçek durum şu sıralar işte bu. MGK. bu devlet ve bu ordunun iradesinin cisimleştiği en yüksek ve yetkili resmi organdır. Oradan vavınlanan son bildiride ise yeni sosval yıkım saldırısına tam destek verilmiş, zorlukların asılacağına ve istikrar ortamının tekrar sağlanacağına olan “inanç” dile getirilmiştir. Perinçekçi safsatanın bunun ötesinde “ulusal devlet ve ulusal ordu”va atfettiği tüm öteki misvonlar derin bir subjektivizmin ürünüdür ve geçmişte olduğu gibi gelecekte de gerçeğin duvarına çarparak tuz-buz olacaktır.

Krizin kaynağına ve sorumlularına işaret etmekten özenle kaçınanlar

TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*’in krizi konu alan değerlendirmesinde, tüm kesimleri ve kurumlarıyla burjuvazinin krizin gerçek kaynağını, dolayısıyla sınıfsal ve siyasal sorumlularını gizlemeye çalışan kampanyası ele alınırken, şunlar söylenmektedir:

“Reformist sol ile şu sıralar onunla aynı dili kullanarak İMF programına karşı alternatif bir ‘ulusal program’ ihtiyacını dillendiren sendika bürokrasisi ise, krizin başlangıcındaki yaygın söyleme bağlı kalarak, hem hükümeti hem IMF’yi, doğal olarak özellikle IMF’yi ve onun dayatmalarına kölece boyun eğdiği için de hükümeti suçlamakta ve sorumlu olarak göstermektedir. Fakat nedense hiçbirinin aklına, yapısal bozuklukları ve bunun yansıması olan krizleriyle Türkiye kapitalizminin kendisi, buna dayanan sınıf, ordu ve bürokrasisiyle bu sınıfa hizmet eden devlet, bir türlü gelmemektedir.” (Sayı: 221, Mart ‘01, başyazı)

Liberal sol çevreler tarafından gürültülü bir propaganda eşliğinde piyasaya sürülen (İP’in “Ulusal direnme programı”) ya da dışarıdan ölçüsüz övgülere konu edilen (EMEP’in koşulsuz olarak destekliği “Emek Platformu Programı”) programlar üzerinden bu tutumu somut olarak görmekteyiz. Bu iki programın her biri kendi yönünden “krize alternatif” olmak iddiası taşıyor. Bu kadar ciddi bir iddianın bir parça değer taşıyabilmesi için, çözüm bahsi bir yana, bu programların hiç değilse krizin ekonomik-sınıfsal karakteri ve kaynağının ele alınışı konusunda isabetli bir tutuma sahip olması beklenirdi. Oysa her iki

programda da bu yok; her iki program da Türkiye kapitalizmine, onun dayanağı olan sınıfa, bu sınıfı ayakta tutan devlete açıkça değinmemeye çok özel bir özen gösteriyor.

Elbette bu tutum bilgisizlikten ya da değerlendirme yeteneksizliğinden gelmiyor; tam tersine, burada son derece bilinçli bir tutum ve tercihtir söz konusu olan. Bu bile başlı başına bu programların kurulu düzeni esas alan liberal reçeteler olmaktan öteye gidemediğini göstermeye yeter. Doğal olarak bu durumda “alternatif program” olmak iddiası da her türlü ciddiyetten yoksun kalır.

Her iki program da iç cephede krizden, İMF’yi körü körüne izleyen hükümetleri sorumlu tutuyorlar yalnızca. Türkiye kapitalizmini ve burjuvazisini krizden sorumlu tutmak bir yana, program metinleri bunları sözcük olarak olsun bir kez bile anmamak gibi inanılması güç bir tutum gösteriyorlar.

Dış cephede ise, “dış güçleri” bütün sorunların biricik nedeni ve kaynağı olarak gören burjuva milliyetçi tutumundan beklenebileceği gibi, Perinçekçi İP’in programı İMF’nin de ötesinde “emperyalist merkezleri” suçlama ataklığı gösteriyor. EMEP’li yazarların günlerdir övmekte birbirleriyle yarıştıkları “Emek Platformu Programı” bunu bile yapmıyor; emperyalizmi suçlamak ve hedef göstermekten özenle kaçınarak, İMF ve Dünya Bankası’nın sorumluluğuna işaret etmekle yetiniyor.

Son yirmi yılın sorumluları

Perinçekçi İP’in düzenin kendisi, sınıfsal ve siyasal dayanaklarıyla herhangi bir sorunu yok. Onun tüm sorunu teslimiyetçi hükümetlerle, bu hükümetler tarafından uygulanan politikalarla. “Halkçı-devletçi ekonomi seçeneği”ni sunan “Ulusal direnme programı”nın “Giriş ve gerekçe” bölümü şu paragrafla başlıyor:

“Türkiye ekonomisi, 24 Ocak 1980 Kararları, 12 Eylül Askerî Rejimi, Turgut Özal’ın ‘Liberalizasyon’ dediği Eroin Devrimi, DYP-SHP hükümetinin ‘İstikrar Paketi’ ve en son AB’ye aday üyelik sürecindeki IMF üzerinden Batı’ya ekonomik teslimiyetten geçerek bugünkü derin krize yuvarlanmıştır.”

Özetlenen dönem Türkiye’nin son yirmi yılıdır. Bu yirmi yılı ekonomik cephede “24 Ocak Kararları” ve siyasal cephede faşist “12 Eylül Askerî Rejimi” başlatmış ve bütün bir dönem üzerinden belirlemiştir. Bu iki temel önemde olay bile bize, bugün içine yuvarlanılan “derin krizin” sınıfsal ve siyasal sorumlularını bir arada vermeye yeter: İşbirlikçi tekелci burjuvazi ve onun devleti, özellikle de bu devletin vurucu gücü olmaktan öte, omurgası ve beyni olarak işlev gören ordu. Yukarıya aldığımız giriş paragrafının son yirmi yıl üzerinden özetlediği tüm bu politikalar, işbirlikçi burjuvazinin temel ihtiyaçları ve tercihleri çerçevesinde gündeme gelmiş, her türlü ilerici toplumsal muhalefetin ordu merkezli olarak ezilmesi ve dizginlenmesi yoluyla da bugüne dek engelsiz olarak uygulanmıştır.

Egemen sınıf olarak Türk burjuvazisinin yönetim sürecinde bütün bir Cumhuriyet dönemi boyunca bir süreklilik var. Dönemler ve buna bağlı olarak ihtiyaçlar, bu ihtiyaçlara uygun düşen tercihler değişmiş, fakat yönetimin sürekliliği hep

korunagelmiştir. Uygulanan ve her bir döneme damgasını vuran tüm temel iktisadi ve mali politikalar o günkü koşullar çerçevesinde bu sınıfın sermaye birikimi ihtiyacına yanıt vermiş, siyasal cephede ise bunun engelsizce gerçekleşeceği ortam devlet eliyle güvenceye alınmıştır.

Cumhuriyet döneminin ‘20’li ve ‘30’lu yıllarını, “Halkçı-devletçi ekonomi seçeneği”ne gösterilen tarihsel referanslar üzerinden ele alınacağı için, şimdilik bir yana bırakıyoruz. Türk burjuvazisi, ‘50’li yıllardan itibaren, emperyalizmin desteği, onayı ve dahası yönlendirmesi ile, yaygın tabirle “ithal ikameci” bir sermaye birikimi modeli uyguladı. Bu modelin ürettiği yapısal sorunlar, devresel krizler eşliğinde, onu ‘70’li yılların ikinci yarısında tam bir tıkanma noktasına getirince, yine emperyalizmin onayı ve dahası yönlendirmesi ile, bu kez, “ihracata dayalı” ya da “dışa açık” denilen sermaye birikimi modeli gündeme getirildi.

“24 Ocak Kararları” bu doğrultudaki ilk büyük adımdı; ne var ki işçi ve emekçi hareketinin örgütlü gücü karşısında serbestçe uygulanması da kolay değildi. Yolu Pentagon’da yapılan planlar çerçevesinde faşist “12 Eylül Askerî Rejimi” açtı. Yani aynı “Giriş ve gerekçe”nin 5. paragrafında her türlü övgüye değer bulunarak emperyalizme karşı ulusal direnmenin temel dayanağı ilan edilen “ulusal devlet ve ulusal ordu”!

Bu yolun ne pahasına açıldığı; bu ülkenin devrimci birikiminin nasıl bir acımasızlıkla ezildiği; emperyalizme karşı gerçek “ulusal direnç”in nasıl kırıldığı; çok yönlü önlemlerle işçi ve emekçi hareketinin nasıl savunmasız konuma düşürüldüğü; işçi sınıfı ve emekçilere ne türden ağır bir fatura ödetirildiği; iktisadi, sosyal, siyasal, ideolojik ve kültürel tüm cephelerde Türkiye’nin bu “dışa açık” modelin ihtiyaçları çerçevesinde nasıl yeniden yapılandırıldığı iyi-kötü biliniyor. Emperyalizmin bölge jandarmalığı çerçevesinde üstlenilen daha ileri boyutlardaki rolü de bunlara eklemek gerekir.

“Derin kriz”lere yılların hazırlığı

Yolu açıp düzleyenler bununla da kalmadılar; aradan geçen yirmi yıl boyunca, düzledikleri yolun “yılmaz bekçiliği”ni de bizzat yaptılar. Onların bu alandaki kararlılığının sonucudur ki, faşist 12 Eylül anayasasında aldatıcı ve göstermelik rötuşlar bile hala yapılamıyor. (Ama emperyalist tekellere yağma yolunu düzleyen Tahkim Yasası türünden değişikliklere de sessiz onay veriliyor). Aynı güçler şimdi gene en etkili ve yetkili konumdadılar, her zamanki görevlerinin başındalar. Bunu her vesileyle tüm topluma, özellikle de işçi ve emekçi hareketine hissettirmeye de özel bir dikkat gösteriyorlar. Aylık MGK toplantıları buna hizmet ediyor, tüm topluma bunun mesajını iletmenin vesilesi olarak kullanılıyor.

Türkiye kapitalizmi, onların bekçilik etmekten öte bizzat yönettiği yirmi yılın ardından, Perinçekçi programın ifadesiyle “bugünkü derin krize yuvarlanmış” bulunduğuna göre, onlara şu sıralar yeniden önemli işler de düşecek gibi görünüyor. Bunun bilinciyle ve öngörüsüyle onlar gerekli kurumsal ve yasal düzenlemeleri yıllardır aralıksız olarak zaten gerçekleştiriyorlardı. Bugünün

n bile aciz programlar...

Türkiye’inde doğrudan işçi ve emekçi hareketini hedef alan ya da muhtemel bir “sosyal patlama”ya karşı önlem olarak gündeme getirilen ne kadar faşist yasa ve kurumlaşma varsa, tümü de doğrudan onların çabalarının bir ürünüdür. Hep de MGK mutfağında hazırlanmakta, kesin olarak onaylanmak üzere de parlamentonun önüne sürülmektedir. Anti-terör Yasası’ndan İller İdaresi Yasası’na, Kriz Yönetim Merkezi’nden JİTEM’e ve F Tipi hücrelere kadar, akla gelen tüm faşist yasa ve kurumlaşmalar için bu böyle.

Ekonomiyi emperyalizm ile işbirlikçi burjuvazinin çıkar ve ihtiyaçlarını olanaklı ölçülerde bağdaştırmaya çalışarak yönetmek, elbette İMF ve Dünya Bankası’nın işi. Bu ülkede yaşayan herkesin çok iyi bildiği gibi, Perinçekçi İP’in dalkavuklukta her türlü sınırı aştığı Türk generallerinin buna herhangi bir itirazı yok. Tekelci burjuvazinin yönetim aygıtındaki görev dağılımı yapısına göre, ekonomi onların işi değildir. Her konuda her vesile ile görüş belirtmeye meraklı olanların bu konuda dikkate değer bir tutarlıkla toplum önünde hep susmaları, bu görev dağılımı bilincinin bir yansıması. Onların işi ekonominin kendisiyle değil, fakat “iç hizmet kanunu” gereği olarak, ekonomik uygulamaların ürettiği ve üreteceği sosyal sorunların siyasal sonuçlarıyla ilgilidir. Yakın tarihimizin büyük sosyal çalkantı ve mücadelelerinin, somutta sayısız sıkıyönetim uygulamasının yanısıra iki askeri faşist darbenin de açıkça gösterdiği gibi.

Dervişli programa destek ve “‘Halkın sokağa dökülme’ olasılığına karşı” önlem

Tekelci burjuvazinin sözcüleri ve basını, yirmi yıllık sürecin Türkiye’yi yuvarladığı “derin kriz” durumunun yaşandığı şu günlerde artık açıkça “teknokratlar hükümeti”, “ara rejim” vb. tartışmalar yapıyorlar. (Şimdilik kaydıyla daha çok bir tehdit ve boyun eğdirme aracı olarak...). Bu tartışmalarda dile gelen istem ve özlemlerin hangi güç odağına dayanılarak yapılabildiğini ise bu ülkede yaşayan herkes biliyor.

Gerçi son MGK bildirisi bu konuda yüreklere su serperek, “Ara rejim tartışmaları yersiz” diyor. Ama aynı bildiride başka şeyler, örneğin şunlar da söyleniyor: “*Toplantıda, ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik zorluklar da görüşülmüş, bu zorlukların aşılması ve istikrar ortamının tekrar sağlanması maksadıyla TBMM ve hükümet tarafından yürütülmekte olan çalışmaların başarıya ulaşacağı konusunda inanç ve görüş birliğine varılmıştır.*”

MGK görüşü her zaman generallerin görüşü demek olduğuna göre, doğal olarak bu beyan, generallerin Amerika’dan ithal Derviş’in ağırlaştırılmış İMF programına tam desteğinin bir kez daha toplum önünde açıkça ilanı anlamına geliyor.

Bu saldırı programının yaygın bir sosyal hareketliliğe yolaçaacağı, bunun ise daha şimdiden kendini hissettirdiği ortada olduğuna göre; Dervişli İMF programına destek verenler, ona karşı gelecek tepkiler karşısında da üzerlerine düşeni gereğince yapacaklar demektir. Nitekim bu, Aydın Doğan’ın 50 bin dolar aylıklı memurlarından biri tarafından ve tam da MGK toplantısının hemen ardından açığa da

vurulmuştur.

Güneri Cívaoğlu 31 Mart ‘01 tarihli *Milliyet*’te yayınlanan “*Çemberler*” başlıklı yazısına şu sözlerle başlamaktadır: “*Bir sosyal patlama halinde güvenlik güçlerinin önlem ve müdahale planı ne olmalı? Bütün büyük kentler için böyle bir çalışma yapılmış bulunmakta. Konu, dün MGK’da son ekonomik kriz görüşülürken masaya yatırılmış olmalı. Fransızlar’ın ‘öngörmek yönetmektir’ diye bir sözleri vardır. Bu önlem ve müdahale planı da o söylemin ışığında duyarlı bir devlet yönetimi tavrı olarak yorumlanmalı. Keşke, krizin oluşmasını önlemek ve sonra kriz yönetimi için de böyle planlar öngörülebilseydi.*”

Bu satılık kalem sahibi sözlerini; “*‘Halkın sokağa dökülme’ olasılığına karşı güvenlik güçlerinin önlem ve müdahale planları, krizin daha sonraki olası aşamalarıyla ilgilidir...*” diyerek sürdürüyor ve MGK mutfağında tanımlandığı kesin olan aşamaları tek tek sıralıyor. (Tüm devrimciler bu yazıyı bulup dikkatle incelemelidir.)

Bu kadar önemli bir ifşaat, üstelik bu denli kesin bir dille, önemli bir televizyonun yorumcusu ve önemli bir gazetenin başyazarı konumundaki biri tarafından (MGK toplantısının ertesi günü ve bu toplantıya doğrudan atıf yapılarak!) ortaya konuluyor ve bunu kimse yalanlamıyor. Bunun şaşırtıcı bir yanı yok kuşkusuz; zira bu bir “görev yazısı”dır. Güneri Cívaoğlu gibileri burada yalnızca birer aktarıcı kukladırlar, bu adamlara aylık onbinlerce dolar bunun için ödeniyor. Ele aldığı konunun özel hassasiyeti (“*‘Halkın sokağa dökülme’ olasılığına karşı*”!) olmasaydı, sözkonu yazar bu bilginin “kritik konumdaki bir üst düzey komutan”dan alındığını bile açıkça yazardı.

Kaldı ki yazılanlar da şaşırtıcı değildir; zira bir Dünya Bankası memurunun ağırlaştırılmış İMF reçetelerine tam destek verenler, elbette onun engelsizce uygulanabilmesi için de üzerlerine düşeni yapmaya hazır olacaklar ve buna ilişkin planlamalara şimdiden girişeceklerdir. Öyle ya, “**öngörmek yönetmektir**”!

Perinçekçi safsatanın “Ulusal direnme programı”nın “Giriş ve gerekçe” bölümünde “çağımızın tunç yasası” kesinliğinde bir direnme misyonu yüklediği “ulusal devlet ve ulusal ordu”, doğru biçimiyle burjuva devlet ve burjuva ordu cephesindeki gerçek durum şu sıralar işte bu. MGK, bu devlet ve bu ordunun iradesinin cisimleştiği en yüksek ve yetkili resmi organdır. Oradan yayınlanan son bildiride ise yeni sosyal yıkım saldırısına tam destek verilmiş, zorlukların aşılabileceğine ve istikrar ortamının tekrar sağlanabileceğine olan “inanç” dile getirilmiştir. Perinçekçi safsatanın bunun ötesinde “ulusal devlet ve ulusal ordu”ya attığı tüm öteki misyonlar derin bir subjektivizmin ürünüdür ve geçmişte olduğu gibi gelecekte de gerçeğin duvarına çarparak tuz-buz olacaktır.

Egemen karşıtlarını bile tanımlayamayan bir “halkçı program”

Perinçekçi İP’in sözde “Ulusal direnme programı”, krizin iktisadi temelini, sınıfsal karakterini ve siyasal sorumluların açıkça ortaya koymaktan özenle kaçınıyor. Türkiye üzerinde hüküm süren

emperyalist köleliğe dayanak oluşturan üretim ilişkileri düzenini (somutta Türkiye kapitalizmini), bu temel üzerinde egemen olan sınıfı (somutta işbirlikçi burjuvaziyi), bu egemenliğin temel siyasal dayanağı (“koruyucu ve kollayıcı” gücü) olan devleti ve nihayet bu devletin omurgası ve beyni durumundaki orduyu görmezlikten geliyor.

Tüm bunlar, Perinçekçi liberal safsataya göre, emperyalizmin “Türkiye’yi çökertme planı ve saldırısı” karşısında dayanılacak “ulusal” ya da “Türkiyeli güçler”dir. Bu milliyetçi-liberal safsatanın dilinde artık Türkiye kapitalizmi yok, “ulusal ekonomi” ve “ulusal piyasa” var. Emperyalizme göbekten bağlı, onunla çıkar ve kader birliği halinde Türkiye’ye hükmeden bir tekelci burjuva sınıfı yok, fakat “ulusal sanayicimiz ve tüccarımız” var. Bu sınıfın egemenlik aracı, onun sınıf düzeninin “koruyucusu ve kollayıcısı” (bu konumla uyumlu olarak da emperyalizmin bölge çıkarlarının bekçisi) bir burjuva sınıf devleti ve onun vurucu gücü olan bir ordu yok, fakat emperyalizme direnmesi “çağımızın tunç yasası” kesinliğinde olan bir “ulusal devlet ve ulusal ordu” var.

Peki ya karşıt güç olarak geriye kalan ne var? Elbette tüm sorunların biricik kaynağı, başı ve sonu olarak “dış güçler” var. Ve tabii bir de, nedense bu “dış güçlere” hep de körü körüne uyan gafil bir takım hükümetler, onların uyguladığı “Türkiye düşmanı” politikalar... Fakat bu tabloda biraz fazla kaba duran bir de çelişki var. Son yirmi yıldır hükümetler ne kadar değişirse değişsin, gidenin yerine hangi koalisyon bileşimiyle hangi yeni hükümet gelirse gelsin, uyguladıkları temel politika nedense değişmiyor. Hep de kendileri dışında belirlenmiş aynı politika ve programları büyük bir uysallıkla uyguluyorlar bu hükümetler, adeta bir emireri itaatkarlığı ile.

Elbette Perinçekçi safsata bu kaba çelişkinin herkes kadar bilincindedir, fakat o bunu özenle görmezlikten gelir, sessizce geçiştirir. Zira devrim, devrime dayalı çözüm diye bir sorunları olmayan bu liberal takımına kurulu düzenin temelleriyle ve temel siyasal kurumlarıyla bağdaşabilen, onlarla çatışmak ne kelime onlara dayanarak gerçekleştirilecek olan “alternatif çözüm”ler gerekli. Üstünden atladıkları kaba çelişkiyi görseler ve gözetse, liberal reçeteleri zaten daha baştan, daha düşünsel formülasyon aşamasında olanaksızlaşacak, olduğu gibi boşluğa düşecek.

Ama nesnel gerçekliğin derin çelişkilerini düşünsel cambazlıklarla kağıt üzerinde aşmak, ortaya sürülen liberal reçetenin gerçek hayattaki akıbetini bir nebze değiştirmemiş, onlar için ne gam! Onlar hayal ettikçe yaşayanlar cinsinden. 12 Eylül sonrasının özeleştirel muhasebesinde hatalarının ideolojik kaynağını “derin subjektivizm” olarak tanımlamaları bu açıdan çok yerinde ve açıklayıcı. (Bu tahlil ve tanım onlara gelecekte de, bugünkü hayallerin tuz-buz olacağı sırada da yine lazım olacak).

Özetle, Perinçekçi İP’in liberal çözüm reçetesi daha baştan çürük bir konumdadır; daha krizin kaynakları konusunda ve gerçek sorumluları adımında çuvallamaktadır. Salt “dış güçleri”, milliyetçi liberal söylemin pek tercih ettiği ifadeyle “batı”yı gören ve suçlayan, ötesini düşman görmek

bir yana, daha bir de “tekmil millet” söylemiyle sınıfsal dayanak ve “ulusal devlet ve ulusal ordu” söylemiyle de siyasal dayanak olarak gören ulusal liberal bir gerici programdır bu.

Böyle olunca, çözümlerini de bu sınıfsal ve siyasal temele dokunmadan, tersine onunla bağdaşan bir tarzda sunması burada mantıksal bir sonuç olmaktadır. Gelgelelim bu sunuş tarzı tümüyle subjektif ve keyfidir. Tüm tutarsız ve eklektik yapısına rağmen, “Ulusal direnme programı” adı altında ortaya konulan reform önlemlerini mevcut iktisadi yapı, egemen sınıf ve devlet ayaktaiken hayata geçirmeyi ummak, gerici liberal bir ütopyadan başka bir şey değildir. Bunun böyle olması, teorik olarak alındığında, bu reform önlemlerinin genel olarak kapitalizm tabanıyla bağdaşmazlığından değil, fakat bunlara ulaşmak için vuracağı engelleri ve dayanacağı güçleri doğru tanımlayamamasından geliyor. Bu açıdan ele alındığında, nesnel bir temele ve kendi içinde az-çok tutarlı bir mantığa oturan bir liberal reformlar programı bile değil sözkonusu olan.

Sermayeyi tanımlamaktan bile aciz bir “emek programı”

Liberal EMEP takımının günlerdir koro halinde göklere çıkardığı, emekçi hareketine tarihi önemde tek seçenek ve Türkiye’nin sorunlarına biricik çözüm reçetesi olarak sunduğu “Emek Platformu Programı”nın durumu tartıştığımız açılardan farklı değil. Genel mantığı ve içeriği yönünden İP’in “Halkçı-devletçi ekonomi seçeneği”nin bir benzeri olan bu program, bazı bakımlardan onun gerisinde bazı bakımlardan ise ilerisindedir. Fakat esası yönünden benzer programlardır bunlar ve benzer çözümler önermektedirler. Farklılık içerikte değil, gerçekleşme biçimi ve olanağı üzerinedir daha çok. Perinçekçi İP kendi programına yolun açılması için tüm umudunu orduya, onun ha koydu ha koyacak diye umutla beklediği “ulusal” ağırlığına bağlamış durumda. EP ise, yüzünü halka dönsün diye hükümete tabandan baskı uygulamak ve onu krize çözüm ararlarken kendi önerilerini de gözetmeye zorlamak niyetindedir.

EP Programı “giriş ve gerekçe” işlevi gören başlangıç bölümüne şu paragrafla başlamaktadır: *“Ülkemizin bugün yaşadığı kriz, uzun yıllardır uluslararası finans kuruluşlarının güdümünde uygulanan ekonomik ve sosyal politikanın sonucudur. Türkiye’ye bu politikaları dayatan IMF ve Dünya Bankası ile ülkeyi yönetemeyen hükümetler ardı ardına yaşadığımız krizlerin baş sorumlusudurlar.”*

Uluslararası finans kuruluşları, somutta İMF ve Dünya Bankası, emperyalizmin elinde bağımlı ülke ekonomilerine kendi çıkarları doğrultusunda müdahalenin etkin araçlarıdır. Bu müdahale emperyalist burjuvazinin ve onunla çıkar ve kader birliği etmiş işbirlikçi burjuvazinin çıkarları doğrultusunda uygulanır. Ama EP Programı bu iki sınıfsal-siyasal gücü koca metin boyunca tek kelimeyle olsun anmaz. Oysa bu en temel olgusal gerçek açıkça tanınıp tanımlanmadıkça, “ardı ardına yaşadığımız krizleri”n gerçek nedenleri ve kaynakları da saptanmamış olarak kalır. Böyle olunca da, krizler karşısında emekçilerin temel ve güncel çıkarları doğru biçimde ortaya konulamayacağı gibi, onlara mücadelelerinin odağına koyacakları gerçek düşmanlar da gösterilememiş olur.

EP Programı, Türkiye kapitalizmini, onun iç sınıfsal dayanaklarını ve emperyalist dünya ekonomisine bağımlılığını, bu en temel iktisadi-sınıfsal olguları atlayarak, içte hükümetleri ve dışta ise İMF ve Dünya Bankası’nı hedef gösteriyor. Yani krizin gerçek kaynaklarını ve sorumlularını değil, onlar adına kriz yöneten araçları/kurumları hedef gösteriyor. Bu tutum, krizin özellikle başlangıç

döneminde tüm düzen odaklarınca yürütülen “krizin sorumluları” kampanyasında gösterilen tutumdan çok farklı değildir. Düzen propagandası da koro halinde, krizden krize yuvarlanan Türkiye kapitalizminin ve onun sırtında taşıdığı sınıfın sorumluluğunu gizlemek için, benzer bir söylemle hedef şaşırtmaya ve kitlelerin öfkelerini önplandaki kaba hedeflere yöneltmeye çalışmıştı. Gericici burjuva muhalefeti halen de kitleleri salt bu hedefler üzerinden oyalama ve etkileme çabasını sürdürüyor.

Rantiyeyi suçlamanın ötesine geçemeyen bir program

“Daha önceki hükümetler dönemlerinde olduğu gibi 57. hükümetin kurulduğu günden beri de uygulamaya devam ettiği ve krizler karşısında değiştirerek sürdürmeye çalıştığı bu politikalar, ülkemizin çalışanlarının, işsizlerin ve emeklilerin, küçük çiftçilerin çıkarlarıyla temelden çelişmektedir. Ulusötesi sermayenin ve ülkemizdeki, bir avuç azınlığın çıkarlarının korunmasını ve alacaklarının tahsilini hedefleyen bu programlar bir kez daha krizle sonuçlanmıştır.”

“Ulusötesi sermaye” ve “ülkemizdeki bir avuç azınlık”... Bunlar EP Programı’nın tüm metninde daha ilerisi bulunmayan nadir ifade örnekleridir. Ama geçerken kullanılan bu ifadelerden çıkan herhangi bir siyasal sonuç, mücadele için açık bir siyasal hedef de yoktur. Kaldı ki bunlarla hiç de emperyalizm ve işbirlikçi Türk burjuvazisi değil, fakat yalnızca ağır iç ve dış borcun alacaklıları kastedilmektedir. İç ve dış borcun güncel ağır faturasının toplum çapında tartışıldığı (ve rantıye tabakaların yaygın biçimde hedef haline getirildiği) bir sırada bu borcun alacaklılarını geçerken anmanın çok özel bir anlamı da yoktur. Bu türden sözleri şu sıralar ATO Başkanı türünden asalak tüccar takımından ya da alacaklı bankalar karşısında bunalanların şikayetlerini de seslendiren TOBB yöneticilerinden bile sık sık duymak mümkündür.

İzlenen politikanın mağduru sınıfları açıkça tanımlayanlar, nedense tersinden, bu politikanın hizmet ettiği sınıfı ve onun uluslararası dayanaklarını açıkça tanımlamaya yanaşmamaktadırlar. Nedeni elbette belli; EP bürokratları, samimiyetsiz muhalefet rollerinde ölçüyü kaçırmamaya özel bir dikkat göstermektedirler. Onlar tabana kastı aşacak mesajlar verilmemesi gerektiğini gözetecek kadar kendi konumlarının ve misyonlarının bilincindedirler.

Özetle, EP Programı’ndaki tutarsızlık çok açık, aşırı ölçüde kabadır; toplumun karşısına “emek güçleri” adına çıkanlar, karşıt güç olarak burjuvaziyi ve onun uluslararası dayanağı olarak emperyalizmi bile tanımlamaktan acizdirler.

Bunun yapılmadığı yerde ise, emekçiler lehine hangi reform önlemlerini formüle ederseniz edin, böyle yapmakla çok bir şey yapmış olmazsınız. Zira bunların zorlu bir mücadeleyle bir parça olsun elde edilebilmesi için, öncelikle işçi ve emekçi mücadelesinin yönelmesi gereken hedefleri açıkça tanımlamak durumundasınız. Bunu yapmadığınız yerde, bu sınırlı istemlerin belli sınırlar içinde elde edilmesi şansını da tümenden ortadan kaldırmış olursunuz.

Halka ısrarla sırtını dönen hükümetlerin sırrı

Bu kaba tutarsızlık EP Programı’nın kendi iç mantığı ile yine de tutarlıdır. Zira bu programın emekçileri açık siyasal hedeflere yöneltmek gibi bir sorunu da, iddiası da yok. Bu EMEP’li liberal takımının ona yakıştırdığı hayali bir misyondur yalnızca. EP’in ve programının tüm iddiası, hükümeti tabandan zorlamak, emekçilerin yaşamakta olduğu

ağır sorunları da gözetken bir çizgiye çekmekten ibarettir. Nitekim programın giriş bölümüne de buşu sözlerle açıkça ortaya konulmaktadır: *“Bugüne kadar IMF ve Dünya Bankası politikalarını savunarak ve uygulayarak ülkemizi derin açmazların içine sürükleyen hükümetler artık yüzünü halkına dönmek zorundadır.”*

Fakat bütün sorun da işte buradadır. Birbiri peşisıra başa geçen ve aracısı oldukları politikalarla “ülkemizi derin açmazların içine sürükleyen hükümetler”, ısrarla yüzlerini halka değil fakat tekeldi burjuvaziye, onun çıkarları gereği ve onun istemleri doğrultusunda da İMF ve Dünya Bankası’na dönmektedirler. Solcu ya da milliyetçi geçinenler, yıllarca “adil düzen” diyenler ya da “halkçı” etiketi taşımanın rantını yiyenler, başa geçer geçmez nedense hep aynı ortak davranış çizgisini sergilemekte, hep de aynı programın iradesiz uygulayıcıları olmaktadır.

Demek ki bu dikkate değer davranışın gerisinde hükümetlerin basiretsizliğinden öte nedenler var. İşte EP Programı, bu programın imzacıları, gerçekte çok iyi bildikleri halde bu nedenleri bilmezlikten geliyor, suskunlukla geçiştiriyor. Dahası, asıl sorumlu hükümetlermiş gibi hedef saptırıyor. Böyle olunca da, emekçi hareketinin önüne de basiretsiz hükümetleri sağduyu çizgisine çekmek, onlar yüzlerini halka dönmelerini sağlamak türünden liberal sahte bir hedef konuluyor.

Dayanaksız hayaller yaymakta birbirleriyle yarışanlar

Burada kuşkusuz sorunumuz, mevcut yapısı ve bileşimiyle EP gibi bir platformdan, onun ortaya koyduğu bir programdan daha farklı bir tutumun ya da daha ileri bir çözümün beklenip beklenmeyeceği değil. Her zaman düzenin ve sermayenin hizmetinde olmuş, çok uzun yıllardır kapitalist sınıfın işçi kahyaları rolünü sadakatle yerine getirmiş sendika bürokratlarının özel ağırlığı düşünüldüğünde, bu kadarı bile EP payına oldukça ileri bir tutumun ifadesi sayılmalıdır.

Açıkça bellidir ki; krizin ağırlığı ve yarattığı faturanın ağır yükü, 14 aydır sessiz ve hareketsiz kalınarak destek verilen İMF reçetesinin iflası, şimdilerde bu reçetenin ağırlaştırılmış bir versiyonunun gündeme getirilmesi girişimi ve nihayet tüm bunların emekçilerde yarattığı derin öfke, hain bürokratları artık bir şeyler yapmaya zorlamaktadır. EP bünyesindeki birkaç ilerici kuruluşun da özel baskısıyla gündeme getirilen program ile ona eşlik eden eylem takvimi, bu sıkışmışlığın ürünü sayılmalıdır. Ama niyetlerde ve temel misyonda en ufak bir değişiklik olduğunu sanmak ya da buna açıkça inanmak için, ya boş kafalı budalalar ya da iflah olmaz bir liberal oportünizm çizgisinde olmak gerekir ki, burada sorunumuz da zaten daha çok böyleleriyle.

EMEP ve bu çizgideki *Evrensel* gazetesinin EP’e yaklaşımı, İP’in orduya yaklaşımının bir benzeridir. İkisi de umut bağladıkları güçlere dalkavukluk yapmakta ve kayıtsız şartsız angaje oldukları bu güçler hakkında kitleler içinde tümüyle temelsiz hayaller yaymaktadırlar. Tüm çabalarını emekçi hareketinin düzen güçlerine bel bağlamasına ve düzen içi çözümlere bağlanmasına yoğunlaştırmış durumdalar. Bu konuda adeta birbiriyle yarışmaktadırlar. Bu tutumlarıyla da, kriz ortamının koşullarını gitgide daha elverişli hale getirdiği devrimci seçeneğin önünü kesmeye, işçi ve emekçi hareketinin buna dayalı bir devrimci rotaya girmesini engellemeye çalışmış oluyorlar. Onların ulusal liberal konum ve tutumlarının gerici işlevi kendini özellikle burada göstermektedir.

(Devam edecek...)

Özelleştirme saldırısı ve Telekom

Kamu hizmetlerinin ve üretim birimlerinin özel sektöre devri anlamına gelen özelleştirme uygulamaları yıllardır telekomünikasyon sektöründe de uygulanmaya çalışılmaktadır.

Bilindiği gibi, Cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren kurulmaya başlanan KİT'ler, sermaye sınıfının ihtiyaçları doğrultusunda birer sermaye birikim aracı olarak tekelleri sermayenin palazlanmasının bir aracı yapılmıştır. İkinci Dünya Savaşı'nı takip eden yıllar emperyalistler tarafından yaratılmış bulunan ağır tahribatın onarılma ihtiyacına da karşılık gelen bir kapitalist genişleme sürecini de beraberinde getirmiştir. Derinleşen kriz ve dünya ölçeğinde pazar alanlarının daralması ile birlikte, DB ve İMF gibi emperyalist kuruluşlar "ekonomik uyum" ve "reform" adı altında programlar dayatmışlardır. Uluslararası sermayenin dünyayı saran ekonomik krizine çare olarak, KİT'ler tasfiye edilerek, emperyalizmin tam denetim ve kontrolünde serbest piyasa ekonomisini güçlendirmek ve dünya ekonomisiyle bütünleşmek anlamına gelen ve "küreselleşme" adı verilen program hayata geçirilmeye çalışıyor.

Özelleştirme sonucu sistemin verimliliğinin artacağı, mülkiyetin tabana yayılacağı, kamu açıklarının kapatılacağı, istihdam ve enflasyon sorunlarından kurtulunacağı vb. sermaye medyası tarafından sürekli pompalandı. Oysa bu tür programların uluslararası sermayenin kâr oranlarını daha da yükseltmek için uygulandığı biliniyor. Bunu görmek için emperyalizmin uluslararası tahsildarları DB ve İMF gibi kuruluşların az gelişmiş ülke halklarına dayattığı kemer sıkma reçetelerine bakmak yeterlidir.

Başta enerji ve telekomünikasyon olmak üzere temel önemdeki kamu kuruluşlarının özelleştirilmesindeki amaç budur. İşbirlikçi sermaye sınıfı, küreselleşme adına yeni sömürü alanlarını uluslararası tekelleri sermayenin denetimine açmakla yetinmiyor, eğitim ve sağlık alanlarını da adım adım özelleştiriyor.

Haberleşme sektöründe durum

PTT bünyesinde '80'li yılların sonlarında 125 bin civarında işçi-memur çalışmaktaydı. Gerek posta alanında gerekse Telekom alanında özelleştirme uygulamalarından biri olan taşeronlaştırma sonucu, bugün Telekom'un toplam personel sayısı 70 bin civarına düşürülmüş bulunmaktadır. Abone tesis işlerinin taşeronlaştırılması ile emekçilerin yoğun olarak bir arada bulunduğu çalışma ortamlarında da taşerona bağlı emekçilerin asgari yaşam koşullarında çalıştırıldıkları bilinmektedir. Demek ki, iş kapasitesinin arttığı da dikkate alınırsa, '80'li yıllarda 2-3 kişinin yaptığı işi bugün bir kişi yapmakta ve taşeron işçileri ise her türlü haktan yoksun olarak bu iş yoğunluğundan nasibini almaktadır.

Bugün Türk Telekom'da çalışanları birbirinden koparmak, yalnızlaştırmak, mücadele birliğini parçalamak amacı taşıdığı açık olan bir takım gelişmeler yaşanmaktadır. Çalışanlar yıllardır işçi-memur gibi bir yapay ayrım ile ortak mücadeleden ayrı tutulmaya çalışıldı. 80'li yılların sonlarında gelişen bahar eylemlerinden sonra KİT'lerde çalışan işçilerin TİS mücadelesi ve ardından memur sendikalarının

güçlü çıkışı görülmektedir. Bu dönemde ve daha sonraki süreçte işçi-memur ayrımı, emekçilerin mücadelesini engellemek için devlete bulunmaz

Sermaye sınıfı kendi yarattığı krizin faturasını yüklemek için, işçi ve emekçileri düşük ücrete, işsizliğe, çalışma koşullarının gün be gün kötüleştirilmesine mahkum ederken, her türlü hak arayışı karşısında da acımasız bir şiddetle ezme politikasını hayata geçiriyor. Biz işçi ve emekçiler özelleştirmelere, mülkiyetin devlet elinde kalması çerçevesinde değil, kendi sınıfsal çıkarlarımız doğrultusunda bakmalıyız.

olanaklar sağladı. PTT'de çalışan işçi ve emekçiler ortak hareket etme zemini sağlamakta büyük zorluklar çektiler. Ortak hareket edememek, mücadelenin ortak kazanımlar sağlayamamasını getirdi.

PTT emekçilerinin mücadelesi

Telekom'da çalışan Haber Sen'e bağlı 26 sendikacının sürgünü karşısında emekçilerin gösterdiği direniş savunma çizgisini aşamamış, bu dönemde ortaya çıkarılan güç ve olanaklar sendikal mücadelenin kazanımları açısından ileriye sıçratılamamıştır. Sendikacıların sürgünleri tüm PTT emekçilerinin kararlı mücadelesi sayesinde geri aldrılırken, devletin saldırısı bu dönemden sonra tüm PTT emekçi kitlesine yönelmiştir. Sürgün ve soruşturmaların kapsamı daha da artmış, Haber-Sen PTT emekçi kitlesine yönelik bu kapsamlı saldırılara karşı tok bir karşı duruşu örgütleyememiştir.

Bu dönemde özelleştirme saldırısı bağlamında ciddi mesafeler almasına rağmen, devlet gerek PTT emekçilerinin hareketlenmesinden tedirgin olduğu, gerekse Türk Telekom'un nasıl özelleştirileceği konusunda net bir program ortaya koyamadığı için, özelleştirme gerçekleştirilememiştir.

İlk olarak özelleştirmenin alt yapısı gereği PTT işletmeleri Posta İşletmesi(Pİ) ve Türk Telekom olarak ikiye bölündü. Sonra gerekli yasal düzenlemeler yapılarak özelleştirme önündeki hukuki engeller kaldırıldı. Bilindiği gibi, geçen yıl sonlarında Telekom'un özelleştirilmesinde %20'lerle yola çıkılmıştı. Uluslararası sermaye, İMF ve DB aracılığıyla, tahkim yarasını meclisten geçirterek, başta enerji, haberleşme gibi temel alt yapı sektörlerini yerli ve yabancı tekellerin talanına açmada oldukça mesafe katetti. Daha önce %20'lik satıştan söz edenler, sonra bu oranı %33.5'e

çıkardılar. Şimdi ise %51'i yabancı sermaye olmak üzere tamamının satışında karar kılmış bulunuyorlar.

Sermaye sınıfı kendi yarattığı krizin faturasını yüklemek için, işçi ve emekçileri düşük ücrete, işsizliğe, çalışma koşullarının gün be gün kötüleştirilmesine mahkum ederken, her türlü hak arayışı karşısında da acımasız bir şiddetle ezme politikasını hayata geçiriyor. Biz işçi ve emekçiler özelleştirmelere, mülkiyetin devlet elinde kalması çerçevesinde değil, kendi sınıfsal çıkarlarımız doğrultusunda bakmalıyız. Sermaye sınıfı kendi sınıfsal çıkarlarını korumak için tüm ülke kaynaklarını nasıl satışa çıkarıyorsa, biz işçi ve emekçiler de kendi hak ve çıkarlarımızı sınıfsal kimliğimize yakışır bir biçimde savunmak durumundayız. Sermaye sınıfı çıkarları doğrultusunda nasıl uluslararası sermaye ile bütünleşiyorsa, biz işçi ve emekçiler de kendi sınıf kardeşlerimizle bütünleşmeli ve ortak bir mücadele hattında birleşmeliyiz.

Telekom'un özelleştirilmesine izin vermeyelim!

Son dönemde karşımıza getirilmiş bulunan iş mevzuatı, hizmet akdi gibi sözleşmeler bizlerin ortak

çıkartlarını temsil etmemektedir. Sözleşmeli personelin iş mevzuatına geçirilmesiyle iş güvencesini ortadan kaldırmayı hedefleyen devlet, yeni oyunlarla çalışanları özelleştirme batağında boğmaya çalışmaktadır.

Biz emekçiler bu oyunları çok gördük. Devletin bizi bölme-parçalama, mücadelemizi boşa çıkarma girişimlerine artık izin vermeyelim. İşçi, memur, sözleşmeli, tüm Telekom çalışanları olarak özelleştirme saldırısının karşısına dikilelim. Haberleşme hakkı gaspedilmek istenen tüm işçi ve emekçileri mücadelemizin ateşi etrafında toplayalım. Eğer biz yeterince güçlü bir direniş ortaya koyabilir, sınıf kardeşlerimize bu sektördeki özelleştirmenin tüm halkın haberleşme hakkının gaspı anlamına geldiğini anlatabilirsek, yeterli sınıf dayanışmasını örgütleyebiliriz. Kuşkusuz aynı şey, enerjideki özelleştirme saldırısı için de geçerlidir. Biz Telekom işçi ve emekçileri de, sınıfımızın tümü gibi, enerjide özelleştirmeden zarar göreceğiz. Öyleyse, sadece Telekom'un özelleştirilmesine karşı değil, enerjinin, sağlığın, eğitimin özelleştirilmesine karşı da mücadele etmeliyiz. Bir yandan Telekom'un özelleştirilmesine karşı işletmelerimizde direniş örgütlerken, diğer yandan, bu sektörlerde çalışan sınıf kardeşlerimizle dayanışmayı güçlendirmeli, giderek özelleştirme saldırısına karşı sınıfın topyekûn eylemine ulaşmalıyız.

Bu saldırıyı püskürtmenin başka bir yolu yoktur. Bu yolu döşeyecek olansa sadece bizleriz. Başkalarından, özellikle de sermayenin tam denetimi altındaki sendika bürokrasisinden, sermaye çıkarlarına aykırı bir tutum ve pratik beklemek hayalcilik olur. Ve beklemenin zamanı çoktan geçmiş durumdadır.

Şimdi mücadele zamanı, haklarımızı söke söke alma zamanıdır.

Telekom'dan bir işçi

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/1

H. Fırat

(24 Mart '01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır...)

Günden güne ağırlaşan kısır döngü ya da “ülkenin iflasi”

Günden güne ağırlaşan bir kısır döngü bu.

Türkiye'nin dış borcunun 120 milyar dolar olduğu bir dönemde, GSMH'sı, yani yıllık ulusal geliri yalnızca 200 milyar dolar. Kaldı ki son devalüasyonla birlikte bu rakam 200 milyar doların da çok altına düşmüş durumda. Devalüasyon öncesinde kişi başına yıllık ulusal gelirin 3200 dolar civarında olduğu söyleniyordu, şimdi bu 2500 dolar civarına inmiş durumda. Bu toplam ulusal gelirdeki bir düşüşün ifadesidir.

Kriz sonrasında toplam ulusal gelirin 160 milyar dolara düştüğü söyleniyor. Ve sizin 160 milyar dolarlık yıllık ulusal gelirinize karşılık 120 milyar dolar tutarında bir dış borcunuz var. Dış borçlarınızın toplam ulusal gelirinize oranı %75 düzeyine çıkmış. İşte ülkenin iflase götürülmesi kendini burada gösteriyor. Kapitalist dünyanın uluslararası standartlarına göre, toplam dış borcun yıllık ulusal gelire oranının %50'ye yaklaştığı ya da bunu aştığı her ülke, çok borçlu ve dolayısıyla yüksek riskli bir ülkedir. Böyle ülkelere yeni borçlar çok ağır koşullar ve güvenceler karşılığında verilir artık. Bu da ülkenin iflase götürülmesinin bir başka göstergesidir.

Dahası bu borçların %30'u kısa vadeli borçlardır. Kısa vadeli borç kısa süre içinde ödeme zorunluluğu anlamına geliyor. Bu ise ağır koşullarda yeni borçlanma demektir. Çok borçlu ve dolayısıyla yüksek riskli bir ülke olduğunuz için de, bu yeni borcu size verecek olanlar, salt ekonomik ve mali açıdan değil, siyasal açıdan da size ağır koşullar dayatırlar. ABD büyükelçisinin bu ülkenin başbakanını elçilik konutuna çağırma küstahlığı göstermesi bunu sembolize ediyor ve orada hiç de ekonomik ve mali sorunlar değil, fakat tam da siyasal sorunlar tartışılıyor. Kredi musluklarını elinde tutanlar burada Türkiye'ye kendi koşullarını dikte edip dayatıyorlar. Ağır borç yükü üzerinden kendini gösteren mali köleliğin siyasal köleliği daha da ağırlaştırması anlamına geliyor bu. Ekonomik krizin Türkiye'ye siyasal faturasıdır bu. Amerikalı stratejistlerin işi, Başkan'ın Türkiye'ye bir siyasal komiser tayin etmesinden söz etme noktasına vardırımları bu açıdan boşuna değil.

Aynı kıskaç iç borç ödemeleri cephesinde yaşanıyor. Birkaç gün önce yeni hazine bonoları piyasaya çıkarıldı, üç ay süreli olarak. Günü gelmiş iç borç ödemelerine kaynak bulmak için. Bir anda devlet hesabına 3 katrilyon lira borç alıyorsunuz. Bunlar kısa vadeli borçlar ve çok ağır faiz yüküyle alınabiliyor, birleşik faiz tutarının %198 olduğu açıklanıyor. Ama üç ay sonra bu 3 katrilyonu da geri ödemek zorundasınız, bunu ödemek içinse ağır koşullarla yeniden borçlanmak, ya da halkın sırtına yeni dolaylı vergiler ve zamlar bindirmek zorundasınız.

Bu onyılların kısır döngüsü. Türkiye'nin bir borç yükü var, iç ve dış borç yükü. Devletin 17 katrilyon vergi geliri olduğu söyleniyor ve bu aynı devlet yılda 17.5 katrilyon borç faizi ödüyor. (Bunlar devalüasyon öncesi rakamlar, bunu yeniden hatırlatıyorum; zira devalüasyon öncesinde 1 katrilyon lirayla yaklaşık 1,5 milyar dolar borç ödenebiliyordu, şimdi ise yalnızca 1 milyar dolar ödenebiliyor, kur sürekli dalgalandığına göre günden güne bu bile olanaklı olmaktan çıkacak).

burjuvazinin sözcüleri, onu “Cumhuriyet tarihinin en ağır krizi” olarak niteliyorlardı ve bu yerinde bir nitelemeydi. Bunun faturası o dönem 5 Nisan Kararları ile emekçilere ödettirildi. Fakat bu ağır faturaya rağmen sonuçta hiçbir şey düzelmedi ve bugün ülke yeni bir ağır krizin batağında debeleniyor. Bugün 14 aydır uygulanan saldırı programından da öteye, bizzat ülkenin iflas ettiği söyleniyor artık. '94 yılında Cumhuriyet tarihinin en ağır krizi diyorlardı, şimdi ülkenin iflasi diyorlar. Artık krizin ağırlığını vurgulamaktan öteye ülkenin iflas noktasına geldiğini söylemek durumunda kalıyorlar.

Buradan net bir sonuç çıkıyor: Türkiye kapitalizminin sorunları yapısal ve çözümsüzdür. Türkiye'nin kapitalist ekonomisi onyıllardır hep aynı sorunlarla muzdariptir ve bu kendini döne döne her seferinde daha da ağırlaşan krizlerle ortaya koyuyor. Enflasyon ve hayat pahalılığı, büyüyen bir işsizlik ve gelir dağılımı uçurumu, düşük ücretler ve zaten çok sınırlı sosyal hakların bile gaspı, yoksulluk ve kültürel gerilik, yaygınlaşan fuhuş ve çok yönlü bir manevi dejenerasyon, tam da bu ekonominin kitlelere sürekli ağırlaşan faturası oluyor.

Sürekli ağırlaşan bir borç batağı tablosu

Bu arada iç ve dış borçlar sürekli büyüyor. Üstelik anapara ve faiz olarak sürekli ödendiği halde büyüyor. 12 Eylül döneminde Türkiye'nin dış borcu 15 milyar dolar civarındaydı. '90 yılında 50 milyar doları bulmuştu. Şimdi ise 120 milyar dolara ulaşmış durumda. Dört yıl önce bu borçlar 80 milyar dolardı. Emekçilerin sırtından sürekli borç ödendiği halde, aradan geçen dört yıllık süre içinde bu borç tutarı %50 artmış durumda. Ağır faiz koşulları ile alınan ve bir kısmının geri ödemesi daha da ağır koşullarla elde edilebilen yeni borçlarla yapılabilen bir dış borç batağı tablosudur bu.

Dahası var. Eskiden daha çok dış borç yükünden söz edilirdi, şimdi bunu tamamlayan bir de çok ağır bir iç borç yükü var. Bunun tutarı ise 60 milyar doları bulmuş ve sık sık gündeme getirilen yeni borçlanmalarla da bu rakam sürekli şişiyor. Ulusal gelire oranlandığında bunun ürkütücü bir iç borç tablosu olduğunu konunun uzmanları söylüyorlar.

Özetle bu, tam bir iç ve dış borç batağı tablosu. Devletin tüm vergi geliri (yuvarlak rakamın 17 katrilyon TL olduğu söyleniyor) neredeyse olduğu gibi bu dış ve iç borcun faiz ödemelerine gidiyor. Son devalüasyon paranın değerini bir anda %40'a düşürdüğüne ve dalgalı kur sistemiyle bu düşüş günden güne devam ettiğine göre, bütçe gelirlerinin dolar cinsinden yapılması zorunlu dış borç ödemelerine artık yetmeyeceği, devalüasyon ölçüsünde bu borçların değerlendirildiği de ayrı bir sorun. Tüm öteki devlet giderleri (yuvarlak rakam 7.5 katrilyon TL, ki bu rakam faize ödenen meblağın yanında son derece mütevazî kalıyor) bütçe açığı olarak tanımlanıyor ve bunların yıllık olarak karşılanması için de sürekli yeni borçlanmalara gitmek bir zorunluluk oluyor. Bu giderlere “kaynak sağlama” adına doğrudan ve dolaylı vergilerle, zamlar yoluyla halka çıkarılan fatura da cabası. Eğitime, sağlığa ve öteki sosyal alanlara ayrılan zaten son derece sınırlı bütçelerin sürekli kısılması ise bu faturanın bir başka ödetilme biçimi oluyor.

Güncel kriz, Türkiye'nin yaşamakta olduğu ağır ekonomik sorunlara çözüm getirmek iddiası taşıyan ve 14 aydır uygulanmakta olan IMF programının iflasını belgeledi. Burjuvazinin, onun adına ülkeyi yöneten hükümetin iddiası, bu programın uygulanması durumunda ekonomik dengelerin yerine oturacağı, kapitalist ekonomideki yapısal bozuklukların bir ölçüde olsun giderilebileceği, bunun ise özellikle enflasyonun düşmesi yoluyla işçi sınıfına ve emekçilere zaman içerisinde nefes aldıtacağı vb. idi. Bu büyüklüğü ölçüsünde temelsiz iddiayla 14 aydır uygulanan ekonomik saldırı ve sosyal yıkım programı, işçi sınıfına ve emekçilere ağır bir fatura anlamına geliyordu. Bu fatura emekçilere ödettirildi, fakat 14 ayın sonunda sonuç tam bir iflas oldu. Bu bugün artık genel kabul görüyor, programın asli sahipleri de dahil buna.

Sonu gelmeyen “fedakarlık” talepleri

Öncesi bir yana, “24 Ocak Kararları” diye bilinen ve ancak faşist 12 Eylül askeri rejimi koşullarında uygulanabilen saldırıdan beri bu ülkede gündeme getirilen her yeni saldırı programı, ekonomik sorunlara çözüm bulmak iddiasına dayanıyor, bunun çok geçmeden emekçilerin yaşamında da bir düzelme yaratacağı yalanı ise bunu tamamlıyor. Ama her uygulama, ortaya bir başarı çıkarmak, kapitalist ekonomide bir parça olsun bir denge ve düzelme yaratmak bir yana, her seferinde yeni ve öncekinden daha ağır bir kriz batağıyla sonuçlanıyor.

Bir bakıma son kırk-elli yılın kısır döngüsüdür bu. Bu açık olgu, Türkiye'nin bağımlı kapitalist ekonomisinin yapısal bozukluklar ve çözümsüz sorunlarla yüzyüze olduğunun tescilinden başka bir anlama gelmemektedir. Onyıllardır kendini yineleyip duran bu kısır döngünün özü özeti ise şudur: Uygulanan ekonomik programlar, kapitalist ekonominin yaşamakta olduğu sorunlara bir çözüm getirmekten çok, ortaya çıkan ekonomik ve sosyal faturanın emekçiler ödetilmesi yoluyla çarkın dönmesini sağlamaktadır yalnızca. Ekonomi krize battıkça ortaya bir fatura çıkarıyor, bu fatura her seferinde emekçilere bir biçimde ödettiriliyor ve böylece çark dönüşünü ağır aksak da olsa sürdürmüş oluyor.

Önceki dönemin sorunlarını çözmek iddiasıyla gündeme yeni bir “ekonomik model”in getirildiği son yirmi yıla bakalım. 1980 yılı başında gündeme getirilen 24 Ocak Kararları'ndan beri her seferinde kitlelerden “fedakarlık” isteniyor; her seferinde aynı yalan yinelenerek, biraz sabır gerekli, halk bu sabrı gösterir ve gerekli fedakarlıklara katlırsa arkası düze çıkmak olacaktır, bundan ise bütün bir toplum yararlanacaktır, deniliyor. Ama aradan yirmi yılı aşkın bir süre geçiyor, bu süre zarfında krizler birbirini izlemekle kalmıyor, her yeni kriz bir öncekinden daha ağır ve yıkıcı sonuçlar yaratıyor. Ne ülke düze çıkıyor, ne de halkın yaşam koşullarında en ufak bir düzelme yaşanıyor. Tam tersine, çalışan kitlelerin yaşam koşulları her açıdan kötüleşiyor ve kendi deyimleriyle ülke iflas noktasına geliyor.

Bizzat kurulu düzenin egemenleri her yeni krizi bir öncekinden daha ağır bir biçimde nitelemekten geri durmuyorlar. '94 yılında da bir kriz yaşandı; krizin ağır sonuçlarından hareketle bizzat tekelci

Yani devlet bütün vergi gelirini neredeyse olduğu gibi tefecilere faiz olarak veriyor. Bu oluşmuş bir çark, Türkiye’nin ekonomik ve mali sistemi işte bu.

Kendini sürekli yeniden üreten yapısal sorun

Türkiye bir borç köleliği içerisinde; Türkiye kapitalizminin temelinde bu var, yapı bununla işliyor, çark bununla dönüyor. İkinci emperyalist savaş sonrası dönemde, özellikle de 1950’li yıllardan itibaren, Türkiye kapitalizmi hızlı bir gelişme süreci içerisine giriyor. Burada izlenen sermaye birikimi modeline “ithal ikameci sanayileşme” deniliyor yerleşmiş dilde. “İthal ikameci” sanayileşme, düne kadar dışarıdan hazır olarak ithal edilen bir malı bundan böyle içeride üretmek yolunu tutmak anlamına geliyor. Ama nasıl? Kendi sanayi altyapınız, gelişmiş teknolojiniz, buna uygun bir bilgi birikimi ve eğitilmiş insan malzemeniz olmadığı için; dışarıdan aldığınızı içeride üretmek adına, işin aslında, dışarıdan o güne kadar hazır aldığınızı, yine dışarıdan ithal edeceğiniz yatırım ve ara malları ile bundan böyle içeride üretme yoluna gitmiş oluyorsunuz. Yani bir takım tali girdiler sayılmazsa, işin aslında, mamül mal yerine onun hazır parçalarını dışarıdan alıp içeride montaj etme yoluna gidiyorsunuz. Geçmişte, ‘60’lı yıllarda, Türkiye solunun bu tür bir sanayileşme iddiasını “montaj sanayi” olarak eleştirmesi de bundandır.

Kritik girdileri bakımından büyük ölçüde dışa bağımlı bir sanayileşme oluyor bu. Otomobil üretiyorsunuz, ama motorunu, bir dizi başka ana girdisini dışarıdan getirmek zorundasınız. Bunları dışarıdan getirmek için de dövize sahip olmak zorundasınız, ki benim burada sözü getirmek istediğim asıl nokta da bu zaten. Eğer dış ticaretinizde bir denge varsa ya da daha da iyisi fazlanız varsa, pek sorun yok, döviz verip o malları alabiliyorsunuz. Değilse, bu ithalat girdilerini karşılamak için döviz bulmak zorundasınız. Bunu ürettiğiniz sanayi mallarını dışa satarak bulamazsınız, zira montaja dayalı ve esas olarak da yüksek gümrük duvarlarıyla korunmuş iç pazara yönelik sanayi mamülleriniz için dışarıda pazar bulamazsınız.

Tarım ürünleri ihracatı, artı turizm gelirleri, artı ‘60’lı yıllardan itibaren işçi dövizleri katkısı, ülke olarak döviz ihtiyacınızın ancak bir bölümünü karşılayabiliyor. Geri kalanı için dışarıdan bir biçimde borçlanmak zorundasınız. Borç alıyorsunuz, ama bu bir kerelik bir durum değil, bunu sürekli yinelemek durumundasınız. Zira dış ticaretiniz hep açık veriyor; turizm gelirleriniz ile işçi dövizleriniz bu açığı bir parça hafiflettiği halde, bu açık “ithal ikameci sanayileşme”nizin ilerlemesine paralel olarak sürekli büyüyor. Birikmekte olan borçları ödeyebilmek için de durmadan yeniden dış borç almak zorundasınız. Ve siz, dış borç alıp hem ithalat gereksinmelerini karşılıyorsunuz, hem de aldığınız dış borçların vadesi gelmiş olanlarını ödüyorsunuz. Dolayısıyla alınan borç kar topu gibi durmadan büyüyor. Ekonominiz büyüdükçe ithalat girdisi ihtiyacı artıyor, girdi ihtiyacı arttıkça döviz ihtiyacı, dolayısıyla borç ihtiyacı artıyor. Ve içine girdiğiniz borç sarmalı durmadan faiz yükü üretiyor, borçlarınız bunun da etkisiyle şiştikçe şişiyor.

Buraya kadar söylediklerim sadece sorunun ekonomik ve mali mekanizmasına, bu cephede ürettiği sorunlara ilişkindir. Daha bir de bunun başta siyasal olmak üzere tüm öteki cephelerdeki sonuçları var. Emperyalist merkezlere borçlandığınız ölçüde onlara olan bağımlılığınızın siyasal, diplomatik ve askeri cephelerinde, bir bakıma bu ekonomik olandan da ağır bir fatura ile yüzyüze kalıyorsunuz. Ağırlaşan ekonomik ve mali bağımlılık beraberinde ağırlaşan bir siyasal

bağımlılık da getiriyor. Böylece yuları yıldan yıla daha vahim biçimler ve boyutlarda emperyalist merkezlerin eline vermiş oluyorsunuz. Türkiye’nin ikinci emperyalist savaş sonrası bütün bir tarihsel süreci bununun ibret verici bir örneğidir.

Emperyalist köleliğin sınıf dayanağı

Bunu kritik önemde bir olguyla birlikte ele almak durumundayız; tam da bu aynı süreç, Türk burjuvazisinin emperyalizmle işbirliği içinde kurduğu sömürü ve talan mekanizmalarıyla görülmemiş boyutlarda semirip palazlanmasına tanıklık etmiştir. Bugün Türkiye’nin herşeyine hükmeden tekelci büyük burjuvazi ülkeyi emperyalizmin çiftliği haline getirmiş, ülke kaynakları yağmalanmış, ülke borç batağı içinde bugünkü iflasa sürüklenmiş, işçi sınıfı ve emekçilerin bu süreç içinde adeta kanı emilmiş, ama işte tüm bunlar sayesinde ki, emperyalizmle çıkar ve kader birliği eden sınıf, yani tekelci sermaye kodamanları bugünkü muazzam iktisadi-mali güce erişmişlerdir. Başka bir ifadeyle, bu aynı süreç onlar yönünden, büyük oranda kârlar ve vurgunlarla ilerleyen başarılı bir sermaye birikimi süreci olmuştur.

Bu unutulursa, sorunların kaynağı salt emperyalizmle açıklanırsa, milliyetçi liberal sol kesimlerle aynı konuma düşülür. Böylece emperyalizmin ülkeyi köleleştirmesini olanaklı kılan üretim ilişkileri, bu üretim ilişkilerine dayanan, bu temel üzerinde hüküm süren sınıf egemenliği sistemi gözlerden gizlenir. Emperyalizme keskin karşıtlık perdesi altında sınıf işbirliği çizgisine dayalı milliyetçi liberal bir konumda hareket edilir. Bu konum ise tüm milliyetçi keskinliğine rağmen, burjuva liberal çizgi üzerinden emperyalizmle uzlaşmaya varır. Emperyalizmle ilişkilerin temelden yıkılması ve tasfiyesine değil, fakat bağımlılık biçimi ve düzeyinin gözden geçirilmesine dayalı bir ulusal liberal çizgidir bu. Bunu en iyi Perinçekçi İP’in bugünkü konumu ve çizgisi üzerinden görüp izlemek mümkün.

Borç köleliğinin siyasal bedelleri

Borç batağının ülkeyi bugün getirdiği noktaya dönüyorum. Kriz batağından bir parça olsun çıkılabilmesi için şu sıralar Amerika’dan acil kredi alınması gerektiğini yineleyip duruyorlar, ülkeyi yönetenler. 15-20 milyar dolar kredi bulurlarsa çok rahatlayacaklarını, krizin yıkıcı etkilerini dizginleyebileceklerini söylüyorlar. Tabi bulamadıkları bir durumda ise herşeyin iyice başaşağı gideceği sonucu bu söylemin kendisinden kendiliğinden çıkıyor. Bu vaziyette, İMF ve Dünya Bankası’nı da kendi denetiminde tutan ABD’den kredi dileniyorlar. ABD, bu kadar değilse de bu paranın bir kısmını size sağlayabilirim, ama şu şu koşulla deyip kabul edilmesi pek de kolay olmayan ağır dayatmalarını koyuyor pazarlık masasına.

Bunlar salt ekonomik ve mali koşullardan ibaret de değil, bu kadarını zaten İMF ve Dünya Bankası üzerinden dayatıyor ve zorlanmadan kabul ettiriyor. ABD emperyalizmi için sorun bundan da öte, tam da ağır siyasal koşullar/dayatmalarla ilgilidir. Bu döneme ilişkin bölgesel ihtiyaçları ve buna dayalı tercihleri nelerse onları bir bir masaya koyuyor. Fırsatını bulmuşken Türkiyeli işbirlikçi uşak takımına tam da bunları dayatıyor. Parayı ancak bu koşullarla verebilirim diyor ve hiç kuşkunuz olmasın, “tercih sizin, siz bilirsiniz...” diye de gönlü rahat bir biçimde ekliyordur, kapalı kapılar arkasında süren o kirli, tehdit ve şantajla içiçe pazarlıklarda. Bunu elbette ki Türkiye’nin iç siyasal yaşamına ilişkin istemler tamamlıyordur; bu parayı veririz, ama siz de kendi işcinizin-emekçinizin

elini kolunu iyi biçimde bağlamasını başarmalısınız; iç sömürü ve soygun çarkını tam olarak güvenceye almalısınız ki, verdiklerimizi bize yarın tüm faizleriyle geriye ödeyebilmeniz bir garantisi olabilsin vb...

İMF’nin bütün bir işi, işlevi de ekonomik ve mali cephede zaten bu değil midir? İMF reçetelerinin tek gerçek işlevi, uluslararası sermaye çevrelerinden (emperyalist devletlerden, büyük bankalardan ya da bizzat İMF’nin kendisinden) aldığımız borcun vadesi geldiğinde gerisin geri ödenebileceği koşulların ekonomik ve mali düzenlemelerle güvenceye alınmasıdır. İMF reçeteleri her zaman buna hizmet eder, bunu güvenceye alır. Bu reçetelere atfedilen öteki herşey kitlelerin aldatılmasından ibarettir.

İMF reçeteleri gereğince ücretleri düşürmek gerekir, çünkü bu yolla kâr ve sömürü oranı artırılarak daha büyük kaynak yaratılır. Yeni vergiler koymak, dolaylı vergileri çoğaltmak gerekir, zira böylece ek gelir kaynağı edilir. Toplu tensikatlarla çalışan sayısını azaltmak gerekir, çünkü bu hem sömürü oranını artırmanın bir imkanı olur, hem de eğer sözkonusu olan devlet işletmeleriye bu yolla devlet harcamaları azaltılmış ve bu kaynakları başka türlü (doğal olarak en başta borç ödemeleri için) kullanmak olanağı yaratılmış olur. Eğitimden, sağlıktan, öteki sosyal harcamalardan kısmak gerekir, çünkü devlet ancak böyle tasarruf sağlayabilir ve emperyalist alacaklılarına karşı yükümlülüklerini aksatmadan gerçekleştirir. Bunun özelleştirme boyutu, kamu hizmeti alanlarını yerli ve uluslararası tekeller için bir sömürü ve vurgun alanı haline getirme hesapları da bunun ayrı bir boyutu.

“Küçülen devlet”in büyüyen işlevi

“Devleti küçültmek gerekir” diyorlar, bu ülkenin tüm sermaye uşakları, emperyalist merkezlerden aldıkları kalıpları yineleyerek. Bununla, devletin ekonomiden çekilmesi, dolayısıyla KİT’leri devretmesi, sosyal harcamalarını alabildiğine azaltması, kamu hizmetlerini kârlı bir sömürü alanı olarak tekellere devretmesi vb.’ni kastediyorlar. Devleti küçültmek derken bundan asla devletin baskı ve terör aygıtını küçültmeyi anlamıyorlar, tam tersine, bunu “devletin asli görevi” olarak görüyorlar ve devlet ekonomiden elini çekerse, yani bu anlamda küçülürse, böylece kendi “asli görevi”ne dönmüş olur ve daha iyi hizmet verir, diyorlar. Bu hizmetin ne olduğunu iyi biliyoruz.

Bu nedenledir ki, tüm piyasa liberalleri devletin küçültülmesini istemek bir yana, tahkim edilmesi konusunda tam bir görüş birliği içindedirler. Ordunun, polisin, yargının, diyanet örgütünün küçültülmesini, hapishane yapımının durdurulmasını isteyen yok bunlar arasında. Arada diyenler varsa da, bu ya demokrat görünme samimiyetsizliğinin ya da bizi ABD yönetse daha iyi, ki küreselleşmenin gereği budur diyecek kadar uşak ruhlu olmanın ürünüdür. Ama tekelci burjuvazi ile onun adına ülkeyi yönetenlerin tercihleri bu konuda yeterince açık, net ve gerçekçidir.

Onlar sosyal yıkım politikalarının ne anlama geldiğini ve hangi sonuçları üreteceğini çok iyi biliyorlar. Bundan dolayıdır ki, özelleştirmeler yoluyla ekonomik alandan çektikleri ve sosyal fonksiyonlarını iyice budadıkları, bu açılardan gerçekten giderek “küçülen devlet”lerini, öte yandan bir baskı ve terör aygıtı olarak devasa boyutlarda büyütme için herşeyi yapıyorlar. Sosyal harcamaları kısıyorlar, ama orduya, polise, zindanlara ayırdıkları kaynakları sürekli artırıyorlar. Eğitim ve sağlıktan kısıyorlar, ama silahlanmaya ve diyanet işleri örgütüne ayırdıkları kaynakları sürekli artırıyorlar. Bu bir sınıfsal bakış ve tercihtir, burjuvazi ne yaptığını çok iyi biliyor.

(Devam edecek...)

Krizin sosyal faturası

Türkiye kapitalizmi, sermaye sözcülerinin ifadesiyle, son 25 yılın en ağır ekonomik krizini yaşıyor. Kapitalist ekonominin bütün dengeleri alt-üst olmuş durumda.

Kapitalist ekonominin yaşadığı her kriz, işçi ve emekçi yığınlar için ödenecek yeni faturalar demektir. Daha fazla sömürü, daha fazla yoksulluk ve işsizliktir bunun anlamı.

Fakat işçi ve emekçi yığınların ödediği fatura bununla sınırlı kalmamaktadır. Kitleleşen işsizlik, derinleşen yoksulluk ve sefalet, işçi ve emekçilerin sosyal yaşamında da ağır sonuçlara yolaçmaktadır. İktisadi faturaya sosyal fatura eklenmektedir. İşçi ve emekçi yığınların sosyal yaşamı son derece kapsamlı, son derece yıkıcı bir tahribat ve çürümeyle yüzyüze kalmaktadır.

Bunun ne demek olduğunu anlamak için günlük basını biraz dikkatlice incelemek yeterlidir.

İntiharlar yaygınlaşıyor

İntihar olayları krizle birlikte katlanarak artmış durumdadır. İşten atılıp ailesini geçindiremeyecek duruma düşen ya da aldığı borcu kriz yüzünden ödeyemeyen insanlar tüm umutlarını yitirmekte, içine düştükleri çözümsüzlükten kurtulmanın yolunu intiharda aramaktadırlar.

Yaygınlaşan intiharların arkasında yaşanan ekonomik krizin yattığını uzmanlar da kabul etmektedir. Örneğin *Radikal* gazetesinde konuyu değerlendiren Doç. Dr. Armağan Samancı, ekonomik kriz yüzünden meydana gelen intiharların önümüzdeki günlerde artarak süreceğini, basına yansımayan daha birçok intihar olduğunu söylüyor ve ekliyor: “*İnsanlar borç etkisi altında depresyona girerek intihar ediyor. Belirsizlik, ümitsizlik ve problemlerin aşılamayacağı düşüncesi, insanları intihara sürüklüyor. Zaten aşırı derecede ekonomik sıkıntı çeken insanlarda intihar düşüncesi vardı. Ekonomik kriz de buna vesile oldu. Ekonomik krizin de etkisiyle bu yıl intihar olaylarında artış olabilir.*”

Aile içi sorunlar ve boşanmalar artıyor

Ekonomik sıkıntılar ve moral çöküş, insani ilişkilerdeki yabancılaşma, işçi ve emekçilerin aile ilişkilerinde de sonuçlarını yaratıyor. Emekçilerin aile yaşamında ortaya çıkan sorunların ve dolayısıyla boşanmaların temelinde herşeyden çok geçim sıkıntısı var.

Toplumun en üst gelir grubuyla en alt gelir grubunu, bu konuda, karşılaştıran bir araştırmanın rakamları şöyle: En üst gelir grubundaki insanların %8.3’ü dul ya da boşanmış kişilerden oluşuyor. En alt gelir grubundakilerin ise %22’si bu durumda. Bunun en önemli nedeninin maddi imkansızlıklar olduğu, krizin etkisiyle boşanma sayısının daha da artacağı açık.

Bununla bağlantılı başka sorunlar da yaşanıyor. Boşanmak sorunu çözmiyor, aksine yeni sorunlara yolaçıyor. Boşanma herkesten çok çocukları etkiliyor. Tüm psikolojik dengesi, kafasındaki moral değerler altüst oluyor. Çocukların sokağa veya daha kötüsü fuhuş şebekelerinin eline düşmesi giderek daha sık rastlanan olaylar. Bugün büyük kentlerde sokak çocuklarının sayısı onbinlerle ifade ediliyor. Gazeteler sadece İstanbul’da 500 kız çocuğunun fuhuş şebekelerinin elinde olduğunu yazıyor. Kapitalizm işçi ve emekçi çocuklarının geleceğini

yokediyor.

Aile içi şiddetin yaygınlaşması işin bir başka boyutu. Eşler başgösteren sorunlar nedeniyle boşanmasalar da aile içi şiddet yaygınlaşıyor. Bu şiddetten asıl zararı kadınlar ve çocuklar görüyor. İşten atılan, borcunu ödeyemeyen ya da başka sorunlardan bunalan, çözüm bulamayan “aile reisleri” öfkelerini ailelerinden çıkarıyorlar.

Aile içi şiddetin uç biçimi ise cinayet ve intiharlar. Son günlerde aile içi cinayet haberleri de artmış durumda. Şu gazete haberi bunun tekil bir örneği:

“*Evde yaşadığı sorunlar nedeniyle eşiyle kavga eden mobilya ustası Dursun Karaaş içinde çocuklarının da bulunduğu otomobilini denize sürdü.*” (*Radikal*, 2 Nisan 2001)

Sosyal ilişkilerde çözülme ve dejenerasyon derinleşiyor

İnsani ilişkilerde korkunç boyutlarda bir yabancılaşma yaşanıyor. Dostluk, dayanışma, yardımlaşma duyguları düzenin mekanizmaları tarafından büyük bir hızla köreltiliyor. İnsanlar başkalarıyla sadece kendi çıkarı için ilişkiye giren, selamlaşıp konuşan kişiler haline getiriliyor. Bencillik, bireycilik gelişiyor.

Ekonomik ve sosyal yıkım sonucunda ise fuhuş, alkolizm, uyuşturucu bağımlılığı, kültürel yozlaşma yayıldıkça yayılıyor. Soygun ve gasp olaylarında alabildiğine artış yaşanıyor. Kapitalist düzenin çürüme ve çöküş süreci işçi ve emekçi yığınları da içine çekiyor.

Sermayenin sahte çözümleri

Sermaye tümüyle sorumlusu olduğu bu çürüme ve çöküşü gizlemek için ortaya sahte çözümler atıyor. Örneğin sokaklarda yaşamak zorunda bırakılan çocuklara karşı sevgi ve şefkat gösterilerine soyunuyor. “Holdingler evlatlık aldı”! Bu bir gazete haberinin başlığı. 16 “yardımsever” holding patronunun sokaklarda yaşayan 29 çocuğu korumaya aldığını bire bin katarak anlatıyorlar. Ama hiçbirini sormuyor, bu holdingler son bir aydır kaç kişiyi işten attı, kaç çocuğun babasını-annesini işsiz bıraktı, kaç çocuğun sokaklara düşmesine neden oldu diye.

Düzenin toplumsal çöküntüye karşı önerdiği bir başka çözüm ise din. Toplumda devrimci bir mayalanmanın oluşmasını engellemek için sermaye din silahını tekrar tekrar kullanmakta sakınca görmüyor. Ekonomik ve sosyal yıkım dönemleri,

çaresizlik ve umutsuzluk duygularının yanısıra devrimci eğilimler de üretir. Devrimci eğilimleri köreltmenin bir yolu ise kaderciliği, bağnazlığı yaygınlaştırmaktır. Bu nedenle dinsel söylemler alttan alta bir kez daha ısıtılıyor. “Zirve”ler, paneller yapılıyor. Bugün toplumun herşeyden çok hoşgörüyü ihtiyacı olduğuna, dinlerin ise hoşgörüyü yücelttiğine dair propaganda yürütülüyor. Din, moral değerlerin parçalandığı koşullarda, sermaye düzeninin tehlikeli alternatiflerinden biri oluyor.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Kapitalist düzen işçi ve emekçilerin sosyal yaşamını sadece kriz dönemlerinde tahrip etmez. İnsani ilişkilerdeki yıkım ve yabancılaşma, çürüme ve dejenerasyon kapitalizm bataklığında hep ürer. Bunlar kapitalist üretim ilişkilerinin zorunlu sonuçlarıdır. Kapitalist düzende bu sosyal tahribatı önlemek bir yana, buradan yeni sömürü ve kâr alanları açılır. Fuhuş, uyuşturucu ticareti, porno vb.’nin devasa sektörler haline gelmesi gibi.

İktisadi kriz dönemlerinde çürüme ve kokuşma daha da derinleşir ve yaygınlaşır. Bugün Türkiye’de yaşanan da, sosyal yıkımın bu hızlanan ve yaygınlaşan halidir.

Sosyal yıkıma karşı mücadele, sermayenin saldırılarına ve ücretli kölelik düzenine karşı

mücadeleden ayrı düşünülemez. Bu noktada sözü işçi sınıfının devrimci programına bırakmak gerekiyor: “*Kültürel dejenerasyon ve ahlaki çöküntü. İnsani ilişkilerdeki korkunç yıkım ve yabancılaşma. Dev birer sektör halini alan porno ve fuhuş. Gittikçe yaygınlaşan alkolizm ve uyuşturucu. Yığınların depolitizasyonu, düşünsel edingenlik ve kültürsüzleşme. Dinsel gericiliğin ve bağnazlığın, her türden sapkın mezhebin ve batıl inancın güç kazanması. Günümüz kapitalizminin asalaklaşması ve çürümesinin aldığı bu korkunç ve yıkıcı boyutlar, “Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!” ikilemini her zamankinden daha yakıcı bir biçimde insanlığın önüne koymaktadır. Uluslararası proletarya önderliğinde zafere*

ulaştırılabilecek olan dünya devriminden başka hiçbir çözüm insanlığı kapitalizmin barbarlığından, emperyalizmin baskı, sömürü ve köleliğinden, savaşların yıkım ve sefaletinden kurtaramaz.” (TKİP Programı. Emperyalizm ve Dünya Devrimi Süreci bölümü. 23. madde)

Basından...

* “*Şubat kriziyle birlikte son bir buçuk aydır pek çok kişi ekonomik krizin ardından borçları yüzünden bunalıma girerek, intihar yolunu seçti. 23 Şubat’ta İçel’in Tarsus ilçesindeki kriz öncesi 30 milyar karşılığı dolar borç alan bakkal 61 yaşındaki Hamit Uyan’ın borcu, dövizdeki yükselişle bir gecede 50 milyara çıkınca başına dayadığı silahıyla intihar etti.*”

* “*Bakırköy’de Tamer İş Merkezi’nde muhasebecilik yapan 43 yaşındaki iki çocuk babası Teoman Kızıldağ, Zeytinlik Mahallesi’ndeki ofisinde, kafasına sıktığı tek kurşunla yaşamına son verdi. Arkadaşları Kızıldağ’ın son dönemde çok borçlandığını belirterek, ‘Ekonomik krizle borçları ikiye katlandı. Tek kurşunla intihar etmiş. Onunki gurur intiharı’ dediler.*”

* “*Ekonomik kriz sonucu işleri kötüye giden 42 yaşındaki Satılmış Duran, kendini yeni aldığı kamyonetin kasasına asarak intihar etti. Devriye gezen polisler tarafından ölü bulunan Duran’ın üstünden 1,5 milyar liralık borç senedi çıktı.*”

* “*Adapazarı’nda işsizlikten bunalıma giren bir kişi, Özel İdare İş Merkezi’nin 5. katına çıkarak intihar girişiminde bulundu. İntihara kalkışan genç herkesin şaşkın bakışları arasında yangın merdivenlerinden aşağı sarktı.*”

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları:

Newroz kutlamaları İmralı çizgisinin iflasını belgeler!

Bu yıl Newroz kutlamalarında yüzbinler sokaklara aktı, meydanları doldurdu, kendi ulusal istemleri ve hakları konusundaki ısrarını bir kez daha haykırdı. Newroz, kimi bölgelerde bayram havasında geçerken, kimi merkezlerde 1990'ların başındaki serhıldanları andıran sömürgeci devletle hesaplaşma ve mücadele gününe sahne oldu. Newroz, devlet ve ulusal kurtuluş davası karşısındaki duruşlar bakımından da bir kez daha ayrıştırıcı bir rol oynadı. Kürdistan'daki her sınıf ve siyasal eğilim kendi konumuna ve çizgisine uygun bir tavır sergiledi. Kısacası 2001'in Newroz kutlamaları mevcut siyasal durumu ve gelişmelerin yönünü doğru okumak bakımından sayısız veri sunmaktadır. Elbette önemli olan bu gerçekliği doğru okumak, doğru sonuçlar çıkarmaktır. Newroz kutlamaları neyi açığa çıkardı, neyi gösterdi? Newroz kutlamalarını nasıl okumak gerekiyor? Bu sorular ve yanıtları önemlidir!

“Kürtler, bu düzene ve bu devlete” ve “İmralı çizgisine sığmaz!”

Cumhuriyetçilere, İmralı Partisi yönetenlerine bakılırsa, Newroz kutlamaları kendilerini, kendi çizgilerini doğrulamış, halk kitlesel bir onay vermiştir. Bunu, başta devlet olmak üzere herkes görmeli ve tutumunu buna göre belirlemelidir. Newroz, İmralı çizgisinin zaferidir! Olaya yüzeysel ve dar bakanlar böyle bir sonuç çıkarabilir. Yine son çeyrek asırlık mücadeleyi, onun bilinç ve bilinçaltılarında yarattığı birikimi ve köklü değişimi unutanlar ve unutturanlar; başka bir anlatımla belleği tümden silinenler ve belleğimizi silmek isteyenler; son çeyrek asırlık mücadele ve savaş deneyiminde her şeyini ortaya koyarak ulusal istemleri ve hakları için, özgürlüğü ve bağımsızlığı için mücadele eden, bu mücadele ve savaş pratiğinde adeta yeniden doğan Kürt halk gerçekliğini unutanlar ve unutturanlar böyle değerlendirebilir. Yine Newroz'un özellikle son on yıl içinde Kürt halkıyla sömürgeci özel savaş rejimi arasında bir hesaplaşma, kendi ulusal kimliğine ve değerlerine sahip çıkmada bir kararlılık günü niteliğini kazandığını ve bu nedenle kanlı ve ölümüne bir direniş ve başkaldırı günü rolünü oynadığını unutanlar ve unutturanlar, '90'ların görkemli serhıldanlarını, iktidarlaşmayı hedefleyen serhıldanların yarattığı devrimci altüst oluşları unutanlar ve unutturanlar, son Newroz kutlamalarını tek boyutlu ve sığ değerlendirebilir. Kaldı ki İmralı Partisinin Newroz kutlamalarını istedikleri gibi değerlendirmelerinin sayısız nedenleri var.

Teslimiyet ve tasfiyeciliği halkımıza “Barış süreci” olarak yutturanların başka türlü davranmalarını beklemek safdillik olur. Newroz kutlamaları, özünde, İmralı çizgisinin, teslimiyet ve tasfiye sürecinin iflasını belgeler! Sokaklara akan, meydanları dolduran, her fırsatta kendi ulusal istemlerini haykıran Kürt halkı sömürgeci sisteme sığmaz! Kürt halkı bu Newroz kutlamalarında bir kez daha bunu kanıtladı, dost da, düşmana da... Kürtler, bu düzene ve bu devlete sığmaz! Nesnel olarak da konumları budur, bilinç ve mücadele birikimleriyle de durumları bundan başka bir şey değildir! Bu özellikleriyle devrimcidir, geleceği ulusal ve toplumsal devrimdedir! Newroz kutlamalarının ortaya çıkardığı ve anlattığı temel

gerçeklik budur! Kendilerini ve mücadele çizgilerini bu temel gerçekliği dayandırmayanların gelecekleri yoktur. Bu nedenle bırakalım çıplak ve kaba bir teslimiyet ve tasfiyeciliğin, reformizmin bile Kürdistan'da geleceği yoktur; ulusal kurtuluş devrimimizin son çeyrek asırlık pratiği bu gerçekliği sayısız kez kanıtlamıştır. Son Newroz kutlamaları da bu gerçekliğin başka bir göstergesidir!

Halkımız ve onun ulusal özgürlük, ulusal bağımsızlık ve eşitlik istemleri ve özlemleri, devletle bütünleşme, ulusal kurtuluş devrimimize ait bütün değerleri tasfiye etme çizgisi olan İmralı çizgisine de sığmaz! Newroz kutlamaları, bunu bir kez daha kanıtladı. Kürtleri harekete geçiren, Newroz alanlarına çeken, onu kendi ulusal bayramına, özgürlük, başkaldırı ve zafer günlerine çeken nedir? Bu soruyu doğru yanıtlamak gerekiyor. Her şeyden önce ulusal özgürlük ve bağımsızlık istemleri, onlarca yıldır bu konuda edindiği birikim, mücadele alışkanlığı ve refleksleri ile kazanımlarını, değerlerini ve birikimlerini koruma istemi, hatta bir yönüyle değerlerini koruma güdüsü halkımızı Newroz'a çeken en temel etkenler ve dinamiklerdir. Tarihin en eski zamanlarından günümüze kadar Kürt halkı kendi Newroz'una sahip çıktı, efsaneleştirerek, her yıl ateşler yakarak, halaya durarak ve sayısız mücadele biçimini deneyerek bunu yaptı.

1990'larla birlikte Newroz, sömürgeci sistemle hesaplaşma, düzenden tümden kopma ve ona karşı serhıldana durma, bağımsızlık ve özgürlüğü kazanma, kısacası tam anlamıyla bir başkaldırı ve savaş günü haline geldi. Her Newroz, bir bakıma, mücadele çizgilerinin, mücadele kararlılıklarının denendiği bir dönüm noktası, bir mihenk taşı oldu. Newroz, her yeni mücadele yılında bir bakıma savaş startı rolünü oynadı. Hiç kuşkusuz Newroz'un bu algılanışı ve somut uygulanışı halkımızın bilincinde, ruhunda ve politik duruşunda büyük bir devrim yarattı. Son iki yıldır İmralı tasfiyeciliği halkımızın bu direnişçi Newroz bilincinde ve ruhunda çok büyük tahribatlar yaratsa da, teslimiyetçi bilinç ve ruhu egemen kılmada önemli bir mesafe kat etmiş olsa da, Kürt halkının Newroz bilinci ve ruhunun henüz çok canlı ve diri olduğu, bu Newroz kutlamalarıyla bir kez daha açığa çıkmış ve kanıtlanmıştır. Bu anlamda bu Newroz kutlamaları, iki yıllık teslimiyet ve tasfiyeciliğin iflasını ortaya koyar.

Kürt halkı Newroz'una sahip çıkmıştır, Kürt halkı bu düzene, Türkiye Cumhuriyeti'nin, TC'nin demagojik bir ifadesinden başka bir şey olmayan “Demokratik Cumhuriyet” tasfiyeciliğinin ölüm tuzağına sığmadığını, sığmayacağını bir kez daha göstermiştir. Bu öğü, halkımız açısından ulusal

kurtuluş devrimimizin yeniden toparlanması ve zafer yürüyüşüne yönelmesi bakımından olumludur ve umut vericidir. Bu, aynı zamanda, devrimimizin nesnel ve öznel, devrimci birikimler bakımından sahip olduğu büyük olanaklara da işaret eder. Elbette devrim, bağımsızlık ve sosyalizm iddiası olanlar bu gerçekliği kavramak ve kendi stratejik duruşlarını ve çalışmalarını bu temellere ve olanaklara oturtmak durumundadırlar.

Newroz kutlamalarının paradoksal boyutu

Newroz kutlamalarında bugün, ulusal kurtuluşun, özgürlük ve bağımsızlığın önderi olarak değil, teslimiyet ve tasfiyeciliğin, Kürtleri devletle bütünleştirme, onun uysal bir “vatandaşı” haline getirme çizgisinin önderi olan Öcalan lehine sloganlar atması, yukarıda yaptığımız değerlendirmeyi geçersiz kılmaz. Tersine bu, Newroz kutlamalarının paradoksal bir boyutuna işaret eder. Zaten şu anda Kürt halkının içinde bulunduğu durumu, onun politik duruşunu, bu bağlamda Newroz kutlamalarını tek yönlü ve çelişkisiz değerlendirmek mümkün değildir. Kürtlerin duruşu ve bu bağlamda Newroz kutlamaları çok boyutludur, karmaşık ve çelişik uçları kendi içinde barındıran paradoksal bir bütündür. Bu paradoksal durumun aynı zamanda geçici olduğunu, bir geçiş aşamasına tekabül ettiğini peşinen vurgulamak durumundayız. Bu bağlamda bakıldığında Newroz kutlamalarının özü, halkımızın kendi değerlerine sahip çıkması, ulusal istemlerinin itkisiyle sokaklara akmasıdır. Öcalan'a sahip çıkması, İmralı Partisinin etkisiyle kimi sloganları atması olayın daha çok görüntü boyutunu, önde olan bir yönünü anlatmaktadır. Bunun da kökleri derinlere giden bir yanılsama olduğu ve zamanla mücadele değerleriyle Öcalan adı arasında kurulan yanlış özdeşleşmenin bir sonucu olduğunu, paradoksal da olsa bir yönüyle halkımızın kendi değerlerine sahip çıkışının bir yansıması olduğunu belirtmek gerekiyor.

Fakat bu noktada altını çizerek vurgulamalıyız ki, bütün bu iyimser değerlendirmeler, bizi ham hayallere de götürmemelidir. Evet, halkımız bu düzene sığmadığını, İmralı çizgisine sığmadığını göstermiştir. Ancak yine halkımızın en temiz duyguları ve istemleri sömürülerek, tarihimizin en büyük yalan ve demagoji kampanyasıyla sanal bir dünyaya çekilerek tasfiyeciler bir çizgide yok oluşa doğru götürüldüğü de bir olgudur. Halkımız ayağa kalkıyor, kendisinden istenenleri yapmaya çalışıyor. “Ya serhıldan ya özgürlük” aldatmacasıyla eyleme kalkıyor. Ama bunun devletle bütünleşme, kendilerine ait tüm değerlerin ve birikimlerin tasfiyesi olduğunu da bilmiyor. Aslında tümden “bilmiyor” demek de pek doğru değil. Kafası çelişkilidir; ulusal taleplerine sahip çıkışla, devletle bütünleşme, aynı anlama gelmek üzere kendinden vazgeçiş, tasfiye ve imha çizgisi arasındaki sarkaçta sallanıp duruyor, gidip geliyor.

Kısacası umut ile ulusal felaketi içiçe ve birlikte yaşıyor. Ulusal felaket süreci içinde umut parıltılarını, her şeye rağmen kendi değerlerine ve geleceğine sahip çıkma isteminin işaretlerini okumak çok önemli; 2001 Newroz kutlamalarının en özlü özetini de bu anlatıyor.

Newroz kutlamaları sınıfsal ve politik duruşları açığa çıkardı

2001 Newroz kutlamalarında sınıfsal ve politik duruşlar da bir kez daha açığa çıktı. HADEP yönetenlerinin devletin ve İmralı Partisinin çizdiği sınırlara sığmayan halkımızın en devrimci ve dinamik kesimlerini susturmak, düzene getirmek için harcadığı çaba utanç vericidir. Yüzbinler meydanlarda, ama kendi dillerinde türkü söylemeleri bile yasaklanmak ve engellenmek isteniyor ve HADEP yönetenleri de bunun “öncülüğünü” yapıyor. Peki bunların Newroz’dan anladıkları nedir? Bu, “Barış süreci” dedikleri olgunun nasıl bir şey olduğunu yeterince anlatmıyor mu? Hani “Ya serhıldan, ya özgürlük” sloganı dönemin taktiği olarak ilan edilmemiş miydi? Bu slogandaki “özgürlük?” kavramının içinin boş olduğu, koca bir aldatmaca olduğu kesin bir biçimde açığa çıkmıştır. Açık ki, kimi kültürel kırıntıları bile dile getirmekten acizdirler. Kürt orta sınıfları, kimi Kürt egemenleri, devrimimizin değerleri üzerinde palazlanan çapsız Kürt siyaset esnafı bugünkü tasfiye sürecinin, İmralı çizgisinin en ateşli yürütücüsü olduğunu bir kez daha göstermiştir. Bunların soluklarının neye yetip yetmediği bir kez daha anlaşılmıştır.

Bu Newroz kutlamalarında Kürt halkının devrimci, diri, dinamik yanları da bir kez daha açığa çıkmıştır, Kürdistan devriminin özünde bir emekçi ve ezilenler devrimi olduğunu kanıtlamıştır. Hiç kuşkusuz satırbaşlıkları biçiminde özetlemeye çalıştığımız bu dersler önemlidir, geleceğe daha doğru ve başarılı bir yürüyüş açısından paha biçilmez değerdedir!

“Savaş rantçıları” teorisi “geleneksel devlet stratejisi”ni gizliyor

Türk özel savaş kurmaylığı, MGK da Newroz kutlamalarını dikkatle izledi. Kürt halkının devrimci, direnişçi ve diri yanlarını gördü, çürüten yanlarını da öyle... Kürdün hem açığa çıkan gerçekliği, hem de taşıdığı devrimci potansiyelleriyle kendisi için ciddi bir stratejik tehdit ve tehlike olduğunu bir kez daha somut olarak algıladı. Dolayısıyla inkar ve imha siyasetinden ve özel imha savaşından zerre kadar ödün vermeme doğrultusundaki tutumunun kendisi açısından önemli olduğunu gördü.

Aklını ve ruhunu İmralı’nın sularına gömmüş “bizim” Cumhuriyetçiler, TC’nin Kürt sorunu ve ulusal kurtuluş hareketi karşısındaki bu devlet duruşunu olduğu gibi ve nedenleriyle birlikte kavramak yerine, değişmeyen bu geleneksel devlet stratejisini “savaş rantçılarıyla” açıklamakta ve gerçekliği büsbütün karmaşılaştırmakta, devleti ve onun stratejik duruşunu hedef olmaktan çıkarmaktadırlar. “Devlet iyidir, cumhuriyet bizimdir, onun asli kurucu ögesi, mutlak barışa gelir, kimi kültürel kırıntılar verir” yanılsamasını ve yanlış bilincini bütün tezlerinin ve politikalarının odağına oturtan İmralı Partisinin devleti temize çıkarması, halkımızın politik bilincini karartması için “savaş rantçıları” teorisini üretmesi gerekirdi. Oysa TC, kuruluşundan bu yana bas bas bağıyor: “Kürtler yoktur, en iyi Kürt ölü Kürt’tür!” Bugün de aynı inkar ve imha çizgisini çok daha kanlı ve yok edici yöntemlerle sürdürüyorlar. Bunu “Tek bir terörist kalana kadar sürdürme” biçiminde açıklamış ve bu konudaki kararlılıklarını defalarca pratikte göstermişlerdir. Burada “terörist” kavramı ile Kürt kavramını özdeş gördüklerini de hemen geçerken

belirtmek durumundayız. Newroz kutlamalarının ardında Kürdistan ve metropollerde başlattıkları Kürt ve devrimci süreklilik avı bu tutumlarının tartışmasız başka bir kanıtı değilse nedir?

Bir nokta daha var, değinmemiz gerekiyor: Cumhuriyetçiler, “biz değiştik, ne istedilerse onu yaptık, yapmaya çalışıyoruz; ama bu yapılanlar TC ve emperyalist devletler tarafından görülüyor, bize hala terörist damgasını vurmaya çalışıyorlar; demek ki onlar savaşın devamından yanadırlar, savaş rantçısıdırlar!” Bu yaklaşım gülünçtür, traji-komiktir!

Özgürlük, devrimci ulusal kurtuluştan, bölge ve dünya halklarıyla bütünleşen devrimden geçer!

Evet, mutlak anlamda teslim olduğunuz doğrudur, onların her isteğini harfiyen yerine getirdiğiniz de başka bir doğrudur. Devrime ve halkımızın umutlarına ait ne varsa hepsini tasfiye etmek için çok yönlü çırpındığınız da doğrudur. Ama unuttuğunuz bir şey var, siz bir kalem darbesiyle çeyrek asırlık bir devrimci mücadeleyi, onbeş yıllık bir savaşı ve sonuçlarını unutabilirsiniz, ama sömürgeciler ve emperyalistler hiçbir şeyi unutmuyor, sınıf ve devrim ve sosyalizm düşmanlığı onların genlerine işlemiştir, onların sınıf içgüdüleri çok güçlüdür, teslim olup ihanet etseler bile devrimcileri, hatta sıradan muhaliflerini bile affetmezler...

Bugün Alman emperyalizminin Dışişleri Bakanı olmuş bir eski RAF sempatzanının geçmişini her fırsatta dile getiren bir sistemin, yıllarca kendisine karşı savaşmış ve ağır darbeler vurmuş bir hareketi affetmesi mümkün mü? Elbette salt sınıf kinleriyle hareket etmiyorlar, bu tutumlarının güncelle ve geleceğe dönük boyutları vardır. Söz konusu olan Kürtler olunca, onlar karşısında karşı-devrimci bir tutumda ısrar etmeleri gayet anlaşılır değil mi?

Dolayısıyla TC’nin ve İngiltere, Almanya ve diğer emperyalist devletlerin Kürtler ve şu anda tasfiyeci bir çizgiye yatırılmış olsa da ulusal kurtuluş hareketi karşısındaki karşı-devrimci duruşlarının stratejik olarak değişmemesi anlaşılırdır, başka türlüünü beklemek siyasal ve tarihsel bilinçten yoksun oluşu ifade eder. Kısacası unutmamak gerekiyor ki, emperyalizmin yönettiği bu dünyada özgürlük isteyen Kürde bir karışık yer yok, bir solukluk yaşam yok! Yalvarmalar, utanç verici diz çökmeler, teslimiyet ve tasfiyenin hiçbir türü bu gerçekliği değiştirmez. TC’nin temelinde Kürdün inkarı ve soykırımı var, “en iyi Kürt ölü Kürt’tür” ilkesi, TC’nin şaşmaz düsturudur. Teslim olmuş, ihanet etmiş Kürt de bu şaşmaz ilkeyle çelişir. Tarihin öğrettiği, her gün tekrarlanan basit ve katı gerçeklik de budur!

Dolayısıyla Kürdün önünde iki seçenek var: Ya kendi yaşamı ve kaderi üzerinde söz ve karar sahibi olma, kaderini belirleme ve kaderine hükmetme anlamında ÖZGÜRLÜK; ya da halk ve ülke olarak ÖLÜM! Üçüncü bir seçenek yok!.. Özgürlük, ise devrimci ulusal kurtuluştan, bölge ve dünya halklarıyla bütünleşen devrimden geçer! Katı dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan gerçekleri bunu dayatıyor; son Newroz kutlamaları bunu öğretiyor!

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik! Kahrolsun sömürgecilik, faşizm ve emperyalizm!

Yaşasın Newroz çizgisinde yürüyen ulusal kurtuluş mücadelemiz!

PKK-Devrimci Çizgi Savascıları

1 Nisan 2001

(Arabasızlar hareketindeki ifadelerden hareketle Ücretsiz PDF Kitap Alın: <https://tiny.cc/meydewyorg> tarafımızdan konulmuştur -SYKB)

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine <i>(Tükendi)</i>	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı <i>(Tükendi)</i>	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu <i>(Tükendi)</i>	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi <i>(Tükendi)</i>	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi <i>(Tükendi)</i>	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık <i>(Tükendi)</i>	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları <i>(Tükendi)</i>	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar <i>(Tükendi)</i>	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri <i>(Tükendi)</i>	500.000 TL.
20-	Dünya’da ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	“İş-Ekmek-Özgürlük” sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu <i>Genişletilmiş 2. Baskı</i>	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi <i>(Z.Ekrem’e Cevap)</i>	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya’ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü <i>(broşür)</i>	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.
39-	Devrimci taktiğin sorunları	5.000.000 TL.

İsviçre’de ÖÖ ile dayanışma yürüyüşü...

F tipi hücrelere karşı mücadelemiz devam ediyor!

Türkiye cezaevlerinde süren direnişin başlangıcından bu yana İsviçre’de çeşitli etkinlikler gerçekleştirildi. Başka kentlerde sorunla karşılaşmazken, Basel yönetimi ve polis yetkilileri oldukça saldırgan bir tutum sergilediler. DETUDAK’ın yapmak istediği bir yürüyüş yasaklanırken, bir diğeri provoke edilerek, yabancı düşmanı kampanyalara alet edilmek istendi. Bu gerici tutum karşısında geri adım atmadık. Bu tutumu teşhir ettik ve siyasi tutsakların sesi ve soluğu olmaya devam ettik. Ulaşabildiğimiz ölçüde İsviçreli örgüt ve kuruluşları biraraya getirerek, hem bu gerici tutumu teşhir etmek ve hem de 150. günlere gelen Ölüm Orucu Direnişi’ni desteklemek kararı aldık.

24 Mart için İsviçreli dostlarımız yürüyüş izni için başvuruda bulundular. Bu defa yürüyüşe izin vermek zorunda kaldılar. Çünkü daha önceki yürüyüş yasaklaması, yasalara aykırı olduğu için halen mahkemelikti. Ve bu defa Türkiyeli örgütler yalnız değillerdi. Yürüyüş izni alınır alınmaz DETUDAK ve İsviçreli örgüt ve kişilerden oluşan yürüyüş komitesi faaliyetlerini hızlandırdı. Gazetelere ilanlar verildi.

Almanca ve Türkçe bildiriler, ilanlar, afişlerle yaygın bir çalışma yapıldı. Bu arada oldukça işimize yarayan bir gelişme oldu. 24 Mart aynı zamanda Basel’de uluslararası ziynet ve süs eşyaları fuarına denk geliyordu. O gün bütün dünya basını orada olacaktı ve oldukça kalabalık bir turist akını bekleniyordu. Böyle bir dönemde yürüyüş yapmamız Basel Ticaret Odası’nın işine gelmiyordu.

Yürüyüşten 4 gün önce polise başvurulup yürüyüşün yasaklanması talep edilmişti. Bunun mümkün olmadığı görülünce yürüyüşten vazgeçmemiz için bizimle ilişkiye geçildi. Tabii ki bu talebi reddettik. Bunun üzerine basın toplantısı yaparak polisi böyle bir yürüyüşe izin vermekle, düzenleyicileri de fırsatçı olmakla suçladılar. Ardından televizyon kanalları, radyolar, gazeteler, röportaj için düzenleyicileri aramaya başladılar. Bu olanağı en iyi biçimde kullandık. Sermayenin insan hayatını hiçe saydığını, sadece kârlarını düşündüklerini açıkladık ve kitleleri 150 günlerde olan Ölüm Orucu Direnişi’ne destek vermeye çağırdık.

Bin kişinin üzerinde insanın katıldığı yürüyüşte İsviçreli dostlarımız hatırı sayılır bir kalabalıkla katılmışlardı. Yürüyüşe ilgi oldukça büyüktü. Medyanın yanısıra çarşıda olan insanlar ilgiyle izliyor, konuşmaları dinliyor, anlamaya çalışılıyordu. Çarşının en kalabalık yerinde yürüyüş durduruldu ve DETUDAK adına Almanca bir konuşma yapıldı. Yürüyüş boyunca susmayan sloganların yanısıra İsviçreli dostlarımızın Almanca konuşmalarıyla sesimizi binlerce insana duyurmuş olduk.

Yürüyüşün bitim yerinde inşaat ve ilaç sektöründe yetkili olan GBI sendikası sekreteri kitleyi coşturan bir konuşma yaptı. Türk devletini ağır dille eleştiren sendikacı, İsviçre devletini de sessiz kalmak ve Türkiye ile en iyi ekonomik ve diplomat ilişkileri sürdürerek katliama ortak olmakla suçladı. Ardından konuşmalara devam edildi ve yapılan saygı duruşuyla yürüyüş sona erdirildi. Bir basın toplantısı yaparak, direniş devam ettiği sürece eylemlerimizi sürdüreceğimizi açıkladık.

Bir-Kar/İsviçre

Güney Kore: Otomobil işçileri yine polisle militanca çatıştılar

Güney Kore’nin başkenti Seul’da, 1 Nisan Pazar günü, devletin ekonomi politikalarına ve kitlesel işten çıkarılmalara karşı protesto yürüyüşü gerçekleştirildi. İşçiler yine polisle militanca çatıştılar. KCTU’nun (Kore Demokratik Sendikalar Konfederasyonu) diğer muhalefet hareketlerinin de desteğini alarak yaptığı yürüyüşe 5 bin işçi ve öğrenci katıldı.

İşçi ve öğrenciler esas olarak, Incheon’daki Daewoo Motor işletmesinde 1700 işçinin işten atılmasını protesto ettiler. Daewoo işçileri aylardır grevler ve yürüyüşlerle işten atılmaları karşı direniyorlardı. Protesto yürüyüşüne katılanlar ayrıca cunta döneminden kalan ve her fırsatta sendikalı işçilere ve sosyal hareketlere karşı kullanılan Milli Güvenlik Yasası’nın da derhal iptal edilmesi taleplerini yükseltirken, ABD’nin roket koruma programına karşı da sloganlarını haykırdılar.

Güney Kore’nin ikinci büyük otomobil tekele Daewoo’nun ana işletmesi aşırı borçlanma nedeniyle Kasım ayında iflas ettiğini açıklamıştı. Hükümetin satışa sunulan işletmeyi yabancı tekellere satma eğilimi var. Diğer tekellerin geri çekilmesi ile talepliler arasında şu an sadece General Motor bulunuyor. İhale görüşmelerinin sürdüğü bir süreçte işçilerin işten atılmalarının, bu Amerikan tekelinin şartları arasında olduğu tahmin ediliyor.

İşten atılmaları karşı işçiler Şubat ayı sonunda işyerini işgal etmişlerdi. Polis işyerini ancak işçilere vahşice saldırarak boşaltabilmişti. Bunun üzerine işyeri çevresinde iki haftayı aşan süre sokak çatışmaları yaşandı, Incheon ve komşu kent

Seul’de pek çok sayıda yürüyüş gerçekleşti.

Daewoo, ekonomide “yeniden yapılanma” örneği olduğu için, protestolar toplumun ezilen kesimlerinin tümünden destek alıyor.

Cumartesi günü kamu sektörü ve ulaştırma sektöründe çalışan işçiler de ekonomide planlanan yapısal değişikliği protesto yürüyüşü yapmışlardı ve yürüyüşe 8 bin emekçi katılmıştı.

Ancak, Daewoo’daki işten atılmaları karşı verilen mücadelenin giderek hızını kaybetmekte olduğu gözleniyor. İşten atılmayan işçiler 8 Mart tarihinde üretime yeniden başladılar. Böylece işten atılan işçilere en büyük darbeyi vurdular. Cumartesi günü yürüyüşe 20 bin kişi beklendiği halde bu düzeyde bir katılımın sağlanamaması bununla bağlantılı.

Bunun yanısıra, diğer muhalif kesimler ve öğrencilerden gelen dayanışma eylemleri bugüne kadar görülmemiş bir çeşitlilik kazanıyor ve artıyor.

Venezuela’da onbinlerce işçi greve gitti...

Venezuela’da petrol işçileri greve çıktılar. Diğer yandan öğrenciler ve yaşlılar da protesto eylemleri gerçekleştirdiler.

Petrol sektöründeki greve 52 bin işçi katıldı. Bu sayı sektörde çalışan işçilerin % 92’sini oluşturuyor. Perşembe günü sona eren 48 saatlik grev sonunda işçiler, bunun, protestolarının başlangıcı olduğunu vurguladılar. Grev komitesi gerekli makamlarla diyalog kurmaya çalışırken, işçi temsilcileri her an süresiz greve gidebilecekleri açıklamaları yapıyorlar.

Sektör, ülkenin asıl döviz kaynağını oluşturmasından dolayı önemli bir yere sahip.

Büyük bir telaşa kapılan hükümet grevi illegal ilan etti ve grevdeki işçilerin üzerine paramiliter Ulusal Muhafız Birliklerini gönderdi. Birliğin görevi kamu düzenini sağlamaktır! Ulusal Muhafız Birliği komutanı, eylemcilerin ana yolları veya kamu binalarını işgale yönelmesi durumunda saldıracaklarını açıklayarak, gözdağı verdi.

Petrol işçileri grev süresince akaryakıtın diğer işyerlerine gönderilmesini engellemeye çalıştılar.

Petrol işçileri % 15’lik ücret zammı talep ediyorlar. Kamu işletmesi olan “Venezuela Petrol” ise ücretleri kendilerinin belirleyeceğini söylüyor.

Venezuela’da şu an sadece petrol işçileri değil barikatların arkasında olanlar. Orinoco’da, ülkenin tanınmış dökümhanelerinde çalışan işçilere de grev çağrısı yapıldı. Çağrıya uyan 6 bin işçi, yani çalışanların % 90’ı greve gitti. Ülkenin güneyinde ise elektrikçiler fitili ateşlediler. Diğer yandan yaşlılar protestolarıyla başkent merkezini geçici olarak zaptettiler.

Bangladeş’de genel grev...

Bangladeş Başbakanı Şeyh Hasina’nın istifa etmesi istemiyle 3 gün süren grevde polisin saldırması sonucu 4 kişi öldü, 300’ü aşkın kişi yaralandı. Yüzlerce insan gözaltına alındı. Tepkilerin temel nedeni Hasine hükümetinin yolsuzluk ve muhalefete saldırgan tavır takınması.

“Bahar görkemli bir zafere tanıklık edecek”

Fatime Akalın

(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

"Dün nasılsa bugün de öyle öldürülür taşıyan ışığı başkaları alır onların yerini ışığa dokunamaz ama kimse"
Aragon

Kantinden parayla ısıtıcı olarak ihtiyacımızı karşılamamız dayatılıyor. Kazanılmış haklarımıza dönük bu saldırı (...)

Saldırı bunlarla da sınırlı değil. Görüşe gelen akrabalarımızın akrabalıklarını belgelemesi zorunluluğu da yeni uygulamalar arasında. Ailelerimizin görüş sırasında getirdiği içme suyu da dahil hiçbir şey alınmıyor. İhtiyaçlarımızın kantinden karşılanması zorunluluğu dayatılıyor. Bununla cezaevleri kantinlerinin kâr merkezleri haline getirileceği açık. Ancak kantinde olan şeyler de sınırlı. Tüm bu uygulamalara rağmen sürecin kaderini tayin edecek olan elbette direnişimiz.

“Öyle bir ısınacak ki bahar, güneşi tutsak etmeye kalkanları yakıp kavuracak”

Direnişimiz bugün 154. gününde. Dün ilk şehidimizi Sincan hücrelerinde verdik. İlk şehidimizin isyan ve direniş demek olan 21 Mart'a denk gelmesi ayrıca anlamlı. Mevsimleri deviren, üç mevsime yayılan direnişimizde hücre hücre örülen zafer tomurcuklarımız patlamaya başladı. Bahar doğanın canlanması ve görkemli bir zafere tanıklık edecek. Ölümlerimizle yolumuzu açmaya devam edeceğiz yine. Nasıl sımsıkı sarılmışsak yaşama, öyle rahat ve başı dik karşıyoruz, karşılayacağız ölümü. Bugün omuzlarımızdaki tarihi sorumluluğun bilincindeyiz. Onurumuza, devrimci kimliğimize, kişiliğimize dönük her saldırı bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da devrimci irademize çarparak tuzla buz olacaktır, hükümsüz kalacaktır.

Bizim için herşey açık ve net. İki sınıfın dişe diş savaşıdır bu. Sermaye, içinde debelendiği derin krizin yükünü işçi sınıfına ve emekçilere fatura edebilmenin yolunu teslim alınmış, kimliğinden soyundurulmuş devrimci ve komünistlerde görüyor. Bu yalnızca zindanda değil sokakta da böyle. Bu ülkenin zindana çevrilmek istenmesidir sözkonusu olan. Ama suskunluk ne zindanda ne sokakta boy verdi. 21 Mart'ı zılgıtlarla, halaylarla ve yakılan ateşlerle karşıladı Kürt halkı. Teslimiyetçi çizginin tüm uğraşlarına rağmen kendisine

yıllardır (...) karşı yine taş oldu. O kadar kolay (...) bir kez daha gösterdi.

İşçisinden memuruna, esnafına her kesimden yükseliyor sesler. Bunların sendika ağaları barikatına takılmaması bizim sorumluluğumuz. Toplumun her kesiminde yaşanan derin hoşnutsuzluğun toplumsal bir harekete, yeni bir kitle muhalefetine dönüşme koşulları fazlasıyla mevcut. Küçük dereciklerin birleştirilmesi ve gürül gürül akan bir ırmağa dönüşmesi sorumluluğu sınıfın partisinin omuzlarında. Şimdi her zamankinden daha fazla enerjiyle sınıfa, kitlelere gitmemiz gerekiyor. Günlük sorunların, küçük küçük aksaklıkların ayağımızda pranga olmasına, enerjimizi emmesine izin veremeyiz. “Yaşamın her alanda hücreleştirilmesine karşı her alanda direniş!”, işte yapmamız gereken bu.

Şimdi hücre hücre erirken, hücrelerimizden çekilen öz suyun ülkemizin topraklarında devrimin ateşini yakacağı bilinciyle direniyoruz. Öyle rahat bekliyoruz ölümün damarlarımızdaki ilerleyişini. Kasılan midemizde, kaslarımızda, incelen bedenimizde yarınlar ve devrimci davamıza olan sarsılmaz inancımız var. Kış bahara döndü, baharı ısıtacağız. Öyle bir ısınacak ki bahar, güneşi tutsak etmeye kalkanları yakıp kavuracak.

Sanırım bir süre görüşe gelemeyeceksiniz. Ancak yine de zorlamaya devam etmek gerek. Bu arada *Nasıl Yapmalı*'yı bitirdim. İlk devrimcilik günlerimde okumuştum. Aradan uzun yıllar geçti. Bu sefer başka tatlar alarak okudum. Göndermeyi düşündüğünüz romanları diğer ailelerle gönderebilirsiniz. Şimdilerde elimizdekiler bitiyor. Eğer gelirse seviniriz. Sağlığım ile ilgili yeni bir gelişme yok. Su, şeker ve tuz alımı düştü. Mide ve kaslarımızdaki kramplar sıklaştı. Ölüm Orucu'nun olağan belirtilerini yaşıyorum yani. Diğer dostlarımız da iyiler. Yani dimdik ayaktaız ve moralimiz, coşumuz her zamanki gibi.

Tüm dostları sevgiyle kucaklıyorum. Şimdilik veda zamanı, hoşçakal.

22 Mart 2001

(...) yerler idare tarafından çizilmiştir...

TKİP tutsağı/ÖÖ direnişçisi Şaduman Mutlu'ya mektup...

“Sizlerin saçtığı ışıklar hep parlayacak!”

Sevgili Şaduman, merhaba!

Ben yurtdışında yaşayan bir *Kızıl Bayrak* okuruyum. Sen beni tanıımıyorsun, ama ben seni yaptıklarınla ve yazdıklarınla tanıyorum.

Ben çocukluğumdan beri gerçek devrimcilere hep büyük bir saygı ve hayranlık duydum, ta ki Avrupa'ya gelinceye kadar. Burada devrimciyim, solcuyum diyen kokuşmuş, bitmiş bozuk kişilikleri görünce büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

Bir dönem hayran olduğum, erişilmez insanlar olarak gördüğüm o insanların hiçbirisi bunlar değildi. Bu hayal kırıklığım sizlerin yaptıklarından haberdar olmaya başladığımdan, yoldaşlarınızı tanıdığımından sonra umuda dönüştü.

Ama şu andaki yaptıklarınızla bunların bitmediğini, hatta daha da güçlenerek, daha da inançlı, bilinçli birer güzel yürek karşımıza çıktınız. Kaybolan umutlar sizlerle birlikte yeniden büyüdü ve güçlendi.

Sevgili Şaduman,

Senin hikayeni bir arkadaştan duydum, yani senin de bir anne olduğunu, eşin/yoldaşınla bu eylemde yer

aldığını öğrenince çok şaşırdım, etkilendim. Önce kabul edemedim. Çünkü ben de bir anneyim, ortak yanımız bu. Yalnız senin kadar güçlü, yürekli ve bilinçli bir anne değilim. Hayatımın en önemli parçası kızım. Bir anne olarak buna nasıl karar verebildin? Çocuk annesiz ve babasız kalacak, bunu düşündükçe kararımı anlamakta zorlandım. Ama konuşup tartıştıkça, üzerinde düşündükçe, bunun bir anne duygusallığı olduğunu anladım. Bu kararın büyük bir yüreklilik, büyük bir cesaret, bilinç ve inançtır. Bu nasıl bir iradedir ki, bu kararı alabilirsin diye kendime sordum ve sana hayran oldum.

Sizlerle birlikte çocuğunuz belki de biyolojik olarak anne ve babasını kaybedecek. Ancak onların kahramanlıklarıyla onurlanacak ve geride ona sahip çıkacak yüzlerce gönül annesi ve babası olacak.

Sizler ulu bir çınarın dalları ve filizlerisiniz. TC bu çınarı budayarak sizleri yok etmek istedi, ancak şunu hesaplayamadı. Bu dallar, filizler toprağa düştüklerinde birçok fidanlar getirecek ve bunların her biri birer çınar olacak.

Bunu beceremeyeceklerini anlayınca, medya ile birlikte sizleri bizlere unutturmaya çalıştılar. Ancak bunu da beceremediler.

Bizler sizleri *Kızıl Bayrak* gibi yayınlar sayesinde unutmayıp adım adım izledik. Sizlerin yenilmez bir güç olduğunuzu gördük. Doğüstü bir direnç gösterdiğinizi gördük. Ve sizleri unutmadık, unutmayacağız, unutturmayacağız.

Sevgili Şaduman,

Can Yücel'in dediği gibi, eğer bu bir koşu ise, bu koşunun en önemli kısmını siz koşunuz. Öyle koşunuz ki, nefesiniz tikanırcasına, kalbiniz dururcasına. Kalbiniz dursa da sizlerin saçtığı ışıklar hep parlayacaktır. Aşkolsun hepinize, gerçekten aşkolsun.

Bu mektubumu okuyabilecek misin? Keşke okuyabilsen, keşke seninle ve arkadaşlarınla, bu büyük insanlarla tanışabilsem. Ama olsun, hepinizi tanıyoruz ve hep anılarımızda olacaksınız.

Hepinizi gönülden, sevgi ve hayranlıkla kucaklıyorum.

Basel'den bir *Kızıl Bayrak* okuru

“Tutsak yakınları çok güçlü olmak durumundalar.”

Muharrem Kurşun

(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

Sevgili yoldaşlar,
Gecenin bir vakti, nasıl olduysa, gazetemizi verdiler elime. Gözlerime inanamadım. Aylardan sonra elime alıyor, dokunabiliyor, dahası okuyabiliyordum. Önce hızla sayfaları çevirdim, gözden geçirmek için. İlk gözüme çarpan ilk mermimizin, Cengiz'imizin, kızılbanlı resmi oldu. Volkan gibiydi gözleri, Newroz'un ateşine karışıyordu yüreğinin ateşi. Onu da zafer ülkesine uğurladık. Yolun açık olsun Cengiz, bizi kışkırtarak ilk giden oldun zafer ülkesine. Bizden evvel halaya durdun ateş toplarımızla. Peşin sıra geliyoruz. Halayda yerimizi ayırt.

Daha sonra birçok yazının yanı sıra, gözüme çarpan, ilgimi öncelikli olarak çeken- doğrusunu söylemek gerekirse- canyoldaşımın mektubu oldu. Romantizmden çok, kavgaydı soluduğum yarımın satırlarında. Bir Ölüm Orucu'sunun canyoldaşı böyle vakurla ve metanetle uğurlayabilmeli yarini zafer ülkesine. Ödenecek tek bedel ölümsüzleşen canlar değil. Bu bedele duyulan acı daha boyutlu bir bedel aslında. Bu yüzden, tutsak yakınları çok güçlü olmak durumundalar. Yarini, oğlunu, kızını, kardeşini vakur ve metanetle zafer ülkesine uğurlamakta tereddüt

etmemeliler. Duygusalığa kapılıp, onursuzluğu dayatmamalılar yakınlarına. İşte bu yüzden canyoldaşımın mektubunun önemi vardı benim için ve öncelikli olarak ilgimi çekti.

Hatice yoldaşın fotoğrafı ayrı bir güzel göründü bu kez. Aynı fotoğrafı Çankırı'dayken bana göndermişti. “Kırmızı sana çok yakışmış” diye yazmıştım. Alındaki bandı görüyordum ben o fotoğrafta; yüreğinden alın vuran bandı, bayrağımızı... Şimdi benden önde koşuyor. Oysa benden birkaç gün sonraki grupta yarışa başlayanlardandı. Umarım benden evvel varmaz zafer ülkesine.

Başlarken şöyle bir duygu vardı içimde. Bu direnişte partimiz bir şehit vermeli ve bu ben olmalıyım. Habip ve Ümit yoldaşlarla fotoğraflarda da olsa yanyana durmak -ne büyük onur, ne büyük gurur. Hala bir şansım var, ama Hatice yoldaş gibi bazı yoldaşlar şansımı zorluyor. Kızıyorum bu duruma.

Aynı sıralamayla gazetemizdeki tüm yazıları okudum. Amacım sabaha dek bitirip, gazetemizi yoldaşlara ulaştırmak. Üç-üçbuçuk saat içinde içer gibi okudum gazetemizi. Şu an yoldaşlar okuyor. Onlara ulaştırmanın sevincini ayrıca yaşıyorum.

(Hastanenin tek iyi yanı, yoldaşları anlık da olsa görebilmek. Anlık selamlaşmalarda akıtılan sevgi selleriyle yıkıyoruz hücreleri...)

Gazetemizi günlerce okumayan yoldaşları gördüğümde, duyduğumda, bunlara kızmanın ötesinde, şaşıyordum. Şimdi daha çok şaşıyorum. Birincisi, bunu nasıl başarabiliyorlar anlayamıyorum. Sesimiz, soluğumuz, gözümüz, yüreğimiz o bizim. Her satırı 150 yıllık emeğin ürünü. Yüreği parti parti çarpan bir yoldaşın gerçekten önemli işleri yokken gazetemizi gecikerek okuması, erteleme benim için anlaşılır birşey değil. İkincisi, kendi okumayan biri, gazetemizi nasıl bir işçiye, emekçiye verebilecek? Hadi verdi diyelim, o işçi şu yazıda ne anlatılıyor diye soracak olsa, ne yanıt verecek? Böyle yoldaşları bizler gibi aylarca zindanda gazetesiz bırakmak gerekiyor galiba, belki o zaman değeri daha bir anlaşılır.

Hastanede Ölüm Orucu'nun 162. gününe böylesine harika bir geceyle girdim. Gün başladı, işçiler işbaşı yaptı (tabii işi olanlar ve bugün işten atılanlar).

Direnişle geçecek yeni güne merhaba.

30 Mart 2001

“Kazanan biz olacağız!”

Canım kızlarım,
Sultan hariç diğerlerinle uzun süredir görüşemiyorum. Yarı yıl tatilinde de Dilara'nın geçirmiş olduğu kaza nedeniyle görüşememiştik. Bundan böyle, her biriniz ayrı ayrı düzenli mektup yazarsanız, az da olsa hasret giderir, sevgimizi tazeleriz.

Anneniz ve Sultan şu an bulunduğum cezaevine geldi, görüştük. Hem benim, hem de cezaevi hakkında sizlere anlatmışlardır. Belki, uzun süredir onlarla da görüşemediğim için, şu an içinde olduğum direnişten dolayı beni zayıflamış ve halsiz görmüş olabilirler. Sık sık görüşemediğimiz için, uzun bir aradan sonra beni aynı kiloda görmeyişleri, onların gözüne halsiz görünmeme neden olduğu kanısındayım. Ama içinde olduğumuz durum ne olursa olsun, benim ve arkadaşlarımızın morali çok iyi. Çünkü bizler biliyoruz, bu direnişte ve kavgada bizler kazanacağız. Biz 28 şehit verdik, belki daha da çok şehit vereceğiz, bir çoğumuz sakat da kalabiliriz, ama kazanan biz olacağız.

Bizleri diri diri gömmek istedikleri bu mezarı yıkıp çıkamadığımız sürece, bizim de sağ olarak dışarı çıkmamız mümkün değil. Zaten F tipi cezaevlerinin bir amacı, sürece yayararak sessiz sedasız öldürmek. Dışarıda öldüremediği devrimcileri buralarda öldürmek amacıyla yapılmış ve faaliyete geçirilmiştir F tipleri.

19 Aralık'tan sonra açılan F tiplerine, saldırıya uğrayan, yara bere içinde olan devrimci insanları götürdüler. Yaralı olmalarına rağmen, dayaktan geçirilerek hücrelere konuldular. Onunla da yetinmediler, sayım bahanesiyle saldırdılar, işkence yaptılar. Ölüm Orucu ve Açlık Grevinde olanlara tuz, şeker ve su dahi vermediler. Bırakın diğer günlük ihtiyaçları, zaten hiç bir ihtiyaçları karşılanmıyordu. Ailelerine, yakınlarına ve arkadaşlarına ulaşmak için

ne kağıt ne de kalem veriliyordu. Avukatları ve aileleriyle görüş yaptırmıyorlardı.

Bu insanlık dışı muamelelere rağmen, devrimciler inançlarında ve kararlılıklarında zerre kadar geri adım atmıyordu ve atmadılar. Devrimciler biliyordu F tiplerinin ne maksatla yapıldığını, onun için bir mücadele başlatmışlardı. Hem de geri dönüşü olmayan bir mücadele, bir direniş, bir kavgaya başlatmışlardı.

Benim olduğum cezaevinde ise 19 Aralık operasyonu sonrasında, yani 67 gün sonra F tiplerine nakil yapılmaya başlandı. Biliyorsunuz, ben de 19 Aralık sonrasında Ölüm Orucu'na başlamıştım. Gebze'den alınıp Tekirdağ F tipine getirildiğim gün, 67. günümdeydim. Benim gibi birkaç arkadaş daha vardı Ölüm Orucu'nda olan. Bir kısmı da 30-40 gündür açlık grevinde idi.

Gebze'den alındığımızda, yanımıza şeker, tuz ve su aldık. İlk açılan F tipleri ile ilgili bilgi sahibi olduğumuz için, tedbir olsun diye ihtiyacımız olan bazı eşyaları da aldık. Aslında biliyorduk bize vermeyeceklerini, yine de kağıt, kalem, defter vb. aldık. Ring arabasına bizi koyduklarında, eşyalarımızı alıp başka araca yüklediler. Tekirdağ'da kayıt ve bazı işlemlerden sonra, çantamın hangisi olduğunu ve almamı söylediler. Ben de çantamı alıp hücreye gideceğiz diye düşünmeye başlamıştım. Bu ana kadar iyi davranıyorlardı. Asker ve gardiyanlar beraber kayıtları yaptırıyor, kolumuzdan tutarak bir yerden bir yere götürüyorlardı.

Önce arama yapılacaktır, dediler. Az önce arama yaptınız, dedim. O ayrı deyip beni bir odaya aldılar. Oda küçüktü, odanın ölçüsüne göre çok insan vardı. Soyunmamı istediler. Soyunmayacağımı ve aramanın bu halde yapılmasını söyledim. Hemen gardiyan ve askerler üstüme atlayıp soydular. Son günlerde

da iki eşofman giyinmiştim. Bunların birer adedini aldılar. Yani üstümden bir kazak, bir eşofman eksildi.

Öyle odalar ki, o kadar itip kakışma yaşanıyor, dışarıda olan arkadaşlarımız duymuyorlardı. Ya dışardaki gürültüden, ya da kapılar sağlamdı.

Aramadan sonra berber odası dedikleri bir odaya aldılar. Bu oda da arama odası büyüklüğünde. Burada gardiyan ağırlıklı 20'ye yakın adam var, saç kesme makinası askerin elinde, beni bir köşeye sıkıştırıp kesmeye başladılar. Bir yandan da laf atıp saldırıyorlardı. Birkaç kişi (...) ayakta saçımı kestiler. Zaten fazla karşı koyamamıştım, Ölüm Orucunun 67. günü olduğu için onlara fazla zorluk çıkaramamıştım, iki kişi rahatlıkla beni etkisiz hale getirebiliyordu.

Saç kesim işi bitmişti. İçlerinden biri neden zorluk çıkarıyorsun, efendi efendi gelip saçımı kestirsen olmaz mıydı, dedi. Saçımı, bıyığımı ve traşımı ben ne zaman istersem olurum, bu gibi zora dayalı hiçbir yaptırıma uymam, dedim. O ara sağnak şeklinde yumruklar ve tekmele yağmaya başladı. Slogan atıyorum, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” diye. Avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Yan odalarda o masum görünenler ve arkadaşlarımız duysun diye bağırarak sloganlarımızı atmaya çalışıyorum. Birileri beni kaldırdı. Slogan atmayayım diye ağzımı eliyle kapatıyordu. Birkaç dakika sonra da dışarı çıkarıldım.

Dış salon hayli kalabalık. Berber odasından çıkarılır çıkarılmaz, yine sloganımı haykırdım. Olduğum odanın kapısında bekletilen arkadaşlar vardı. Onlar da bana katıldılar. Salonda bir kargaşa başladı. Beni tekrar geri çektiler. Adamlar o kadar (...) Tamamen (...) etkisiz hale getirilince yerden kaldırıldım. “Papazları” sosyolog, psikolog ve doktordan sonra hücreme geldim.

Kenan Oğuz
Tekirdağ F tipi hücreleri

“Tüm gücümüzle şafağı getirecek güne asılmalıyız...”

Resul Avaz

(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

Merhaba sevgili dost,

(...) Ancak şimdi yazabildiğim için beni bağışla.

Tembellikten değil ama yazmak eskisine göre yorucu oluyor. (Bugün bizim ekibin 100., ilk ekibin 103. günü) Böyle olması doğaldır da.

Bizi merak ettiğinizi biliyoruz. Basında çıkan yazılardan az çok tahmin edersiniz ki, artık hızla finale doğru gidiyoruz. Ruh ve zihin sağlığımız, moralimiz oldukça iyi. Ama aynı şey bedenlerimiz için artık pek geçerli değil. Parça parça, adım adım yaklaşıyoruz ölüme. Yani zafere, çünkü bedel istiyor yeniden.

Bundan çekineceğimizi düşünüp yanıldılar kaç kez. Yine yanılacaklar. Hiçbir güç değerlerimizden, inançlarımızdan soyunduramaz bizi. Ne ölüm, ne işkence, ne insanlık dışı baskılar... Çünkü haklı olmanın bilinciyle, geleceği kurma görevinin kıvancıyla hareket ediyoruz. Bu uğurda şehitler verdik, bedeller ödedik-ödüyoruz. Asla boşa gitmeyecek bu uğurda harcadığımız emek, verdiğimiz mücadele. Buna bütün kalbimizle inanıyoruz.

Sevgili dost, orada mücadelemize destek olmak üzere bir dizi etkinlik-eylemlilik içinde olduğunuzu biliyor ve bundan gurur duyuyoruz. En son Köln'de

40 bin kişilik bir miting olmuş. Oldukça anlamlı. Fakat gel gör ki, bu tür haberler basına yansımıyor. Daha doğrusu hiç yansıdığını görmedik. Katı bir sansür ve tecrit yalnız hücrelerde-burada değil, dışarda ve tüm toplumda da uygulanıyor. Bu korkunun ifadesi mevcut kriz ortamı ve istikrarsız siyasal yapı karşısında terörden başka bir çözüm üretmiyor rejim.

Bu vesileyle gündemi izleyebildiğimizi de belirteyim. Üç gazete okuyoruz. Gelişmeleri izliyoruz. Doğrusu katı tecrit ve ablukanın dağıtılması için direnişimizin sürmesi bile onların en büyük korkularından biri. Ama yetmediğini, her mevziyi tutmak gerektiğini de görmek gerekir. Bu ülkede demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunlukla içiçe dayatılan iktisadi yoksulluk, çok güçlü bir nesnel devrimci dinamik zemini oluşturuyor. Bugünden yarına kaybolması mümkün olmayan bu zemin aynı ölçüde kararlı ve istikrarlı bir önderlik gerektiriyor ki, halihazırda en büyük boşluk burada ortaya çıkıyor. Dün, direnişimizin erken evrelerinde, şunu ummuştuk; bir kıvılcım olabiliyorsak bu karanlığı aydınlatmak ve uyuyan yığınları uyandırmak için, yeni bir çıkış çok da uzak

olmayacaktır. Bu iyimserliğimizi hala koruduğumuzu söylemeliyim. Tüm sorunlarına, geriliklerine rağmen mevcut tablo değişebilir-

değişmeli.

(...) Burada genelde güçlü bir direniş ruhu hakim. Tek tük dökülmelere rağmen kazanacağımıza olan inancımızı koruyoruz. Zaman zaman düşündüğümde 100'lü günleri deviriyor olmanın bir tek kaynağı olabilir diyorum; direnme ruhunun kazandırdığı güç.

İşte böyle sevgili dost, direnişimizin görkemli günlerinde yazıyor olmak büyük bir bahtiyarlık benim için. Daha şimdiden göz kamaştırıcı bu direnişin hakettiği yeri alacağından eminim. (...)

Mektubun sonuna geliyorum. Biraz dağınık oldu, kusura bakma. Kazanırsak ve kalırsak daha güzel mektuplar için söz veriyorum. Ama önce kazanmalıyız. Tüm gücümüzle şafağı getirecek güne asılmalıyız.

Oradaki tüm dostları geleceği kazanacağımıza olan inancımız ve direnişimizin kararlılığıyla kucaklıyoruz. Sevgili dost sözümü unutmadım (tarağını göndermek için sürecin sonlanmasını bekliyorum).

Yeniden yazmaya çalışırım. Söz vermeyeyim yine de. Direnişin daha da uzaması durumunda -ki öyle görünüyor- çok fazla şehidimiz olacak. Buna ve yerlerini doldurmaya hazır olun.

Haydar'ın ve tüm diğer yoldaşların selamlarını iletıyorum. Seni hasretle kucaklıyorum. Görüşmek üzere...

30 Ocak 2001

ÖOdirenişçisi Hatice Yürekli'ye mektup...

“Sen kızıl bayrağımız en yükseğe dikilinceye kadar olacaksın, zafere kadar!”

Sevgili Hatice yoldaş,

Ben küçükken devrimcilerden bahsedilen konuşmalara tanık olurdum. Onların ne kadar yürekli olduklarını anlatıp dururlardı. Şu an hatırlıyorum da, devrimciler benim için olağanüstü insanlardı. Yüzlerini hiç görmemiştin, ama hep merak ederdim onlar gerçekte nasıl insanlar diye...

Daha sonra büyüdüm ve sonunda o olağanüstü insanlarla tanışma ayrıcalığını yaşadım. Ve

o insanlardan bir tanesi de sendin, sevgili Hatice yoldaş. Hatırlıyorum, 5 yıl önce bize arkadaşlarla gelmiştin, damda oturmuştuk. Ertesi gün birlikte pikniğe gittik ve o andan itibaren hayatımın akışı değişti diyebilirim. Çünkü en sonunda yüzlerini hiç görmediğim o olağanüstü insanlarla gerçekten tanıştım. Sen ne kadar samimiydin, ne kadar bilgili... O küçük yaşlarda kafamın içinde beliren tarife tıpatıp uymuştun. Bu benim için önemliydi ve hala da öyle. Seni o andan itibaren sevdim, sana inandım. Biliyordum ki, sen kızıl bayrağımız en yükseğe dikilinceye kadar olacaksın, zafere kadar! Ve diğer tüm devrimcilerin, yani olağanüstü insanların olacağı gibi. Şu an çok yoğun duygular yaşıyorum.

Yazmakta pek becerikli değilim, ama şu an sana karşı bunları hissediyorum ve bilmeni istedim.

Seni bütün yüreğimle kucaklıyorum. Sevgiler...

PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Antakya'dan eski bir voldaşın

“Herşey kollektif geleceğimizden yana...”

Merhaba sevgili dost, merhaba dostlar,

Direnişimizin 148. gününde hala sizlere yazıyor olmanın bahtiyarlığını taşıyoruz içimizde. Hala ayaktayız, hala direniyoruz zulme ve ölüme. Ayları ve mevsimleri geride bıraktık. Eriyen bedenlerimiz yağmurlardan, kardan, işkencelerden geçti. Şimdi ılık bahar güneşin altında gün sayıyoruz artık. Çoğu bitti, yolun sonuna, zafere az kaldı. Yine de kolay gitmeye niyetimiz yok. Gözümüzde nur, dizimizde derman oldukça, yüreğimizdeki ateş sönmedikçe, direnişin sınırlarını daha da genişletecek, daha da büyüteceğiz korkularını.

Sevgili dost, mektubumu almış olmana sevindim. Gerçi bu süreçte isteğimiz gibi yazamıyoruz. Ki bu konuda kollektif geleceğimiz açısından söylemek istediğim çok ama çok şey var. Yaşadığımız sürece, son birkaç yıla ilişkin oldukça uzun bir değerlendirme yazısı da yazmıştım. Maalesef operasyonla beraber gitti. Keşke zamanında iletebilmiş olsaydım. Zaaflarımızın ve hatalarımızın bize attığı çelmeden gerekli sonuçları çıkarıp yüzümüzü geleceğe dönmenin zamanıdır artık. Bu konuda tüm kaygılarımı tüketmiş olmayı isterdim. Elimdeki fırsat ve olanakları iyi kullanmadığım, pek çok konuda yetersiz kaldığım için ne çok pişmanım şimdi. Ve tam da ölüme çeyrek kala bunların ağırlığını hissetmek ne kötü!

Belki bir daha görüşmeyecek olmaktan dolayı direnişle beraber içimizdeki özelemleri de, sevinçler de büyütüyoruz. Geleceğin ayak seslerini şimdiden duyuyoruz. Herşey işçi ve emekçilerden yana, herşey kollektif geleceğimizden yana. Bugün bu inançla katlanıyoruz her türlü insanlık dışı uygulamalara.

Sevgili dost, görüşmesek de yüreğimizin ve bilincimizin yetmediğini sizler tamamlayacaksınız. Bunu biliyoruz. Söylenecek yeni bir şey yok. Ama yapılacak çok şey var. Yarınlar çok şeylere gebe.

Seni ve tüm dostları hasretle kucaklıyorum. Haydar'ın ayrıca selamlarını ve sevgilerini iletıyorum.

“OĞUL”dan...

Hayır hakkın yok bilesin

Kişisel ve ayrı bir keder duymaya

Varsın kullanmak amacıyla son kozunu

18 Mart 2001

“Biz kazanacağız!..

Ahmet Turan

(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

Sevgili yoldaş merhaba!..

Seni ve oradaki herkesi hasretle kucaklıyor ve öpüyorum. Nasılsın? Umarım iyisindir. Beni merak ediyorsun biliyorum. Nereden, nasıl başlamalı?

*“bu gece en hüzünlü dizeleri yazabilirim
şöyle diyebilirim; ‘Gece yıldızlıydı
uzakta tiril tiril yıldızlar, mavilikler’
gezinip şarkılar söylüyor gece yeli”*

Neruda

Neruda ile başladım. Sanma bu dörtlüğü seçtim diye kalemimden hüznün akacak... Bir yerlerden başlamalı dedim. Yıldızlar hep çekmiştir beni kendine. “Yıldız” kelimesini gördüm ya, yazmadan edemedim. Dur sana iki haftalık yaşadıklarımı anlatayım. Düşlerimi, umutlarımı ve geleceğe dair olanı bir sonraki mektuba saklayarak...

Biliyorsun Adalet Bakanlığı mı, Sağlık Bakanlığı mı artık hangisinin genelgesi ise, Ölüm Orucu direnişçilerini devlet hastanelerine muayene ve tedavi için götürüyorlar. Burada da piyango 23 Mart’ta bana ve beş kişiye vurdu. Önce Tekirdağ Devlet Hastanesi’ne götürüldük. Hastane bizi Edirne Tıp Fakültesi’ne sevk etmiş. Hayda!.. Bu sefer de Edirne yoluna çıktık, ilk yorucu yolculuk yetmiyormuş gibi. Orada Edirne Türk Tabipleri Birliği’nden bir heyet geldi. TTB olduğu için muayene olduk, tedaviyi kabul etmedik.

Muayene işlemleri gece geç saatlerde bitti. Bu gece burada kalacaksınız, yarın döneceğiz, denildi. Bir gece geçirdik orada. Sabah bizi orada tutmak istediklerini öğrendik. Bir gün önceden, “eğer burada tutulursak

suyu, tuzu, şekeri keseriz” diye dilekçe vermiştik zaten. Sabahki tutum üzerine kestiğimizi bildiren yeni dilekçeler verdik. Çıkışımız yapıldı. Tekirdağ yerine Edirne F tipine götürüldük. Orada iki gece misafir olarak kaldık. Sonra tekrar Tekirdağ...

Asıl komedi şimdi başlıyor. Geldikten iki saat sonra, bu sefer daha kalabalık olarak Tekirdağ Devlet Hastanesi’ne götürüldük. Yine aynı şeyler oldu. Bir farkla, benim de içinde olduğum üç kişi hastanede tutulduk. Tabi yine dilekçeler yazıldı. Bu sefer baştan suyu, tuzu, şekeri kestiğimizi bildirdik. Bu koşullarda iki gece geçirdik. En son Adalet Bakanlığı’ndan F tipi cezaevine, hastahane başhekimliğinden cumhuriyet savcılığına kadar ayrı ayrı yazdık; bundan sonra gelişecek olumsuzlukların sorumlusu siz olursunuz, eğer bizi burada tutmaya devam ederseniz, diye.

Ve iki saat sonra Tekirdağ F Tipi’ndeki “villam”daydım artık.

Yani anlayacağın yorucu ve hareketli bir hafta geçirdim. Sözüm ona sağlığımız için yapıyorlar. Ama daha fazla yıpratmaktan öte gitmiyor. Doğrusu susuz geçirdiğim iki günde “ipi göğüslemeye az kaldı” diye düşünmedim değil. O koşullarda bir yandan iradeni kırmadan finiş çizgisine koşuyorsun, diğer taraftan “inat değil mi, bir gün fazla yaşamak” diyorsun. Garip gelmesin sana bu ikilem. İçinde yaşarken daha iyi anlıyor, gerim gerim gerilip tüm benliğinde hissediyorsun. Neyse şimdi gayet iyi ve neşeliyim. Moralim yüksek.

Sana tekrar görüşeceğiz demeden Adnan Yücel’in bir şiirini yazmak istiyorum.

*Alnımızda dalgalanan
bayraklar adına
Bayraklarda yaşayan
ölümsüzlük adına*

*Durmak yok bu koşuda
Teslim olmak yok
Ağıt yok dilimizde
Dizlerde titreme yok*

*Kaç güneş sönerse
sönsün içimizde
Hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
Ya şafak sökerken
Ya güneş yükselirken
Sizin sesiniz olup
Sizi haykıracağız
BİZ KAZANACAĞIZ
BİZ KAZANACAĞIZ!..*

Adnan Yücel

Hepinizi tekrar hasretle kucaklıyor ve öpüyorum. Zafere olan sarsılmaz inancımla yoldaşça selamlar.

2 Nisan 2001

Tekirdağ F Tipi Cezaevi

“Dolu dizgin koşuluyor maraton”

*“Kucakladın mı sınıksı kucaklayacaksın
arkadaşımı*

*Kavgaya tüm kaslarınla, gövdenle, tutkunla
gireceksin*

ve uzandın mı bir kez sınıscık kumlara

*Bir kum tanesi gibi, bir yaprak gibi, bir taş gibi
dinleneceksin.”*

Merhaba,

(...) Bilmem, buraya mı özgü hasretin çok daha fazla yoğunluklu yaşanması? Sizin orada da yoğun mu yaşanıyor hasretlik. Ne kadar özledim seni bir bilsen.

Evet sevgili dost, nasılsın? Elbette iyisindir. Hayatın damarlarından yakalamış birinin kötü olma şansı var mı? Ben mi? Ben de çok iyiyim. Yani canavar gibi... Bu nasıl oluyor, ben de bilmiyorum gerçi. Sadece çok iyi olduğumu belirtmek için kullandığım bir deyim ya da cümle... Bizim buralardan az çok haber alıyorsundur. Maraton başladığı gibi devam ediyor, özünden bir şey kaybetmeden. Bu sefer yolculuk biraz daha uzadı. Ancak uzadıkça soluklar tükenmiyor. Hatta tükeneceğine yeni katılan soluklarla güçleniyor, gelişiyor. Elbette yorulanlar oluyor. Yorulanlar erkenden çekiliyor, yaşamın gerçek güzelliğinin tadına varanlar, onu sınıscık tam ortasından kucaklayanlar oluyor. Çünkü onlar yaşamın bütünlüklerini tanımak arzusuyla yanıp tutuşuyorlar. Gökyüzüne, denize, yani evrenin bütün renklerine, en önemlisi de insana başka gözlerle bakıyorlar. Dedim ya, dolu dizgin koşuluyor maraton. En küçük

mutluluktan bile yaşama sevinçleri çoğaltarak yürünüyor kısaca.

Burada seni sık sık anımsıyorum. Zaten burada yani dört duvar

arasında, candan sevdiğin insanları anımsamazsan-anımsayamazsan tadı olmaz hiçbir şeyin. Çünkü o zaman kopmuşsundur, insanı insan yapan güzelliklerden. Şöyle seninle yaşadığımız günleri tek tek canlandırıyorum beynimde. O günlerde, daha doğrusu yıllarda bugünkü yaşantımıza biraz daha uzaktık. En azından ben öyleydim. Senin az da olsa bir yakınlığın var. Sonra yıllar geçiyor, ben biraz daha hızlı geçiş yapıyorum yeni dünyamıza. Bir anda bütün yaşantım, dünyaya bakışım değişiyor. İçim yeni yoldaşlarla, yeni insan yüzleriyle tanışma isteğiyle tutuşuyor ve herşeyi bir çırpıda öğrenmek istiyorum. Bu yeni yaşam biçimi bende yeni ufuklar açıyor, içim mutluluk kıvılcımlarıyla tutuşuyor. Ve bir zaman sonra galiba biraz erken yoruluyorum. Ancak yolun kıyısına düşmüyorum, tutunmaya çalışıyorum. Bu sefer bayrağı sen omuzluyorsun. Bu durum beni daha çok sevindiriyor. Çünkü biliyorum, sen erkenden yorulmayacaksın, inatçısın. Kolay kolay bir şeye yüz çevirmezsin. Verdin mi de tamam artık. Sonra yıllar

geçiyor. Acılarıyla, sevinçleriyle, hüznleriyle. Ve biz bir kez daha ayrı ayrı yürüdüğümüz bu yolda birleştiriyoruz, düşüncelerimizi ve ellerimizi. En güzeli de bu oluyor galiba.

(...) Aslında daha birçok şey var seninle ilgili anımsadığım. Böyle açlık ve direniş günlerinde güzel oluyor hani. Sana direnişten bahsedebildim. Ancak fazla gerek yok şimdilik. Biz dünyanın en inatçı insanlarıyız. Bir şeyin adı konu mu, bir söz verildi mi, o orada bitmiştir. Nedeni ise, yılların deneyiminden süzülerek bilimsel temellerine oturmuş bir sürecin sonunda verilen kararlardır bunlar.

Yazacak çok şey var. Ancak şimdilik bu kadar diyelim. Sonuç olarak ben çok iyiyim, moralim özellikle. Geride bıraktıklarımız içimizde burukluk bıraksa da, onları içimizde taşıdığımızı bilmek bizi daha güçlü kılıyor. Seni yıkılmayacak olan inancım ve sevgiyle kucaklıyorum.

Ertuğrul Kaya
Ermenek Özel Tıp Cezaevi

DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi'nin açıklaması:

İMF'nin iktidarı mezarı olmayan ölümler yaratmaya devam ediyor

Halka düşman İMF'yle dost , İMF'nin kulu bu iktidar, halkın isyanından, hak ve özgürlükler mücadelesinden korktuğu için direnme hakkını yok etmek istiyor. Adalet ve hukuk adına ülkede ne varsa yok etmek istiyor. Katlediyor, işkence yapıyor ve sakat bırakıyor. Çok katlettiler. 29 tutsağı katlettiler. Katletmekle kendi işbirlikçi İMF'ci vatan haini düşüncelerini kabul ettiremediler. Ölümümüz pahasına reddettik. 29 insanımızı öldürdüler. Direnme hakkını ve de düşüncelerimizi yok edemediler. Şimdi artık ölümlerden de korkuyorlar. Ölüm olmadan sessizlik içinde direnişi boğmak istiyorlar. Bugünün dünyasının en vahşi, en işkenceci iktidarı, hiçbir hukuk ve kural tanımıyor. Öldüremeyince sakat bırakıyor. Yaşayan ölümler yaratıyor. Son bir ay içinde Semra ASKERİ, Hatice YAZGAN, Serkan AYDOĞAN, Eylem YEŞİLBAŞ, Barış KAYA, Ayşe BAŞTİMUR, Mehmet ZİNCİR ve Mustafa KARAĞAÇ ranzalara zincirlenerek ve de zorla, bilinçleri kapandığında işkenceci doktorlarla müdahale ederek hafızalarını yok ettiler. Artık bu insanlarımız geçmişlerine ilişkin ya çok az şey, ya da hiçbir şey hatırlamıyorlar.

Ahmet Özdemir, felç eden, hafızasını kaybettiren bu vahşeti protesto etmek için kendisini yaktı.

Kandıra F tipinde hücrede ölüm orucunda olan Ahmet Özdemir 31 Mart 2001 saat 18 ile 19 arası kendini yaktı. Ahmet Özdemir kendini yaktığında bıraktığı mektup: *“Ben AHMET ÖZDEMİR, ölüm orucu savaşıcıyım. Semra Askeri, Hatice Yazgan, Eylem Yeşilbaş'dan sonra Mehmet Zincir'e de müdahale edilerek hafızasını yitirmesine neden olundu. Bunu protesto etmek için kendimi yakıyorum. Bu ateşi Adalet Bakanlığı yakmıştır. Direnişimizi destekleyen tüm dostlarımızı ve büyük insanlık ailemizi selamlıyorum. Hoşçakalın. Ahmet Özdemir”*

Direnme hakkı için, haklarımız için gerekirse onlarca tutsak daha şehit olacak. Hafızasını yitirecek ama direniş devam edecek.

Bu vahşet karşısında susanlar, susup da demokrasiden, hukuktan, adaletten söz edenler, eğer birer sahtekar değilseniz, demokrasiyi, hukuku, adaleti bugün savunmalısınız. Bugün savunmuyorsanız hiçbir zaman savunmayacaksınız. Bugün susanlar, bugün bizim ölümlerimizi, sakat

kalmalarımızı seyredenler asla demokrasiden, halktan ve ülkeden yana olamazlar. Bugün susanlar, lafızları ne olursa olsun İMF'nin işbirlikçileridir. Ahmet Özdemir ağır yaralı ve halen hücrelerinde, ölüm yatağındadır. Direnme hakkı hiçbir güçle, ölümlerle, sakatlıklarla engellenemez. Direnme hakkımızı görmezden gelenler, savunmayanlar, güç vermeyenler , iddiaları ne olursa olsun bugünkü iktidarın yanındadırlar. Direniş zafere kadar sürecektir. İktidar artık ölümlerimizden de korkuyor. Ve bunun için işkenceci doktorlarla birlikte insanlarımızı sakat bırakıyor. Bu vahşete ortak olan herkes bunun hesabını verecektir. Yoldaşlarımızı zincirlerle yatağa bağlayıp zorla müdahale eden, bilinçlerinin kaybolmasını bekleyip serum takarak sakat bırakan doktorlar, işkencecilik ve katillik suçunu işliyorlar. Onları affetmeyeceğiz.

NE İMF'İN NAZİ KAMPLARI, NE DE KATLİAMLAR ZAFERİMİZİ ENGELLEYEMEYECEKTİR. ZAFERİMİZ BU İKTİDARIN DA SONU OLACAKTIR!

DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi

1 Nisan 2001

Bir grup ÖDP yöneticisinden basın açıklaması: Parti üyelerinin yarısı atılmak isteniyor!..

ÖDP'de tasfiye girişimi!

* Bir süredir çeşitli yayın organlarında Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) hakkında bazı haberler çıkıyor ve bu haberlerde, partimizde bölünmeyle sonuçlanabilecek kimi sorunların yaşandığı belirtiliyor. Biz bu basın toplantısı ile ÖDP'de neler olduğunu sizlere anlatmak istiyoruz. Bugüne kadar, sorunlarımızı parti içinde çözebiliriz diye sustuk. Ama çoğunluk susmuyor. Şimdi sıra bizde!

* Garip ama gerçek! Demokratik çoğulculuk ilkesi üzerinde temellenen ÖDP'de bir süredir sessiz sedasız, ancak sistematik bir tasfiye yapılıyor. Parti kurucuları ve ÖDP'ye sosyalizm rengini verenler atılmak isteniyor. ÖDP'nin en yüksek siyasi karar organı olan **Parti Meclisi'nin tam 21 üyesi “kesin ihraç”** istemiyle disiplin kuruluna sevk edildi. Disiplin kuruluna gönderilen parti yöneticileri arasında 5 Merkez Yürütme Kurulu üyesi de bulunuyor.

* **Önceki ay İstanbul İl Yönetim Kurulu'nun üç üyesi ve İzmir İl Yönetim Kurulu'nun da 4 üyesi kesin olarak, Şişli İlçe Başkanı ve tüm İlçe Yöneticileri ise 6 ay süre ile partiden ihraç edildi. Bursa İl Yönetim Kurulu üyelerinin tamamı da kesin ihraç talebi ile Disiplin Kurulu'na verildi.**

* Çok partili siyasal hayata girişimizden bu yana böylesi bir tasfiye girişimi ile karşılaşılmamıştır.

* Kuşkusuz ilk akla gelen şey, “neden” sorusudur. Bu sorunun yanıtı açıktır; 25-27 Şubat 2000 tarihinde toplanan ÖDP 2. Büyük Danışma Konferansı ve Kongresi sırasında, Türkiye'nin temel sorunlarına ilişkin önemli görüş ayrılıklarının bulunduğu ortaya çıktı. Parti yönetimini elinde bulunduran grup, görüş ayrılıklarından kaynaklanan kimi sorunları, ÖDP'nin kuruluş ilkelerine ve oluşturduğu, demokratik, çoğulcu kültüre uygun şekilde ve politik yöntemlerle çözmek yerine; disiplin kurullarını çalıştırarak, farklı düşünen üyelerini partiden atma yolunu seçti. Oysa ÖDP, solun bütün renklerinin kendi özgün fikirleriyle

içinde yer alacağı bir parti olarak kurulmuş ve bunu tüzüğü ile garanti altına almıştı. Parti içinde, örgüte karşı faaliyet yürütülmediği sürece her eğilime kendisini ifade etme hakkı tanınmıştı.

* **Tasfiye hareketinin görünürdeki nedeni, F tipi cezaevlerine karşı protesto eylemlerine Sosyalist Eylem Platformu (SEP) ve Hareket Grubu taraftarı ÖDP üyelerinin destek vermesidir.** Yönetimi

elinde bulunduran ekip, bu destek eylemlerini “parti disiplinine aykırı” buluyor. Bu doğru değil. **Partiyi bölünmenin eşiğine getiren gerçek neden, tıpkı tasfiyeci CHP yönetiminin 28 Şubatçı “andıçların” doğrultusunda yaptığı gibi, “yeni bir oluşum” adı altında ÖDP'yi küreselleşmeci sol-liberal bir partiye dönüştürme girişimidir.** Yönetici grup, Avrupa Birlikçi, özelleştirmeci “merkezin” bir adım “solunda” kendisine yer arıyor. Bir tür “sol Baykalizm” ÖDP'yi tasfiyeye götürüyor. Bizler ise, bu gidişe ve anlayışa “hayır” diyoruz. Partide yaşanan sorunların temeli budur.

Bugün ihraç edilmek istenen Sosyalist Eylem Platformu ve Hareket Grubu kayıtlı parti üyelerinin yaklaşık yüzde otuzunu, tasfiyeci harekete karşı çıkan diğer muhalif gruplarla birlikte, gerçek parti üye kitlesinin yarısını temsil ediyor. SEP ve Hareket, ÖDP'nin kuruluşunda yer alan 9 farklı eğilimi kapsamakta, buna karşılık yönetici grup sadece 3 eğilimi temsil etmektedir.

* Özellikle krizin her bakımdan derinleştiği şu

günlerde, emekçilerin ve tüm ezilenlerin ÖDP'ye ihtiyacı var. ÖDP Türkiye Solu'nun çoğulcu birlik projesidir. Eğer bu proje yok edilirse, Türkiye Solu'nun 30 yıllık birlik umudu ortadan kalkacaktır. Biz ÖDP'nin tasfiyesini önlemek için çalışıyoruz. Bu tasfiye girişimiyle ÖDP'yi var eden ve diğer partilerden “farklı” kılan ilkeler ortadan kalkmış olacaktır.

Tasfiyeci grup bir yandan yapılacak ilk Olağan Kongrede azınlıkta kalmaktan korkuyor, öte yandan medyada reklam edilen “yeni oluşum” trenine yetişmek için acele ediyor. Korkunun ecele faydası olmadığı gibi, acele işe şeytanın karışacağı da unutulmamalıdır.

İstanbul/ 2 Nisan 2001

**Gülseren Pusathoğlu (MYK Üyesi),
Günay Kubilay (MYK Fahri Danışmanı),
Mustafa Kahya (MYK Fahri Danışmanı),
Veysi Sarısözen (MYK Üyesi),
Yaşar Tarakçı (MYK Fahri Danışmanı),
Hakan Öztürk (MYK Fahri Danışmanı)**

ODTÜ’de dağıtılan bildiri...

“Murat Güzel’in başına gelebilecek herşeyden katliamcı devlet sorumludur!”

ARKADAŞINA SAHİP ÇIK!

“Ya bizim için ajanlık yapacaksın ya da öleceksin!”

Bu sözler tahmin edebileceğiniz gibi bir polisin ağzından döküldü. Yer Gölbaşı’nda ıssız bir araziydi; ve bu tehditlere maruz kalan da ODTÜ öğrencisi arkadaşımız Murat Güzel’den başkası değildi. Murat, bu tehditleri dinlerken montu başına geçirilmiş, yere yatırılmış ve kafasına bir silah dayanmıştı.

Tarih 16 Mart 2001, sabahın erken saatleri. O, okuluna gelebilmek için evden çıkmış, otobüs durağına ilerlerken, sivil polisler tarafından zorla bindirildiği arabayla getirilmişti Gölbaşı’na. Onurlu ve özgür bir gelecek için mücadele veren bütün devrimcilerin başına gelebilecekk türden bir olaydı bu; ve o da onurlu bir devrimcinin vermesi gereken cevaptan başkasını vermedi; “Öyleyse vur, çünkü kabul etmiyorum!”

Kafasına silah dayalıyken bile tereddüt edilmeden verilecek cevaplar vardır, bu da onlardan biriydi işte. Ölümü yenenler, isyanı yüreklerine kazıyanlar, Murat arkadaşımızın kimliğinde bütünleştiler o gün.

İMF patentli programlarıyla “F- Tipi” hücreleriyle, katliamlarıyla, YÖK’üyle ve bilcümle itiyile bizi parça parça yiyen ve yedikçe semiren kokuşmuş düzen; böylesine pervasızlaşmış işte. Her değer bir ederi olduğunu sananlar, satılık itleriyle dayıyorlar kafamıza silahı. Herkesi kendileri gibi onursuz sanıyorlar, ama aldanyorlar. Murat arkadaşımız onlara aldandıklarını gösterdi ve polisin tehdidi neyseki şimdilik boştu. O’nu “düşünmesi” için zaman vererek bıraktılar. Verdikleri zaman bugün dolmuştur ve Murat da bugün bizlerin arasında olarak gereken cevabı vermiş bulunuyor.

Bugünden sonra Murat Güzel’in başına gelebilecek herşeyden katliamcı devlet sorumludur! Ve eğer biz de arkadaşımızın yanında yer almazsak, O’na sahip çıkmazsak bizler de sorumluyuz. O’nun canını hiçe sayarak düzene karşı koruduğu, sahip çıktığı bizler, birlikte durabilmeyi öğrenmeliyiz. Bilmeliyiz ki düzen, bu saldırısıyla bizim örgütlü gücümüzden ne kadar korktuğunu apaçık göstermiş bulunuyor.

Sömürücü katillerin bu korkularını büyütme ve örgütlü gücümüzü yükseltmekle mümkün. Bir daha böyle bir şeye cüret etmemelerini de ancak böyle sağlayabiliriz.

Artık üzerimizdeki ölü toprağı defetmenin zamanı geldi de geçiyor. Kaybedilen binlerce yiğit insanın arasına Murat Güzel’in de eklenmesine seyirci kalmayalım. Sokaklardan, alanlardan gelen gücümüzle; eylem soluyarak yürüelim katillerin, sömürücülerin üstüne. Ve hep birlikte haykıralım duymayanlara inat:

Baskılar bizi yıldıramaz!

Zürich’te ÖÖ ile dayanışma yürüyüşü

İsviçreli grup ve çevrelerin de içinde yer aldığı 1 Mayıs Komitesi’nin düzenlediği devrimci tutsaklarla dayanışma yürüyüş ve mitingine DETUDAK olarak katıldık. Gerek 1 Mayıs Komitesi gerekse de DETUDAK yeterli ön hazırlık çalışması yürütmedi. Bu katılıma da yansıdı. Yürüyüş ve mitinge 600’ü aşkın bir kitle katıldı.

1 Mayıs Komitesi ve DETUDAK’ın pankartının yanısıra Türkiyeli bazı devrimci parti ve örgütler flama ve pankartlarıyla yürüdüler. Yürüyüşün gövdesini DETUDAK ve Türkiyeli devrimci gruplar oluşturuyordu. İsviçrelilerin katılımı bir hafta önce Basel’de yapılan yürüyüşle kıyaslandığında oldukça zayıftı.

Yürüyüş güzergahı uzun ve oldukça kalabalıktı. Yol boyunca Almanca sloganlar atıldı, konuşmalar yapıldı. DETUDAK’ın hazırladığı Almanca bildiri yürüyüş boyunca yaygınca dağıtıldı. Taşınan pankartlar ve dövizler kamuoyunun ilgisini çekti.

BİR-KAR/İsvicre

“Gün birlikte tek yumruk olma günüdür!”

Ulusal mücadeleler tarih boyunca değerlerini koruyarak ayakta durabilmiştir. Teslimiyet bir anlamda bir ulusun ulusal değerlerinden vazgeçmesidir ve çok acıdır. 15 yıllık mücadelenin sonunda geline nokta sanırım insanlar vicdanlarıyla başbaşa bunun muhasebesini yapıyordu. Sanırım bu mücadelenin tarihsel değerlendirmesini tarihe bırakmak gerekir, ama tarih önünde bize, yani halka düşen görevler vardır. Bunun değerlendirmesini yapmakla sorumlu olmamızdır.

Kendi gerçekliğini sorgulamayan bir halkın gelecek hakkında söz sahibi olması da olası değildir. Bu noktada genelde tüm yurtseverler ve özelde de Kürt halkı, haklı ve onurlu mücadelesini yükseltmeli ve hak ettiği yere gelmelidir. Son AB’ye sunulan ve bizim geleceğimizi belirleyen sözde ulusal belge ne yazık ki bu gerçeklikten uzaktır. Bırakalım ulusların kendi kaderlerini belirlemesini, uluslararası insan hakları evrensel bildirgesinde belirlenen ve TC’nin de imzaladığı temel hak ve özgürlükler dahi tanınmamaktadır. Her türlü insan hakkını kendi milliyetçi ve faşist ideolojileriyle tanımlamaktadır. En basiti, her vatandaşın toplanan vergilerle iş gören ve cumhuriyetin bir kurumu olan Diyanet İşleri Başkanlığı sadece Sünni mezhebinin bir kurumudur ve verdiği hizmetler de sadece Sünni yurttaşlarımızdır. Oysa bu ülkede Alevisinden Hristiyanına, Musevisinden Ermenisine kadar herkes vergilendirilir, ama hizmetler sadece bir mezhebe verilir. Bu anlattıklarımı Sünni kardeşlerimizin büyük çoğunluğu kabul etmekte ve bizi haklı bulmaktadır. Doğrusu da budur.

Temel hak ve özgürlüklerimizin tanınmasını bizleri 70 yıldır her türlü insan olma olgusundan uzaklaştıran bu beyinlerden beklemek beyhudedir. Gün birlikte tek yumruk olma günüdür. Bu ülkenin geleceğinde söz sahibi olmak isteyen herkes bu muhasebeyi yapmak zorundadır. Çünkü çocuklarımızın geleceği her şeyden daha değerlidir. Onlara onurlu yaşayacakları bir ortam oluşturmak bizim temel görevimizdir. Sizleri ülkemizin geleceği noktasında üstünüze düşen görevi yapmaya ve onurlu yarımlar yaratmaya davet ediyorum. Onurlu bir gelecek onurlu bir mücadele ile olur.

Kurtköy’den bir tekstil iscisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Öncü İşçi İnisiyatifi'nin çağrı bildirisi:

Saldırılara karşı Genel grev-genel direniş bayrağını yükseltelim!

Kardeşler!

Sermayenin bizlere reva gördüğü emperyalist köleliğe, vahşi sömürüye, açlık ve sefalet, yoksulluk ve işsizliğe karşı tepkimizi göstermek, hesap sormak için hareket geçtik. Alanlar, sokaklar yeniden işçi ve emekçilerin eylemleriyle tanıyor. Ülkenin her yanından işçi ve emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin eylem haberleri geliyor.

İMF-TÜSİAD programlarına hayır diyoruz! Krizin faturasını krizden kazanç sağlayan kapitalistler ödesin diye haykırıyoruz! Özelleştirmelerin durdurulmasını, emperyalist köleliğe son verilmesini, sefalet sınırının çok altına itilen ücretlerimizin yükseltilmesini, tırpanlanan sosyal haklarımızın geri verilmesini istiyoruz!

Fakat kardeşler!

Sermaye saldırıyı daha da şiddetlendirmek için yeni bir program hazırlıyor. Belki yutarız diye bu kez acı reçeteye “ulusal program” diyorlar. Cottarelli'nin yarım bırakıp kaçtığını emperyalizmin bir başka memuru Derviş'e tamamlatmak istiyorlar. Yani, ikide bir patlayan krizlerinin acısını bir kere daha bize yüklemek niyetindeler.

Emperyalistler “programı görmeden kredi vermeyiz” dediği için de meclisi gece gündüz çalıştırıp bir sürü saldırı yasasını 15-20 günde çıkartmayı planlıyorlar. Bunu yaparlarsa eğer, vay haline işçi sınıfının, emekçinin, yoksul köylünün! Vay haline memleketin! Gelsin en büyük özelleştirmeler, küresel işsizlik, daha büyük açlık ve sefalet. Yani saldırı büyük, saldırı çok hızlı geliyor.

Kardeşler!

Bu nedenle bizim de kendi mücadelemizi bugünkünün on katı, yüz katı büyütmemiz gerekmektedir. Uyarılarla, dağınık ve etkisiz eylemlerle sermayeye geri adım attırmamızın olanağı yoktur.

Emek Platformu bir eylem takvimi açıklamıştır. Bu programda yazılı eylemlere şimdikinden çok daha fazla işçi ve emekçiyi katmak hepimizin görevi olmalıdır. Fakat bu da asla yeterli değildir. Çünkü Emek Platformu içinde yer alan Türk-İş ve Hak-İş aynı zamanda sermaye örgütü olan Ekonomik Sosyal Konsey'in de üyesidir. Eğer bizim eylemlerimiz cılız kalırsa, işçi ve emekçilerin sesi yeri göğü inletmezse, zaten ancak tabanın basıncıyla eylem kararlarına katılan bu konfederasyonlar tümüyle sermaye tarafından denetim altına alınacak, mücadeleye karşı kullanılacaktır. Bu kesindir.

Türk-İş ve Hak-İş'i ESK'nın önünden bile geçemeyecek hale getirmenin, Emek Platformu'nu ise mücadeleye hizmet edecek bir yapılanma haline sokmanın bir tek yolu vardır; kavganın ateşini büyütme. Bu da birleşik-militan mücadelenin örgütlenmesiyle, şimdikinden çok daha ileri eylemlerin hayata geçirilmesiyle olur.

O halde zaman geçirmeden daha ileri, daha militan eylemlerin örgütlenebilmesi için şimdiden harekete geçelim. Fabrika fabrika, atölye atölye örgütlenelim. İş bırakmalardan militan kitle eylemlerine her türlü eylemi gündemimize alalım. Genel grev-genel direnişi adım adım örelim. Unutmayalım! Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır!

Yaşasın işçi ve emekçilerin örgütlü mücadele birliği!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!